

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

Η ΘΥΣΙΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Όταν ο Ροζέ Λαβρέ, ύστερ' από πολλούς διαταγμούς, πήρε τέλος το θάρρος να μιλήσει στους δικούς του για την απόφασί του να παντρευτεί τη Ζερμαίν, συνάντησε κάτι περισσότερο απ' την αντίδρασι που περίμενε. Ο πατέρας του, πλούσιος βιομήχανος, που δεν είχε ενδιαφερθεί ως την ημέρα αυτή, για τίποτ' άλλο, εκτός απ' τις δουλειές του, του το είπε ορθά - κοφτά: "Αν έπαινες τη Ζερμαίν, έπρεπε να φύγει άμεσα απ' το πατρικό σπίτι και να μην περιμένει πια καμμιάν υποστήριξη εκ μέρους του. Έτσι ο Ροζέ Λαβρέ εγκατέλειψε το σπίτι του και τη θέση που είχε στα εργοστάσια του πατέρα του.

Ήταν νέος, ήταν μορφωμένος, είχε καλές γνώσεις. Μετά έφοδα αυτά θα μπορούσε να τα βγάλει πέρα και να ζήσει.

Το κακό όμως ήταν πως κανένα απ' τα τρία του έφοδα δεν του χρησίμευε σε τίποτα. Μια επιχείρησι που έκανε, απέτυχε κι έχασε σ' αυτή τα μικρά του κεφάλαια.

Απελπισμένος τότε κατέφυγε σε μερικούς εκδοτικούς οίκους. Εδώ ήταν πιά το τυχερό, γιατί ήξερε ξένες γλώσσες κι ανέλαβε να κάνει μεταφράσεις. Άλλα μ' άλλη την εξαντλητική αυτή δουλειά, μόλις περνούσε να

έξοικονομήσει τα έξοδά του και να πληρώνει το νοίκι του φτωχικού του σπιτιού.

Στην αρχή η αγάπη της Ζερμαίν και η πίστι πως κάποτε θ' ανέλλαν καλύτερες μέρες, τον θέρμαιναν. Μα ύστερ' από τρία χρόνια μιάς ζωής στερήσεων ο Ροζέ κατάντησε σωστό έρειπιο και η Ζερμαίν είχε πάψει να του είναι παρηγοριά.

Να χαρίσουν! Ήταν η μόνη λύσις.

Την πρότασι αυτή την έκανε η Ζερμαίν ένα βράδυ που ο Ροζέ είχε γυρίσει με καταβασμένα μούτρα, γιατί τον είχαν διώξει απ' τη δουλειά του. Και του ανέπτυξε τα πλεονεκτήματα που ο χωρισμός αυτός θα είχε και για τους δύο.

Αυτή, αφού θάπαινε το διαζύγιο της, θα παντρευόταν έναν πλούσιο οικογενειακό φίλο. Όσο για το Ροζέ, θα ξαναγύριζε στο πατρικό του σπίτι όπου θα τον υποδέχονταν με ανοιχτές αγκάλες.

Έτσι κι έγινε. Το διαζύγιο δεν άργησε να εκδοθεί. Κι' απ' την εποχή εκείνη, ο Ροζέ και η Ζερμαίν δεν ξανα συναντήθηκαν πια.

Ο Ροζέ γύριζε άσκοπα εκείνο το βράδυ κι' η τύχη τον έφερε να περάσει απ' το δρόμο, όπου είχε καθίσει άλλοτε με τη Ζερμαίν, τον πρώτο καιρό της ετυχίας του. Είχαν περάσει σωστά

δέκα χρόνια από τότε, δέκα χρόνια όπου ο Ροζέ δεν είχε βρή καμμιά χαρά στη ζωή. Ή σκέψι πως η Ζερμαίν θαχε τώρα ήσυχασει, ήταν η μόνη του παρηγοριά. Γιατί ήξερε πως ο άντρας που είχε παντρευτεί — άραγε είχε παντρευτεί; Αυτό ο Ροζέ δε φρόντιζε ποτέ να το μάθει — είχε μια πολύ καλή κοινωνική θέση και ήταν έξαλλου αρκετά πλούσιος για να μπορεί να εξασφαλίσει τη ζωή, αν όχι την ευτυχία, σε μια γυναίκα.

Όλες αυτές οι σκέψεις γύριζαν μέσ' στο μυαλό του Ροζέ, καθώς το βράδυ εκείνο διέσχισε άργα και με βαρύ βήμα το δρομάκι, όπου είχε μείνει άλλοτε μαζί της.

Πέρασε έξω απ' το σπίτι τους, αλλά δε σταμάτησε καθόλου κι' έστριψε στον πρώτο δρόμο δεξιά, συνεχίζοντας έτσι τον άσκοπο και θλιβερό περιπάτο του.

Όταν τα ρολόγια της πόλεως χτύπησαν δέκα, αποφάσισε τέλος να γυρίσει στο πατρικό του σπίτι. Κι' όπως είχε ξεχάσει τη βροχή, η έρημις στο γραφείο του, μπήκε σ' ένα απ' τα μαγαζάκια που βρίσκονται σε κάθε γωνιά των παρισινών δρομών, για ν' αγοράσει μιάν άλλη.

Ο Ροζέ ήξερε πως στα μικρομαγαζάκια αυτά μπορούσε κανείς να βρή τα πάντα, μα ποτέ δεν περίμενε πως θαβρίσκε, πάνω σε μιά μικρή εταζέρα, δυο δικά του βιβλία, δυο συλλογές ποιημάτων, που είχε εκδώσει τον καιρό που ήταν φοιτητής.

Μ' ένα σφίξιμο στην καρδιά, άπλωσε το χέρι κι' άνοιξε τ' όντα βιβλίο. Στην πρώτη του σελίδα διάβασε την αφιέρωσι: «Στην αγαπημένη μου Ζερμαίν Ροζέ».

Τότε μόνο σήκωσε τα μάτια προς τον πάγκο. Απέναντί του στεκόταν μιά γυναίκα τριάντα δυο χρονών, που δεν είχε χάσει τίποτα απ' την ομορφιά της.

Μιά φωνή έξεφυε απ' το στόμα του κι' έτρεξε άμασως κοντά της. Ή γυναίκα αυτή ήταν η Ζερμαίν!

Πώς; Είχε χωρίσει λοιπόν και με το δεύτερο άντρα της; Με δυο λόγια, η Ζερμαίν του εξήγησε τα πάντα:

Ποτέ δεν είχε σκεφτεί να παντρευτεί αυτό τον άνθρωπο. "Αν του το είχε πη τότε, το έκανε γιατί ήθελε να του ξαναδώσει την ελευθερία του, έπειδή τον έβλεπε να βασανίζεται και να υποφέρει. Έπειτα είχε έλθει να κρυφτεί σ' αυτή τη γωνιά. Ή δυστυχία δεν την πείραζε. Μα ποτέ δε θα γινόταν γυναίκα ενός ανθρώπου που δεν τον αγαπούσε.

Μέσ' στην αγκαλιά της αγαπημένης του, ο Ροζέ έκλαψε εκείνο το βράδυ σαν παιδί. Άργα, σιωπηλά, όπως ένας άνθρωπος που πόνησε πολύ και που η χαρά έρχεται να τον βρή ξαφνικά. Μα από τη στιγμή αυτή δεν ξαναμίλησαν ποτέ πια για το παρελθόν. Μιά ζωή καινούργια είχε ανοιχθεί μπροστά τους και τη ζωή αυτή θα τη ζούσαν τώρα μ' έμπιστοσύνη και αγάπη.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

Ύστερα από δυόμισι χρόνια γύρισε πάλι στην Αθήνα η «Τραγουδιστριά της Νίκης», Σοφία Βέμπο. Ένα από τα πιο εντυπωσιακά περιστατικά που θα της μείνει άξεχαστο, αφού έγινε αφορμή να δοκιμάσει τη μεγαλύτερη απογοήτευσι της ζωής της, είναι το εξής: Το βράδυ της αφίσεως της στη Νέα Υόρκη, βγήκε μαζί με τον αδελφό της να κάνει ένα περίπατο στο Μπροντγουάι. Όταν, λοιπόν, ζαλισμένοι απ' τα έκθαμβωτικά φώτα, προχώρησαν στην είσοδο ενός πάρκου, άκουσαν μιά παθητική φωνή τραγουδιού, ένα λυπητερό τραγούδι.

Τί ωραία φωνή! Είπε η Σοφία. Θα είναι από κανένα ραδιόφωνο...

Δεν πρόφτασε ωστόσο να τελειώσει τη φράσι της και διέκρινε μέσα στο ημίφως τη σιλουέττα μιάς γριάς ζητιάνας που έπαιζε ακορντεόν. Όπως ήταν επόμενο, η Σοφία απογοιτευθηκε άμασως κι' είπε στον αδελφό της:

— Έτσι, λοιπόν, τραγουδούν οι ζητιάνες στην Αμερική; Θεέ μου, τι ήρθα τότε να κάνω εγώ εδώ!

Αυτή όμως η απογοήτευσι της διασκεδάσθηκε πολύ γρήγορα και η Βέμπο κατάφερε να έλθη συντομα σε επαφή με το ελληνικό κοινό και να κερδίσει έδωφος. Έτσι, οι τρείς συναυλίες που έδωσε με επιτυχία στη μεγάλη σάλα «Κάρνεγκ Χώλ» της Νέας Υόρκης, μπορούν να χαρακτηρισθούν σαν καλλιτεχνικός άθλος, αφού στην αίσθησα αυτή μόνον παγκοσμίου φήμης καλλιτέχνες κάνουν την εμφάνισι τους.

Στο «Γιούνοντολφ Αστόρια», το μεγάλο αριστοκρατικό ξενοδοχείο της Νέας Υόρκης, όπου γίνονται συχνά οι μεγαλύτερες γιορτές, η Σοφία έγνωρισε πολλούς «αστέρας» του κινηματογράφου. Η Κάρμεν Μιράντα μάλιστα της αφιέρωσε ένα τραγούδι της.

Το «Ρόζυ» της Νέας Υόρκης, όπου θα εμφανισθ το Σεπτέμβριο η Σοφία Βέμπο, είναι το μεγαλύτερο και αριστοκρατικότερο βαριετέ του Μπροντγουάι. Εκεί εμφανίζονται μόνο καλλιτέχνες μεγάλης φήμης, όπως ο Μπίγκ Κρόσμπυ, η Μάρθα Έγκερτ κ. ά. Περίττο, φυσικά, να προσθέσουμε πως είναι η πρώτη Ελληνίδα που θα κάνει την εμφάνισι της σ' αυτό, με ήγερμνική άνοιξη.

Μιά τραγική αυτοκτονία, που έγινε τις τελευταίες μέρες στον Πειραιά, ήταν συνέπεια ενός καλλιτεχνικού ειδυλλίου. Η Δήμητρα Καβάλη, σφοδρά ερωτευμένη με τον κονφερανσιέ Λάμπρο Ζούνη του βαριετέ «Μισσούρι», πήγαινε κάθε βράδυ σ' αυτό το κέντρο. Εκεί τον πλησίασε πολλές φορές, και του είπε ότι τον αγαπά τρελά. Ο Ζούνης την άφηνε στην αρχή να βαυκαλίζεται με όνειρα, ένα βράδυ όμως, όταν παράγινε το κακό, της είπε ότι πρέπει να πάψει να τον ενοχλή, γιατί είχε οικογενειακές υποχρεώσεις και δεν υπήρχε καμμιά έλπις ν' ανταποκριθ στον έρωτά της. Γι' αυτό θα έκανε καλά να τον ξεχάσει. Εκείνη τότε έξω φρενών του απάντησε ότι κάποιος από τους δυο τους θα λείψει από τον Πειραιά... Και το ίδιο βράδυ, έπεσε από την ταράτσα του ξενοδοχείου της.

Ο «Στανικός Αγγελος» του Χαιροπούλου θα παιχθ την έρχομένη εβδομάδα και στη Θεσσαλονίκη, από το θίασο Π. Οικονόμου.

Τον επόμενο μήνα επιστρέφει από την Αμερική η πρωταγωνίστρια του μουσικού θεάτρου Πόλα.

Ο Κώστας Μουσούρης θα εμφανισθ το χειμώνα στο θέατρο «Αλίκη» με δικό του θίασο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Ο σατράπης της γειτονιάς

Ενώ λοιπόν ο Ιούλιος αρχίζει να φλογίζει, και ήλιος αδυσώπητος μας καίει μ' άπνια, κι' ο κύριος Ιούλιος κι' εκείνος προσεγγίζει, ήρθε και πάλιν ο καιρός, που ένας σατράπης τρομερός, που ένας σατράπης, σε κάθε γειτονιά, μονάχος του εγκαθίσταται, προσάτεια και πόλις, μοιραίως θα τον υποστούν, γιατί ο σατράπης μας αυτός, είναι ο... παγοπώλης

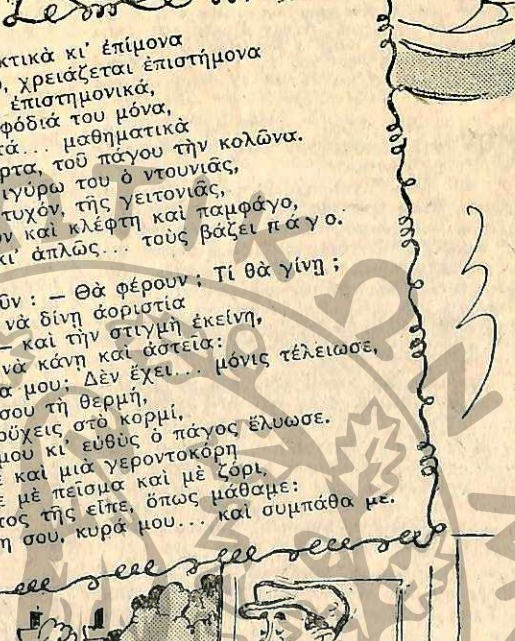
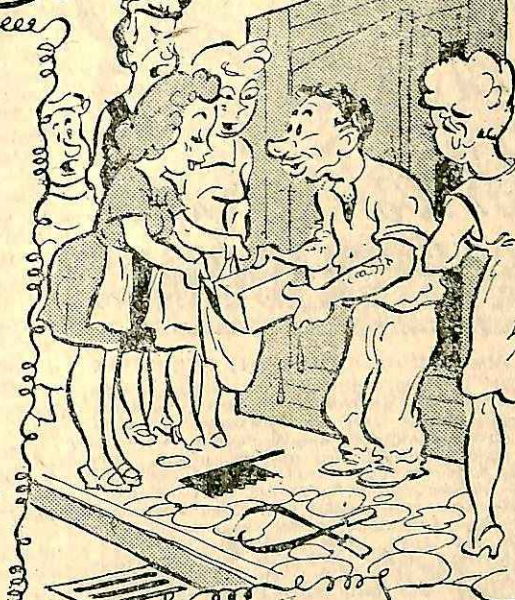
Αυτόν συλλογίζομαστε συχνά το καλοκαίρι, όταν στις δύο φέρ' είπειν, μετά το μεσημέρι, στα σπítια μας γυρίζομε, κατάκοποι, ιδρωμένοι: — Άραγε, πάγο πρόλαξε να πάρη, ή Μελομένη; Θα βρώ νεράκι δροσερό, που άναψα απ' τον ήλιο, ή μήπως πίνοντας νερό, θα λείω πως πίνω τίλλιο; Ο παγοπώλης κυβερνά. Εκείνος μάς δροσίζει. Έχει το βλέμμα του άσαφές σαν ύπουλος Ιάγος και στερεότυπη φωνή που πάντα ξεφωνίζει: — Πάγος! Εδώ ο πάγοσοος!... Βασιλείο του, είν' άπλως ένα χοντρό κασόνι. Δεν θέλει μεγαλύτερο. Και μόνο αυτό, το σώνει ώστε να επιβάλλεται σ' όν δουλικών ταύ πληθ. Πολλές φορές, για χάρι του, ή τάξις ήπειλήθη, και όλα περιμένανε, με τη σειρά τους, πάγο. Έδιδε αυτός προτίμησι, και μάλλον φανερά σε κάποιον που τον τράβηξε το βλέμμα της το μάγο. Οι άλλες ξεφωνίσανε: Καλέ... με τη σειρά... γιατί να πάρη πρώτη αυτή; Μα στην πραγματικότητα, αντισταθάνεται ή ούρα σ' ας φως και πονηρά, πως πλήρωσε ή λεγάμενη, τον πάγο με... θερμότητα. Γιατί, ποτέ άπλήρωτη μιά εύνοια δεν μένει κι' ίσως το βράδυ να βρεθούν, οι δυο, ζευγαρωμένοι.

Αυτός δεικά και παγερά το χέρι θα της πιάνη, μα με το πρώτο τους φιλί... ο πάγος θα'λλ' σπάσει.

Αν τον εξετάσωμε προσεκτικά κι' επίμονα θα ίδωμε πως ή τέχνη του, χρειάζεται επιστήμονα, κι' εργάζεται ο άνθρωπος, επιστημονικά, αφού με τα προϊόντα του, εφόδια του μόνα, δείχνει μεγάλη επίδοσι στα... μαθηματικά, σαν κάνει... πέντε τέταρτα του πάγου του ντουινιάς, και αν διαμαρτύρεται τριγύρω του ο ντουινιάς, και αν διαμαρτύρεται τυχόν, της γειτονιάς, και αν άκούη παράπονα, τυχόν, της γειτονιάς, και αν λωποδύη να τον πούν και κλέφτη και παμφάγο, αυτός τ' άκούει βερεσέ κι' άπλως... τους βάζει πάγο.

Αν μ' άγωνία τον ρωτούν: — Θα φέρουν; Τι θα γίνη; χαιρείται στην απάντησι να δίνη άριστία — είν' ή ψυχολογία του — και την στιγμή εκείνη, ευχαριστείται τρομερά να κάνει και άστεια: — Πάγο ζητάς μαννούλα μου; Δεν έχει... μόνις τέλειωσε, με τη ματιά σου τη θερμή, την φλόγα τούχεις στο κορμί, εύχης ο πάγος έλωσε. Μά κάποια μέρα έτυχε και μιά γεροντοκόρη που λίγο πάγο ζητάγε με πείσμα και με ζορι, κι' εκείνος άναιδέστατος της είπε, όπως μάθαμε: — Έσύ 'σαι πάγος μόνη σου, κυρά μου... και συμπάθα με.

Όμως, αυτός ο βασιλιάς της παγεράς κολώνας πούχει τη μύτη του ψηλά κι' όλο παρακαλείται, ύστερ' απ' το φθινόπωρο, σαν έρχεται χειμώνας, είναι ή μοίρα του αυτή κι' ή τραγική του θέσι απ' τα ψηλά που ανέθηκε, στα χαμηλά να πέσι μιά καλημέρα τότε πια κανέναν δεν του λείει, το καλοκαίρι τραγουδά και τον χειμώνα κλαίει.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Η ηλικία

Τυχάνω ήδη έξαλλος και συν τοίς άλλοις φρίττω και φωνασκώ μετά θυμού «Γαία πυρί μιχθήτω!» καθ' όσον φεύ! τα θήλεα ποιοῦσιν ηλικίαν να μοι καταλογίζουνιν μεγίστην ηλικίαν. Όποιον ψεύδεις! τοιγαροῦν! καί θράσος άνευ άλλου! — τείνον να λάβη την μορφήν πρωτοφανούς σκανδά- (λου) —

έφ' ω και λίαν δυσμενώς διάκειμαι προς όλας και θα συντρίψω τας γυναίς τας τόνον... κουτσομβόλας. Τρέμετε όθεν τον θυμόν άνδρός γνωστοῦ τοίς πάνιν και δώσατέ μοι αὔθαρει την πρέπουσαν την βάσιν, καθ' όσον αν συνεχισθῇ το τερατώδες θούριον, θα γίνη — μά! τον πάππον μου! — μέγιστον... (νταβαντούριον!)

— Άλλως τε άδικον έστιν και τρομερόν προσέτι να μοι προσάπτουν — άκουσον! — υπερβαλλόντως (έτη).

τουθ' όπερ και την φήμην μου άγρίως άμαυρώνει, προς δε με φέρει σύγχρονον με τον... (Κολοκοτρώνη!)

— Όθεν διαμαρτύρομαι έναντι της κα- (κίας) και δήλωσιν παρέχομαι της πληρους (ηλικίας) άνερχομένης τοιγαροῦν — έντ' όσω (στών όρίων) εις έτη τεσσαράκοντα μετά... (καίριον).

Προς κύρωσιν δ' επίσημον, ποιήσωμαι (συμβούλιον) και θα καλέσω εν αύτῷ τον κύριον Σο- (φούλιον) να βεβαιώση άκραϊφώς — «Ω! αλη- (θείας γλώσσα!)

— «Ημεθα γάρ συμφωνηται το όκτα- (κίονα... τάσα!)

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΓΚΑΣΤΟΝ ΑΡΤΟΥΙΣ

Η ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΗ ΧΟΥΡΡΕΜ ΣΟΥΛΤΑΝΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο 'Ιμπραήμ, κρατώντας το παιδάκι στην αγκαλιά του, μπαίνει σ' ένα σπίτι χωρικών, κλειδώνεται κι εκεί, με φρόνιμη σκέψη, σ' αγγαλιάζει το άμοιρο πλάσμα. Οι σπαραχτικές κραυγές της άμοιρης μνάς, όταν αντικρύζει το νεκρό παιδί της, αναστατώνουν την Προύσα, μα ο δολοφόνος τόχει σκάσει. Ο Σουλτάνος γυρίζει στην Πόλη έπειτα απ' την άσκητη έκταρτία που έναντιον της Περσίας. Καί ξανά, μόλις βρίσκεται στο Παλάτι, η Χουρρέμ αρχίζει και πάλι τις μηχανορραφίες της για ν' ανεβή ο γιός της, ο πρίγκηπας Βαγιαζίτ, στο θρόνο. Για νά πετύχη καλύτερα το σκοπό της, η Χουρρέμ διαβάλλει στο Σουλτάνο τόν Μ Βεζύρη 'Αχμέτ Πασά και ζητεί την καταδίκη του, ώστε ο Ρουστέμ, ο γαμπρός της, να πάρη τη θέση του κι 'έτσι οι δυο σύζυγοι νά φέρουν εις πέρας τόν σκοτεινό τους έργο.

18ον Η στάσι της έκανε έντύπωσι στο Σουλεϊμάν και κατάπληκτος τη ρώτησε:

— Πολύ περίεργη μου φαίνεσαι σήμερα. 'Ενώ βλέπεις να διαπιστώνεται ή ένοχη του ανθρώπου αυτού που τόν άποκαλείς προδότη, ώστόσο μένεις άδιάφορη και δεν τρέμεις. Μήπως άλλωςές γινώμη κι' άρχισες να τόν βλέπεις με καλό μάτι;

Η ραδιούργα γυναίκα πήρε άμέσως τη στάσι που συνήριζε να παίρνη κάθε φορά που ήθελε να έρεθισή τόν άντρα της.

Σούφωσε τά χείλη της, σά νά τού έστελνε ένα θερμό φιλι και δείχνοντας τά μαργαριταρένια δόντια της, τού ελεπε:

— Καί μήπως έχω άδικο, άσλάνη μου; Όσες φορές θέλησα να σου μιλήσω, έσύ ζητάς «χοτζέτι» και μάρτυρες για νά πιστέψης όσα σου λέω. Δεν μπορώ να καταλάβω, γιατί τελευταία μου φέρνεσαι έτσι και πληγώνεις την καρδιά μου;

Ο μονάρχης άπλωσε τόν χέρι του και χαϊδεύοντας τά όλόξανθα μαλλιά της που δεν είχαν ούτε μιάν άσπρη τρίχα, μουρμούρισε:

— Όταν πρόκειται για κάποια πράξι που υπάρχει νάχη σοβαρές συνέπειες, δυσκολοποιείται κανείς, Χουρρέμ, τίς αλήθειες που τού λένε. Γι' αυτό κι' έγω προκειμένου να θυσιάσω τόν 'Αχμέτ πασά, ήμουν υποχρεωμένος να έξετάσω προηγουμένους και να σκεφθώ. Τώρα όμως έχω άνασταμένη ή συνείδησή μου. Θά τόν τιμωρήσω, με πλήρη επίγνωση, πως τιμωρώντας τόν δεν πρόκειται να κάνω άμάρτημα!... 'Ετσι κι' έκανε.

Ο τορκινός άποκεχωλισμός του Βεζύρη

Ο Σουλτάν, τόν πρωτό της άλλης μέρας, μόλις έγινε από ένα ήρεμο ύπνο, προχώρησε προς τήν αίθουσα τών συνεδριάσεων της Βεζυρείας. Κάθισε πίσω από τόν δικτυωτό χώρισμα, απ' όπου παρακολου-

θούσε τίς συζητήσεις του Αυτόκρατορικού Διβανιού, που συνεδρίαζε ή στιγμή εκείνη υπό την προεδρεία του καταδικασμένου σέ θάνατο Μεγάλου Βεζύρη 'Αχμέτ πασά.

Όταν τέλειωσε ή συνεδρίαση, άποσύρθηκε στο «διαμέρισμα τών άναφορών και άκροάσεων» και περίμενε τόν Μέγα Βεζύρη, για νά συσχεθής μαζί του, όπως γινόταν συνήθως, πάνω στα ζητήματα που συζητήθηκαν στο Διβάνι.

Ο Μέγας Βεζύρης γνώριζε πως ή θέσι του δεν ήταν εύχαιστη. Βασιζόταν όμως στο διαδότη όρκο του Πατισάχ και με την έντύπωσι αυτή προχώρησε με ήρεμη καρδιά στο διαμέρισμα τών άναφορών.

Όταν έφτασε στην πόρτα, αντίκρισε τίς άγριες κι' άπαισιες μορφές τών δέμιων του Σαραγιού. 'Αντελήφθηκε άμέσως τόν σκοπό.

Πρίν, όμως, προφτάση ν' άνοιξη τόν στόμα του, οι δέμιοι τόν άρπασαν, τόν γονάτισαν και μ' ένα δυνατό χτύπημα τού κοφτερού τσεκουριού τού πήραν τόν κεφάλι.

Τήν ώρα που τόν κεφάλι τού δύμοιρου 'Αχμέτ πασά έπεφτε στο πάτωμα, ένα χέρι άπλώθηκε κι' έρευνώντας τόν κορφο του άκφάλου κορμιού, έσυρε ή μεγάλη σφαργίδα τού Κράτους και τήν έδωσε σ' ένα άλλο χέρι, για νά τήν παραδώσει στο Ρουστέμ πασά.

Η Χουρρέμ, τόν πρωτό της ίδιες μέρας φώναζε ή κόρη της Μιχριμάχ Σουλτάν, κι' άφού της άνακαινισε τήν άπόφασί του Πατισάχ, τήν έστειλε να δώση στόν άντρα της τόν «μουζντέ» και νά τού άναγγείλη τήν εύχαιστη είδησι.

Ο Ρουστέμ πασάς, απ' ή στιγμή εκείνη περίμενε με καρδιοχτύπι νά τού φέρον τή σφαργίδα τού Κράτους.

Μόλις πραγματοποιήθηκε ο «μουζντέ», ο Ρουστέμ φόρεσε τόν επίσημο «καδούκι» του και τρεχάτος πήγε στο σαραγί. Παραουσιάστηκε άμέσως στόν Πατισάχ, έπεσε στα πόδια του, τόν προσκύνισε κι' απ' ή στιγμή εκείνη άνάλαβε και πάλι τά καθήκοντα τού Μεγάλου Βεζύρη.

Η πρώτη ενέργεια τού Ρουστέμ ήταν νά διορίση, με ή συγκατάθεσι τού Σουλτάνου, τόν πρώην Βαλή της Αίγυπτου Σεμίζ 'Αλή πασά στο άξίωμα τού Β' Βεζύρη, άμειβοντας τόν έτσι για ή συμβολή και ή συνδρομή του στο άποτρόπαιο έγκλημα της δολοφονίας τού Μεγάλου Βεζύρη 'Αχμέτ πασά.

Ο Σουλτάνος Σουλεϊμάν είχε έγκαταλείψει ξανά όλες τίς υποθέσεις τού Κράτους στο Ρουστέμ κι' άφοσιώθηκε στη Χουρρέμ.

Η έκλυτη, όμως ζωή και οι παραλυσίες άρχισαν να τόν καταβάλλουν. 'Υπέφερε όχι μονάχα ψυχικά και διανοητικά, άλλα και σωματικά. Είχε προσβληθή από άρθριτικά. Τά φάρμακα τών γιατρών και τά λουτρά της Προύσας στάθηκαν άνίσχυρα νά τυνώσουν τόν εξασθενημένο οργανισμό του και νά καταπραΰνουν τούς πόνους του.

Η ΚΟΡΑΜΕΛΛΑ

Στόν κινηματογράφο, τήν ώρα που τόν έργο είνε στη μεγαλύτερή του ένταση, κι' ο κόσμος με κοπο άναπνέει—τόσο είνε τή ένδιαφέρον στο σημείο εκείνο— ένας ηλικιωμένος κύριος άρχίζει νά ψαχουλεύη στα πόδια του μπροστά και κάτω από τήν καρέκλα του, ένοχλώντας φοδερά ή διπλανή του κυρία.

— Τί χάσατε κύριε; τόν ρωτά άγριέμενη εκείνη.

— Μιά κοραμέλλα, λέει αυτός.

— Για τ' όνομα τού Θεού! Κάνετε τόσο θόρυβο και ένοχλείτε τόν κοσμο για μιάν κοραμέλλα;

— Ναι, άπαντάει ο ηλικιωμένος κύριος, γιατί πάνω στην κοραμέλλα ήταν κολλημένη ή όδοντοστοιχία μου!

Ο ΦΑΚΟΣ

Συνή άναπολούσε στη μνήμη τού τδ σύντροφο του στο ποτήρι, τόν Μεγάλο Βεζύρη 'Ιμπραήμ πασά, τόν γιό του, τόν πρίγκηπα διάδοχο Μουσταφά και τόν άδόχο έγγονάκι του που τόσο σκληρά κι' άπάνθρωπα τούς είχε θανατώσει. Κι' ένοιαζε τώπεις που τόν έκαναν νά υποφέρει ψυχικά.

Η Χουρρέμ, μ' ένα της γλυκό βλέμμα καταπραΰνει τούς πόνους του, μ' ένα της χαμόγελο εξουδετέρωνε τίς τύψεις του που τόν βασάνιζαν και σφιγγόντας τόν με θερμή, στην άγκαλιά της τόν άνακούφιζε.

Η μοιραία αυτή γυναίκα ήταν τά πάντα για τόν Σουλτάνο. Η παρουσία της τού χάριζε υγεία, τού έδινε ζωή και σκροπούσε στην πνευμένη του καρδιά ή χαρά και ή αγαλλίασι.

Ο πιασμένος απ' τούς άρθριτισμούς Αυτόκρατορας, στο πλάγι της έζυπνης και τσαχτινές αυτής γυναίκας, όχι μονάχα λησιμονούσε τά κακούργηματα που έκανε, άλλα εύρισκε κουράγιο για νά διαπράξη κι' άλλα.

Η Χουρρέμ, απ' ή στιγμή που πέτυχε ν' ανεβή ξανά στο άξίωμα τού Μεγάλου Βεζύρη ο γαμπρός της, ο Ρουστέμ πασάς, δεν έπαψε νά τόν πιέζη και νά τού ζητά νά έπισπείσει τίς ενέργειες του για τήν πραγματοποίησι της επιθυμίας της.

Βιαζόταν, άνυπομονούσε, να δή τόν δευτερότοκο γιό της, τόν πρίγκηπα Βαγιαζίτ, στο θρόνο. Φοδόντας πως μπορούσε ξαφνικά νά πεθάνη ο Πατισάχ και τότε σύμφωνα με τίς διατάξεις της κληρονομικής έραρχίας, στο θρόνο θ' άνέβαινε ο πρίγκηπας Σελίμ.

Ο Ρουστέμ, όμως, δε βιαζόταν. Με τούς τρόπους του έκανε τήν έντύπωσι κυβερνήτη που είχε ύποταχθή άπόλυτα στην κλασική τακτική του «σπεύδε βραδέως».

Ο νέος και πιασχύρος Μέγας Βεζύρης, ο Ρουστέμ πασάς, είχε και τίς άτομικές του επιδιώξεις, καθώς και έκδικητικούς σκοπούς.

Πρώτη φροντίδα του ήταν νά γεμίση τόν Αυτόκρατορικό Θησαυροφυλάκιο, για νά θαμπώσει με τά λεπτά τά μάτια του πλεονέκτη και φιλόργουρο Πατισάχ και νά τόν καταντήσει έτσι υποχείριο του.

Με τόν μέσο αυτό θ' αύξανε και ή δική του κολοσσισία περιουσία, προσέχοντας σ' αυτήν και νέα έκατομμύρια. Δέ χρειάστηκε πολύ καιρό για νά φτάση στο σκοπό του.

Τό σατανικό σχέδιο τού Ρουστέμ

Η πονηρή Χουρρέμ, για νά έκμεταλλευθή τήν παντοδυναμία τού γαμπρού της δε σταμάτησε τίς πιέσεις της για τήν έκτέλεσι τού σατανικού της σχεδίου που είχε καταστρώσει γύρω απ' τήν υπόθεσι της διαδοχής τού θρόνου.

Όταν οι πιέσεις της φτάσανε σέ σημείο που οι ψευτίες στάθηκαν άνίσχυρες ν' άποκοιμίσουν τήν πονηρή αυτή γυναίκα, ο Ρουστέμ πασάς άναγκάστηκε ν' άρχισή τίς ενέργειες που χρειαζόνταν για νά περιέλθη ή διαδοχή στόν πρίγκηπα Βαγιαζίτ.

Και πρίν απ' όλα σκέφτηκε πως δάπρεπε νά ένεργήση έτσι ώστε νά μόν είνε αυτός υπεύθυνος για όσα τυχόν θά συνέβαιναν. Φρόντισε συγχρόνως νά πάρη τέτοια μέτρα που δε θά προκαλούσαν τήν εξέγερσι τών Γενισάρων έναντιόν του.

Άφού βασάνισε άρκτετές μέρες τόν μυαλό του, σκέφθηκε νά μεταθέση τόν Λαλά Μουσταφά απ' τήν υπηρεσία τού πρίγκηπα Βαγιαζίτ στην Αύλη τού πρίγκηπα Σελίμ. Σατανικώτερο σχέδιο απ' αυτό δεν μπορούσε νά γίνη για νά πετύχη τόν σκοπό του.

Ο Λαλά Μουσταφάς ήταν άδελφός τού Βεζύρη Χουσερέβ πασά, που όταν τόν έδιωξε ο Σουλτάνος απ' ή Βεζυρεία για τόν έπεισόδιο που είχε με τόν Μεγάλο Βεζύρη Χαντίμ Σουλεϊμάν πασά, είχε κηρύξει άπεργία πείνας και πέθανε.

Ο Λαλά Μουσταφάς ήταν ένας πολύ έζυπνος άνθρωπος. Είχε αντίληψη έγκαίρως πως ή δολοφονία τού Μεγάλου Βεζύρη 'Ιμπραήμ πασά και τών άλλων Βεζυρδών, καθώς και ή άπομάκρυνσι τού άδελφού του Χουσερέβ πασά απ' ή Βεζυρεία, ήταν όλα άποτελέσματα τών μηχανορραφιών της πονηρής Χουρρέμ Σουλτάνας, που όλα τά έγκλήματα αυτά τά είχε όργανώσει άποβλέποντας στο ν' άνεβάση στο άξίωμα τού Με-

γάλου Βεζύρη τόν γαμπρό της, τόν Ρουστέμ πασά.

Η πικρία κι' ή λύπη που δοκίμασε μετά τόν θάνατο τού άδελφού του, τόν άναγκασαν νά καταφύγει έναντιόν τού Ρουστέμ πασά, που δεν έπαυε νά τόν θεωρή σαν τόν ήθικο άύτοurgo όλων αυτών τών έγκλημάτων.

Ο Ρουστέμ πασάς, μόλις άνέλαβε τά καθήκοντα τού Μεγάλου Βεζύρη, για νά ταπεινώση τόν Λαλά Μουσταφά, που τόν θεωρούσε έχθρό του, τόν κατέβασε απ' τόν βαθμό τού Σταυλάρη, στο βαθμό τού «Μπάς-τεσνιγκίρ» (άποθηκάριος ειδικός στην έξέτασι της πολότητας τών τροφίμων και τών πιστών).

Άργότερα, όμως, σκέφθηκε πως ή παρουσία τού ανθρώπου αυτού μέσα στο Σαραγί ήταν επικίνδυνη για τόν ίδιο. Καί για νά τόν άπομακρύνη φρόντισε νά τόν διορίση Μουτεσάριφη (έπαρχο) σέ μιάν άγορή και χωρίς μεγάλες άπολαυές άπόκεντρη έπαρχία της Συρίας.

Όταν όμως άπόφασισε νά βοηθήση ή Χουρρέμ για ν' άνεβή στο θρόνο ο Βαγιαζίτ, ή πρώτη του φροντίδα ήταν νά θυσιάση τόν Λαλά Μουσταφά. Παραουσιάστηκε στο Σουλτάνο και έξυμνώντας τήν ικανότητα, τήν πείρα και τήν άνατροφή αυτού τού αύλικου τόν έπεισε νά τόν τοποθετήση στην ύπηρεσία τού πρίγκηπα Σελίμ. Καί έτσι ο Λαλά Μουσταφάς βρέθηκε ξαφνικά στην Αύλη του.

Ο Ρουστέμ πασάς είχε τήν έντύπωσι πως ο Λαλά Μουσταφάς, που ήταν άφοσιωμένος στόν πρίγκηπα Βαγιαζίτ, σέ ένδεχόμενη στιγμή θά φαινόταν πρόθυμος νά τόν συντρέξη κι' άφαινε στήν υπόθεσι της διαδοχής τού θρόνου.

Η άπομάκρυνσι του απ' τήν Αύλη τού Βαγιαζίτ θά τόν νεύριάζε και ή άδιανοησία που θά τούδειχνε ο Σελίμ, τρώοντας τόν σ' άπόσταση, γιατί δεν θά τού είχε έμπιστοσύνη, θά τόν έσπρωχνε στο νά κάνη κάποια τρέλλα και νά ξεσηκωθεί έναντια του.

Στήν περίπτωση αυτή ο Ρουστέμ πασάς θά έκμεταλλευόταν τήν έπαναστατική αύτή κίνισι και θά κατάρθωνε στο ν' άνακηρύξη διάδοχος ο πρίγκηπας Βαγιαζίτ, χωρίς ο ίδιος νά διατρέξη κίνδυνο, γιατί στα μάτια τών Γενισάρων θά παρουσιαζόταν σαν υπεύθυνος ο Λαλά Μουσταφάς, που θά προκαλούσε τήν εξέγερσι.

Η Χουρρέμ έπεδοκίμαζε σ' όλη ή γραμμή τόν σατανικό αυτό σχέδιο τού γαμπρού της. Άλλα δυστυχώς γι' αυτούς τά γεγονότα δεν εξέλιχθηκαν όπως τά περιμεναν.

Ο Λαλά Μουσταφάς ήταν πολύ πιό έζυπνος από τόν Ρουστέμ και δεν άργησε νά αντίληφθ ή παγίδα που τού είχαν στήσει οι δυο ραδιούργοι.

Για νά άνατρέψη όλα τά σχέδιά τους, χάραξε άνάλογη τακτική. Πρίν απ' όλα μόλις άνέλαβε ύπηρεσία, λησιμόνησε όλότελα τών πρώην άφέντη του, τόν πρίγκηπα Βαγιαζίτ κι' άφοσιώθηκε όλότελα στο Σελίμ, με τήν άπόφασί νά τόν έξαναγκάση νά έξοντώση τόν άδελφό του, για ν' άπομείνη χωρίς αντίπαλο στο θρόνο.

Ο μέθυρος και άσωτος Σελίμ δεν άργησε νά καταντήση υποχείριος τού νέου του Λαλά. Παρασύρθηκε απ' τίς συστάσεις του και πείστηκε άπόλυτα πως ο γενναίος αυτός τού ήταν άπαραίτητος, για νά πετύχη τός τού ήταν άδελφός του. Κι' έτσι τήν εξέζοντση τού άδελφού του, για νά άρχισε νά ένεργή σύμφωνα με τήν κρίσι και τίς θέλησεις τού Λαλά.

Η Χουρρέμ και ο Ρουστέμ ποτέ δε φανταζόνταν πως θάδρασκαν άντιμέτωπό τους έναν άνθρωπο πιό πονηρό και πιό ραδιούργο απ' αυτούς τούς ίδιους.

Και άμέριμνοι, χωρίς ν' άνησυχούν, έξακολουθούσαν νά σχεδιάζουν πως θά κατάρθωναν ν' άνακηρύξουν διάδοχο τόν πρίγκηπα Βαγιαζίτ.

Τήν εποχή εκείνη είχαν τελειώσει και οι έργασίες της άνοικοδομήσεως τού μεγαλόεργου Τζαμιού Σουλεϊμανιέ κι' έγιναν τά έγκαίνια του με μεγάλη επιθλητικότητα.

Οι τελετές τών έγκαίνιων συνετέλεσαν στο νά έκδηλώσουν οι ξένοι τήν έκτίμησι τους προς τήν Χουρρέμ, άναγνωρίζοντας τήν έξαιρετική έπιτροπή που άσκούσε αυτή ή γυναίκα στην πολιτική της Αυτόκρατορίας.

Άπό τόν σημερινό τεύχος μας, στη σελ. 42, άρχίζει μιάν έξαιρετική σειρά έπικαιρών συναρπαστικών άφηγησεων με τόν τίτλο:

Όταν άγαπούν ΟΙ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΔΕΣ

Ο γάμος της Ρίτας Χαίη-γούσθ με τόν 'Αλή Χάν-μέσθ με τόν πλαίσιο της 'Ινδικής ζωής.

Μαχαραγιαδες που άφήφσαν τά πάντα για νά ένωθούν με τίς γυναίκες που άγάπησαν.

Παράδοξα γαμήλια έθιμα και αιώνοβιες παραδόσεις, που παίρνουν μιάν άλλοκτη ήφι κάτω από τόν φώς της σύγχρονης ζωής.

Η μυστηριώδης ζωή τών ίνδικων χαρεμιών με τά σκοτεινά δράματά της, τά φλογερά πάθη της και τίς άγριες έκδικήσεις της.

Οργιαστικές τελετές, που προκαλούν τή φρίκη και τόν τρόπο.

Μεγαλοπρεπή συμπόσια σέ όνειρώδη άνάκτορα με πεντάμορφες «μπαγιαντέρες» και έξωτικές όρχήστρες.

Κυνήγια τίγρεων, μονομαχίες έλεφάντων, τρομακτικές σφαγές, ιεροί πολεμοί κλπ. κλπ.

Αυτοί είνε μερικοί από τούς τίτλους τών συναρπαστικών άφηγήσεων της νέας μας σειράς

Όταν άγαπούν ΟΙ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΔΕΣ

και που θά δώσουν στούς άναγνώστες μας όλο ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΙΝΔΙΚΗΣ ΖΩΗΣ με τήν άπαραμίλλη αίγλη της, τήν παρραμυθένια πολυτέλειά της και τήν ξεχωριστή και άσύγκριτη γοητεία της.

Η βασίλισσα της Περσίας, στο συγχαρητήριο γράμμα που της έστειλε έφτασε στο σημείο να τήν συγκρίνη με έξαιρετικές μορφές γυναικών, που με τήν άρετή και τή σωφροσύνη τους λάμπανε στην Τουρκία.

Ο Βασιλιάς της Πολωνίας Σιγισμόνδος, στο συγχαρητήριο γράμμα του τήν προσάγγερε άδελφή του, τονίζοντας πως καμαρώνει και καυχιέται για τήν τιμή αυτή. Όλα αυτά όμως δε συγκινούσαν τή Χουρρέμ, όπως δε τήν συγκινούσε και ή ύποταγη τού άντρα της Σουλεϊμάν. Αυτή ένδιαφερόταν ν' άνακηρύξη μιάν ώρα πρωτίτερα τόν δευτερότοκο γιό της Βαγιαζίτ, διάδοχο τού θρόνου, για νά διατηρήση άμείωτο τόν μεγαλειό, τόν κλέος, τόν κύρος και τήν έπιτροπή της και μετά τόν θάνατο τού Σουλεϊμάν.

Ο Ρουστέμ πασάς τή βοηθούσε παρόλληλα στίς προσπάθειες της, με ειλικρίνεια κι' άφοσίωσι, όχι μονάχα από υποχρέωσι, άλλα και για λόγους άτομικού του συμφέροντος.

Με άγωνία περίμενε, ο πονηρός Κροάτης, νά έκδηλωθούν οι ένέργειες τού Λαλά Μουσταφά. Άλλα απ' τήν πλευρά εκείνη δεν άκούγονταν φωνή.

Μάνα και κόρη

Η κατάσταση αυτή συνεχίστηκε ένάμιση χρόνο. Η ύπομονή της Χουρρέμ έξαντλήθηκε και ή άγωνία της έφτασε στο κατακόρυφο.

Για νά διασκεδάση τίς στενοχώριες της καταγιόταν με τήν κόρη της, τή Μιχριμάχ Σουλτάν. Προσπαθούσε νά τήν καταφέρει νά μιήσει κι' αυτή τόν πρίγκηπα Σελίμ, που τόν συμπαθούσε, και ν' άφοσιωθεί στο μικρό άδελφό της, τόν πρίγκηπα Βαγιαζίτ. Η στάσι της Μιχριμάχ, δυσκόλευε πολύ τίς ενέργειες της Χουρρέμ και τήν άνάγκασε νά προσφυλάγεται απ' τήν κόρη της και νά συνενωηται υυστικά απ' αυτήν με τόν άντρα της, τόν Ρουστέμ πασά, για τόν ζήτημα της διαδοχής τού θρόνου.

Οι μυστικές, όμως, αυτές συνεννοήσεις τή στενοχωρούσαν υπερβολικά. Προσπαθούσε με κάθε μέσο νά παρασύρη τήν κόρη της με τόν μέρος της, νά τήν κάνη υποχείριό της και συνεργέ στίς μηχανορραφίες της έναντια στο Σελίμ.

Κάποια μέρα τήν κάλεσε στή ιδιαιτέρα διαμερίσματα της για νά της άνακαινίσση τίς σκέψεις της, κι' άρχισε νά της λέη:

— Ο Σελίμ, κόρη μου, είνε ο πνεύμονας μου και ο Βαγιαζίτ τόν σηκότι μου. 'Εσύ εισσι ή καρδιά μου. 'Αν πάθω — ο Άλάχ νά μ' ή δειξη τέτοιο πράγμα — ο ένας άπό σάς, έγω δεν μπορώ πιά νά ζήσω και θά σωριαστώ τήν ίδια στιγμή. Η ζωή μας, όμως, είνε συνυφασμένη με τή Δυναστεία. Χωρίς αυτή θά καταντήσουμε, όπως οι χάντρες τού κομπολογιού όταν τούς λείψη τόν κορδόνι που τίς συγκρατεί. Θά σκορπίσουμε όλοι. Ο μπαμπάς σου, που ο Άλάχ νά τού δίνη χρόνια άφαιρώντας τα απ' τά δικά μου, όπως βλέπεις έχει γεράσει. Δεν άποκλείεται νά πάθω τίποτα ξαφνικά και ν' άνάβησι τή διαδοχή τού θρόνου στο Σελίμ...

Η πονηρή Τσερκέζα είδε στο πρόσωπο της κόρης της κάποιους μορφασμούς χαράς και συγκινήσεως. Δεν έχασε ώστόσο τήν ψυχραιμία της. Καί κυττάζοντας κατ'άματα ή Μιχριμάχ, συνέχισε στόν ίδιο ήρεμο και πειστικό τόνο:

— Ναι, άλλα ο Σελίμ είνε έκδοτος στίς άπολαύσεις. Τού άρέσει νά γλεντάη και νά διασκεδάη. Τά όλογα και τόν σπαθί νά συχναίεται. 'Αν κάποτε γίνη Πατισάχ, θά γεμίση τόν Σαραγί με «κιοτσάκια» (κοινές χορευτίρες και χορευτές) και θά κλείση για πάντα τήν πόρτα σέ κείνους που κάνουν τίς έκταρτίες και τούς πολέμους. Τά θησαυροφυλάκια μας τότε θά καταντήσουν νερόμυλοι, που κόπηκε τόν νερό που τούς κινούσε. Ναι, ναι, αυτό θά συμβή. Γιατί χωρίς πολέμους δε μπορεί νά υπάρξουν και λάφυρα. Χωρίς λάφυρα δεν υπάρχει και «Χαζνές» (θησαυροφυλάκιο). Καί Δυναστεία χωρίς «Χαζνές» δεν μπορεί νά νοηθ. Αυτά είνε, κόρη μου, εκείνα που με άναγκάζουν νά είμαι σκεπτική. Προβλέπω πως έσύ αύριο θ' άπομείνης χωρίς σκλάβες κι' έγω χωρίς δούλους και όδαλίσκας,

που μας είναι απαραίτητες για να μας πε-
ριποιούνται και να μας υπηρετούν.

Στο σημείο αυτό η Χουρρέμ σταμάτη-
σε προς στιγμή, ας να μην τολμούσε να
της κάνει την τολμηρή πρόταση. Τη στενο-
χωρούσε η αδιαφορία της Μιχρίμαχ. Έκα-
νε μιά απότομη κίνηση, σηκώθηκε όρθια
και συνέχισε:

— Γι' αυτά όλα, έβαλα στο μυαλό μου,
κόρη μου, να καταφέρω το μαμπρά σου ν'
ανάθεση τη διαδοχή του θρόνου στον αδελ-
φό σου, το Βαγιαζίτ. Το μυστικό μου αυτό
δεν το ξεμυστηρεύτηκα σε κανένα, άλλ' ούτε
και τολμώ να το εκμυστηρευθώ. 'Αλλωστε
ούτε η ίδια έχω πεισθεί απόλυτα αν σκέ-
πτομαι καλά ή όχι. Πάντως αν βεβαιωθώ
πως η ενέργεια μου αυτή θα μας βγίη σε
καλό, είμαι πρόθυμη ν' ανακοινώσω τις
σκέψεις μου στο γαμπρό μου, τον άντρα
σου. Πριν τόν δω όμως ήθελα νάχω και τη
δική σου γνώμη. 'Αν αναγνωρίζεις και συ
πως δεν πρέπει να επέλθω κάποια άνωμα-
λία στη διοίκηση και γενικά στη ζωή του
Σαραγιού, τότε οι δυο μαζί ως επίκαλε-
στούμε το όνομα του 'Αλλάχ και ανακοι-
νώνοντας το μυστικό στον άντρα σου, ως
αρχίσουμε κι' οι τρεις τις ενέργειες, για
να πείσουμε τον πατέρα σου!

Η Μιχρίμαχ Σουλτάνα, δέ μπορούσε κι'
αυτή ν' ανεχθή έναν Πατισάχ, που απο-
στρεφόταν τ' άλλα και το σπαθί. 'Επί
πλέον τη στενοχωρούσε υπερβολικά η ζωή
του αδελφού της Σελίμ, που αδιάκοπα έ-
πινε και γλεντούσε με τὰ «κιοτσέκια» που
είχε μαζέψει στο Σαράγιου.

Στο σημείο αυτό δικαιώνει απόλυτα τη
μητέρα της. 'Αλλά η συμπαθεία κι' η αγά-
πη που έτρεφε στο Σελίμ δεν της έπέτρε-
πε να πάρη μέρος σε ενέργειες που θα
καταλήγανε στο να στερηθώ ο αγαπημένος
της αδελφός τη διαδοχή του θρόνου. Γι'
αυτό μόλις τελείωσε η μητέρα της, της ά-
πάντησε:

— Ναι, μητέρα μου, αλλά ο αδελφός
μου, ο Σελίμ σας μοιάζει υπερβολικά. Οι
δυο μαζί είσανε ένα ωραίο μίλο. Πώς θα
βυσίασες το μισό εαυτό σου;

Η απάντησι της πονηρής Τσερκέζας ή-
ταν αποστοματική.

— Και ο Βαγιαζίτ, είπε, μοιάζει του
μπαμπά σου. Για την ιδιότητα αυτή, έ-
γω θυσιάζω ολόκληρο τον εαυτό μου!

Η Χουρρέμ, η πονηρή κι' έξυπνη αυτή
γυναίκα, με την έπιμονή και την πειστικό-
τητα που την διέκρινε, κατώρθωσε τελικά
να πείση την κόρη της, τη Μιχρίμαχ Σουλ-
τάνα.

Η πρώτη σκέψη της ήταν να την χρησι-
μοποιήσει σα μέσο για να ενισχύσει την
πίσει που εξασκούσε πάνω στο Ρουστέμ
για να τον εξαναγκάσει να έπισπευση τις
ενέργειές του.

Μιά «Μοίρα» όμως, μυστική, όρατη κα-
νονίζει πάντα σχεδόν την τύχη των ανθρώ-
πων. Και η Μοίρα καταιώνει συχνά όλα τὰ
σχέδια που οι άνθρωποι τὰ θεωρούν ά-
σφαλή και σίγουρα.

Η Χουρρέμ, ύστερα απ' την εξόντωσι
του Μεγάλου Βεζύρη 'Ιμπραήμ πασά, που
είχε καταντήσει το Σουλτεϊμάν υποχείριο
του έπειτα απ' τον συνταρακτικό στραγ-
γαλισμό του διαδόχου πρίγκηπα Μουστα-
φά, τον αποκεφαλισμό και τον απαγχονι-
σμό των άλλων Βεζύρηδων και την επάνοδο
στο αξίωμα του Μεγάλου Βεζύρη του γαμ-
πρού της Ρουστέμ πασά, είχε καταληθθί
από μιάν αχαλίνωτη και ακράτητη έπαρσι.

Όλα αυτά τὰ αποτελέσματα των μη-
χανορραφιών της, την έσπρωξαν να περι-
φρονή τη Μοίρα και να μη λογαριάζη τί-
ποτε.

Είχε την εντύπωσι πως ήταν ίκανή να
κάνη ό,τι κι' αν ήθελε και πως καμμία δύ-
ναμι δεν ήταν σε θέση ν' αντισταθί στις θε-
λήσεις και τις έπιθυμίες της και να την
αναγκάσει στις προπαιθέας της.

Αρχισε σιγά - σιγά ν' αποδοκιμάζη το
σχέδιο που είχε καταστρώσει ο γαμπρός
της, ο Ρουστέμ πασά, για να περάση η
διαδοχή στον πρίγκηπα Βαγιαζίτ.

Έτσι, όδες φορές συναντούσε το Ρου-
στέμ, συνωφρονούνταν και εξέδηλανε τη δυ-
σαρέσκεία της με διάφορους μορφασμούς.
Συγχρόνως του μνηύουσε τακτικά με τη γυ-
ναίκα του τη Μιχρίμαχ Σουλτάνα, πως έ-
πρεπε να τελειώνη πιά η υπόθεσι αυτή

Η άγωνία δεν την έφηνε να ησυχάση.
Κάποια νύχτα, την ώρα που έπεσε στο
κρεβάτι, η δίψα για το έγκλημα ξαναζων-
τάνεψε τα ένστικτα του θηρίου που έκρυβε
μέσα της. Ο ύπνος της έφυγε και κρύος
ιδρώτας άρχισε να περιχύνει το κορμί της.

Ο ύψηλός σύζυγός της, ο Σουλτεϊμάν,
που ήταν ξεπλωμένος δίπλα της κοιμόταν
ήσυχος, με τη γαλήνη ζωγραφισμένη στο
πρόσωπό του.

Η φθονερή και έμπαθής γυναίκα, που
την είχε πείσει η τρέλλα του έγκληματος,
στριφογύριζε στη θέση της, χωρίς να μπο-
ρή να κινηθί ούτε προς τὰ δεξιά, ούτε προς
τ' άριστερα, για να μπορέση να πάρη μιά
στάσι που θα ξεκούραζε το βασανισμένο
κορμί της.

Μιά νύχτα φοικτής άγωνίας

Νευριασμένη απ' τη στάσι του Σουλτεϊ-
μάν, που κοιμόταν μακριώς, ας να την
εירוενούταν, η Χουρρέμ τινάχτηκε πάνω και
σιγά - σιγά γλύστρησε ας σκιά στο χαλί
που ήταν απλωμένο στο πάτωμα.

Ο Πατισάχ, δεν άντελθόθηκε πως έφυγε
απ' το πλάγι του και εξακολουούσε να
κοιμάται άμέριμνος κι' αδιάφορος.

Η Χουρρέμ, γύρισε, τον είδε, κι' όταν
πειστήκε πως δεν είχε ξυπνήσει, άρχισε να
περιφέρεται μέσα στο δωμάτιο αναζητών-
τας μιά σχισμάδα απ' όπου θα μπορούσε
ν' αναπνεύσει λίγο καθαρό αέρα.

Τὰ παράθυρα του Αυτοκρατορικού κοι-
τώνα ήταν ψηλά προς την όροφή και δέ
μπορούσε να τὰ πλησιάση. Μά κι' αν κα-
τώρωνε ν' ανέβη 'ίσαιε εκεί, δεν θα μπο-
ρούσε να τ' ανοίξη γιατί τὰ πλαίσια που
κρατούσαν τὰ τζάμια ήταν χτισμένα μέσα
στον τοίχο.

Η Χουρρέμ, ένοιωσε μιά φλόγα να της
καίη το σώμα και την ψυχή. Είχε καταντή-
σει ολόκληρη ένα καμίνι που οι φλόγες του
κατατρώγανε το κορμί της.

Η άγωνία της κορυφώθηκε και σιγά -
σιγά άρχισε να χάνη τις αισθήσεις της. Σε
μιά στιγμή γύρισε κι' είδε το κερί που έ-
καιε σε μιά γωνιά του δωματίου. Οι γλώσ-
σες της φλόγας του, που φωτίζανε με το
άμυδρο φώς τους το δωμάτιο και το όλο-
λευκο κορμί της, δημιούργησαν σ' αυτή την
ψευδαίσθησι πως επρόκειτο για μιά μαρ-
μαρωμένη νεράιδα, που την οραματιζόταν

(Φωτογραφία Keystone)

ΟΠΩΣ ΕΔΩ ΚΑΙ 70 ΧΡΟΝΙΑ

Το περίφημο «Πάντο Λόινο Τένις Κλάμπ»
γιορτάζει τὰ 70 χρόνια της ίδρύσεώς του.
Τὰ γηραιότερα μέλη του «Κλάμπ» παρα-
κολουθούσαν με πραγματική συγκίνηση και
νοσταλγία μιά παρτίδα τένις που έγινε
από παίκτες που φορούσαν κοστούμια του
1878. Στη φωτογραφία μας μπορείτε να
θαυμάσετε τὰ όμοια κοστούμια της Βι-
κτωρίας έποχής.

να ζωντανεύει και να την ερωνεύεται με
τους μορφασμούς της.

Οι σκιές, που σχημάτιζε το τρεμάμενο
φώς του κεριού, όπως σάλευαν, της έκαναν
την εντύπωσι μαγεμένων κυμάτων και προσ-
παθούσε να τ' αποδύγη, για να μη άγγί-
ξουν το κορμί της.

Ηδενε να φύγη, αλλά δεν το κατώρθω-
νε. 'Αν τολμούσε να βγίη απ' την πόρτα,
έτσι μισόγυμνη όπως ήταν, θα προκαλούσε
την περιέργεια των μαύρων ευνούχων, που
φρουρούσαν ακοίμητοι στο διάδρομο.

Για να στεγνώση απ' τον ιδρώτα και
για να ξεκουράση το κορμί της, έπρεπε να
ξαναγυρίση στη θέση της. Το μίσος όμως
και τὰ πάθη που τη στιγμή εκείνη είχαν
ζωντανέψει μέσα της δεν την άφηναν να
πλαιγιάση στο κρεβάτι του Σουλτάνα που
τόσες γυναίκες τ' όνειρευόνταν, που θα θυ-
σίαζαν και τη ζωή τους ακόμη, αν η μοίρα
της άζιωνε να κοιμηθώμεν, έστω και μιά
μονάχα νύχτα, πάνω σ' αυτό.

Ο ύψηλός σύζυγός της, που εξακολου-
ούσαν να κοιμάται της φαινόνταν σαν ένας
νεκρός, που την τρώαζε.

Μούσκεμα από τον ιδρώτα, γύριζε σαν
τρελλή μέσα στο δωμάτιο και λαχταρούσε
μιά πνοή καθαρού αέρα για να συνέλθη.
Για πρώτη φορά στη ζωή της δοκίμαζε τη
ματαιότητα του Σαραγιού και της Δυνα-
στείας. Για πρώτη φορά έπαψε να της κά-
νη εντύπωσι ο έστεμμένος άντρας της.

Ύστερα από αρκετές ώρες άρχισε η άν-
τίδρασι. Και την άγωνία τη διαδέχθηκε η
κόπωσι και η νύκκη. Τὰ δακρυμόνα μάτια
της στέγνωσαν. Η νύστα την έσπρωχνε στο
κρεβάτι. Προχώρησε προς τὰ εκεί με τη
λαχτάρα να πλαιγιάση.

Δεν το κατάρφερε όμως και σωριάστηκε
χάμου όπως σωριάζεται η στάχτη.

Ο Βραχνάς

Η Χουρρέμ, απ' τη νύστα κι' από την
εξάντλησι, είχε καταντήσει πραγματικό
κουρέλι.

Δεν είχε δυνάμεις να πέση στο στρώμα
και σωριάστηκε κατάχαμα αναίσθητη. Μά
και στην κατάσταση που βρισκόταν, εφιάλ-
τες και όνειρα γεμάτα τρόμο άρχισαν να
ταράζουν τον ύπνο της.

Οραματιζόταν έναν άγωνα όπου ο Σουλ-
τάνας, ο Σελίμ, ο Βαγιαζίτ και χιλιάδες
στρατού κι' όλοιο προσπαθούσαν να έξον-
τώσουν ο ένας τον άλλο. Στη φαντασία της
ζωντανεύαν και ξετυλιγόταν σαν κινημα-
τογραφική ταινία, σκηνές φρίκης, αίματος,
άπογνώσεως.

Από την ταραχή που της προξενούσαν
οι βαμμένες στο αίμα συνταραχτές αυτές
εικόνες, σπαρταρούσε σαν φάρι και ούρ-
λιαζε. Την είχε καταλάβει έπιληψία.

— Άσλάνη μου, άσλάνη μου! φώναζε ά-
διάκοπα, και κρατώντας σφιχτά τὰ πόδια
του Σουλτεϊμάν τον κουνούσε μ' όλη της τη
δύναμι.

Ο Σουλτάνας, μέσα στο βαθύ ύπνο του
φαντάστηκε πως επρόκειτο για κάποια δο-
λοφονική επίθεσι και τινάχτηκε τρομαγμέ-
νος απ' το στρώμα του. Όταν είδε τη γυ-
ναίκα του σ' αυτή την κατάσταση έμεινε
αποσβολωμένος και με τρεμάμενη φωνή την
ρώτησε:

— Τι τρέχει, Χουρρέμ; Μήπως έπιασε
φωτιά στο Σαράγι;

Η απάντησι της γυναίκας του ήταν οι
λυγμοί. 'Εκλαιγε μ' άνοφυλλητά κι' έτρε-
με, δίχως να κατορθώνη ν' άρθρωση λέξι.

Ο Σουλτάνας, έχοντας άγκαλιασμένη τη
Χουρρέμ, τη ρωτούσε μ' άγωνία:

— Τι τρέχει, Χουρρέμ; Μήπως είδες κα-
νένα τρομαχτικό όνειρο; 'Αν πρόκειται για
κάτι τέτοιο, τότε είναι ντροπή να κλαίς και
να χτυπιέσαι.

Η Χουρρέμ, είχε άρχισει σιγά-σιγά να
συνέρχεται, αλλά δεν κατώρθωνε να σταμα-
τήση τους λυγμούς της. Κάποτε άνοιξε τὰ
μάτια της και κρύδοντας το πρόσωπο της
στά στηθη του Πατισάχ, είπε με θρήνου:

— Δεν ήταν όνειρο αυτό, δεν ήταν ό-
νειρο!

— Τι ήταν τότε Χουρρέμ;

— Ήταν μιά τιμωρία, μιά τιμωρία πολύ
σκληρή!

— Τιμωρία; Τιμωρία ποιανού σφάλμα-
τος;

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Δημήτριος Γούναρης

ΑΙ Πάτραι, που έδωσαν στην Έλ-
λάδα έξη (άρθ. 6) πρωθυπου-
γούς ως τώρα, υπερηφανεύονται μ' ό-
λο τους το δικήν, που ο Δημήτριος
Γούναρης ήταν γέννημα και θρέμμα
της πρωτεύουσας του Μωρηά.

Η άμερόληπτη και άπαθής 'Ιστορία
που κατατάσσει τον έπιφανή Πατρινόν
άνδρα εις την πρώτην γραμμήν των
πολιτικών πρωταγωνιστών του τόπου
που έδωσαν τὰ πάντα υπέρ της Πα-
τρίδος, αυτή πάντοτε έχει και το δι-
καίωμα ν' αποδίδη, τας τιμές που ά-
νήκουν στον κάθε δημόσιον άνδρα, χω-
ρίς να έπηρεάζεται από τὰ πάθη και
τας αθλιότητας κάθε περαστικής έπο-
χής.

Από τὰ πρώτα νειάτα του, ο Δημή-
τριος Γούναρης είχε προκαλέσει με
τους σπουδαστικούς θριάμβους του,
την προσοχή των συμπολιτών του. Σε
όλα τὰ σπίτια, στην παλιά Πάτρα, ά-
κουγόταν τότε η φράσι:

— Σπουδαίος άντρας θα γί-
νη το παιδί του Παναγιώτη του
Γούναρη!

Και σε λίγα χρόνια, όταν ο
νεαρός Πατρινός, με το άραιο
και υπερήφανο παράσημά
του, άρχισε να θριαμβεύη ως
δικηγόρος, η φήμη του έγινε,
πολύ σύντομα, πανελληνία.

Άφ'ηκε έποχή στα δικαστή-
ρια των Πατρών ο Δημήτριος
Γούναρης με τη δικηγорική
δρασί του. 'Οχι μόνο απ' την
'Αχαία και την 'Ηλεία, αλλά
κι' από πολλές μακρινές έπαρ-
χίες της 'Ελλάδος έφθαναν
στάς Πάτρας για να τον συμ-
βουλευθών και να τον παρα-
καλέσουν ν' αναλάβη σοβαρές
υποθέσεις.

Κάποτε, ένας μεγαλοβιομή-
χανος των 'Αθηνών που είχε
μιά σπουδαία υπόθεσι στο Νο-
μικό Συμβούλιο του Κράτους,
εκείνης κι' έφθασε στην Πά-
τρα, για να συμβουλευθί το
Γούναρη, ο όποιος του είπε με
τη συνθησιμένη σπαθάτη θυμο-
σοφία του:

— Φίλε μου, χαρά στο κου-
ράγιο σου! Τόσοι μεγάλοι νο-
μομαθείς στάς 'Αθήνας και
του λόγου σου ήρθες σε μάς
τους έπαρχιώτες, για να κά-
μης τη δουλειά σου!

— Δέ φταίω εγώ, κύριε Γού-
ναρη! άπάντησε εκείνος. Οι
'Αθηναίοι με συμβούλεψαν να
έρθω σε σάς! Κι' εγώ, ήρθα!

— Ε... τότε, καλώς ώρι-
σεσι, του άπάντησε με το πη-

γαιο χιούμορ του ο μέγας Πατρι-
νός.

Όταν το δικηγορικό του άστρο με-
σοβρανούσε και το γραφείο του έπο-
λιορκείτο από πολύ κόσμο με σοβα-
ρές υποθέσεις, ο Γούναρης δεν είχε καθό-
λου καιρό και διάθεσι ν' άσχοληθί με
την πολιτική. Τὰ οικονομικά του, τότε,
ήσαν πολύ άνηθρά.

Όταν πέθανε, όμως, ο παλαιός δή-
μαρχος Πατρέων Θάνας Κανακάρης
Ρούφος, πήγαν στάς Πάτρας, για να
παραστούν στην κηδεία του ο πρωθυ-
πουργός Γεώργιος Θεοτόκης, μαζί με
τον 'Ανάργυρο Σιμόπουλο και το Νι-
κόλα Μπουφίδη.

Η πόλις των Πατρών, τότε, παρεκά-
λεσε, δι' έπιτροπής, το Γούναρη να έκ-
φωνήση τον έπικήδειο λόγο. Ήταν δέ
τόσο υπέροχος ο λόγος εκείνος, ώστε
ο πρωθυπουργός Θεοτόκης, κατασυγ-
κινμένος και με δάκρυα στα μάτια,
τρεψιφίε, μετά την κηδεία, το χέρι και
του έλεπε:

— Κύριε Γούναρη, η Βουλή έχει ά-
νάγκην τοιούτων ανδρών όπως σεις.
Οι συμπολίται σας θα τιμηθών περισ-
σότερο παρ' όσον τους τιμάτε σημε-
ρον!

Τόμαθε τότε, αν-ά δλη η Πάτρα

— Φίλε μου, χαρά στο κουράγιο σου! του είπε ο Γούναρης.

κι' άρχισε η πείσις του κόσμου που ζη-
τούσε απ' το Γούναρη να πολιτευθί.
'Ο μακαρίτης 'Ηλίας Καλαμογράφης,
περίφημος χαριτολόγος, ένα βράδυ,
στου Βουρδέρη, είπε στο Γούναρη:

— Μου φαίνεται, Δημητράκη, πως
δε σε χωράει, τώρα, ο τόπος! Περι-
μένω να πής: αντίο πελατεία!

Και ο Γούναρης του άπάντησε, με
το συνθησιμένο χιούμορ:

— Τόξερα, αγαπητέ 'Ηλια, δις σ' αυ-
τόν τον κόσμο το γραφτό του καθενός
είναι να μην όρίζη τον εαυτό του!

Κι' έτσι έγινε. Μετά το μικρό το-
πικό Πατρινό κόμμα των 'Γοδιών», (έ-
τσι το βάφτισε ο Κ. Φιλόπουλος), που
φωτιζόταν απ' τη μεγάλη φυσιογνωμία
του σπουδαίου άνδρος, συγκροτήθηκε
και το περίφημο της Βουλής «κόμμα
των 'Ιατώνων» — όπως το βάφτισε ο
Βλάσης Γαβρηλίδης — εις το όποιον
και έλαβε μέρος ο Γούναρης, αφού
συνεργάστηκε με το Θεοτόκη, ως ύ-
πουργός των Οικονομικών.

Και σιγά - σιγά, η άπειροπληθής πε-
λατεία του, στην Πάτρα, τον έχασε.

Μετά τους Βαλκανικούς πολέμους ο
Γούναρης, άντίκρουσε τη θύελλα του
πρώτου παγκοσμίου πολέμου που άνα-
στάτωσε δλη την Εύρώπη και την 'Ελ-
λάδα. Ήταν, τότε, ένας από τους
τρεις δημοφιλείς νέους άνδρες της έ-
ποχής εκείνης που έπαιξαν πρωτεύον-
τας δραματικούς ρόλους κυβερνητών.
Και αυτοί ήσαν: 'Ο Βασίλειος Κων-
σταντίνος, ο 'Ελευθέριος Βενιζέλος και
ο Δημήτριος Γούναρης.

Το καταστρεπτικό πολεμικό άνα-
στάτωμα και τὰ έπακόλουθά του, ο
άπαίσιος διχασμός, που τον
υποδαύλιζαν και οι λεγόμενοι...
άσπονδοι φίλοι, εκότισε και
τότε στην 'Ελλάδα τὰ μαλλιά
της κεφαλής της. Οι τρεις με-
γάλοι άνδρες, τότε, έγιναν,
κατά το κοινώς λεγόμενον, ά-
πό... δυο χωριά! 'Ενα βράδυ
ο Γούναρης, σε μιά απ' τις
κρισιμότερες εποχές, φιλοσο-
φούσε με τον Πρωτοπαπαδάκη
και έλεγε:

— Νά σου πω, Πέτρο' όταν με
παρακινούσαν να πολιτευθώ,
θυμάμαι που είπα σ' έναν Πα-
τρινό φίλο μου: 'Καί σύ Βρού-
τε;'. Το είπα δέ αυτό με την
πεποίθησι ότι μ' έσπρωχναν σε
μεγάλη περιπέτεια. 'Αλλ' η ά-
γάπη μου προς τον τόπο μ' έ-
κανε να το άποφασίσω, αν και
ήξερα τὰ πικρά ποτήρια που
ήπιαν όλοι οι πολιτικοί ως την
έποχή εκείνη και προ πάντων
το μεγαλείτερο που ήπιε ο Τρι-
κούπης!

Στη ρουσφετολογία ο Γού-
ναρης υπήρξε έχθρος. Προσπα-
θούσε, πάντα, να συγκρατή
τους φίλους του απ' αυτήν λέ-
γοντας πάντα:

— Βρέ άδελφέ, άποφασίσαμε
κι' έκάψαμε την καλύβα μας
για να υπηρετήσουμε τον τόπο
και όχι να μοιράσουμε τὰ ύ-
πάρχοντά του!

Κι' όταν έκοιγε κανένα φί-
λο του που ζητούσε ρουσφέτια,
κουνούσε το κεφάλι του χαρα-
κτηριστικά κι' έλεγε:

— Πάει κι' αυτός! Τον χά-
σαμε!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

"Αρχισα να διαβάζω τα χειρόγραφα μου άγου-
ροποιημένοι ακόμη..."

Πανηγυρικοί λόγοι | ΜΕΤ' ΕΜΠΟΔΙΩΝ...

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του
συνεργάτη μας κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ

*Αφήγηθα στο προηγούμενο δυο περι-
στατικά πρόχειρων αγορεύσεων. Θα εξι-
στορήσω σήμερα δυο άλλα περιστατικά
που άφορούν λόγους από χειρογράφοι.

Κάποτε — στα παλιά καλά χρόνια δ-
πως λέμε — έγινε μία έκδρομη σ' ένα χω-
ριό που γιόρταζε. Έκδρομη μ' ένα μικρό
πλοίο δυο ή τριών εκατοντάδων τόννων,
που έφερε ωστόσο περήφανα τὸ όνομα
«Ατλαντικός». Δεν θυμούνται ακριβώς τὸν
ἀριθμὸ τὸν ἐπιβατῶν, θυμώμαι όμως ὅτι
ἦταν πρόβλημα ὄχι νὰ καθίσει κανεὶς κά-
που, ἀλλὰ καὶ νὰ κἀνὴ πέντε βήματα. Συ-
νωστισμὸς ἀφόρητος. Καὶ ζέστη Αὐγου-
στιάτικη. Καὶ ἔλλειψις νεροῦ. Ἀλλὰ καὶ
κίνδυνος πείνας.

Οἱ φίλοι μου, ποὺ τοὺς εἶχα ξεσηκώσει
γιά τὴν έκδρομη, ἀφοῦ τοὺς διεβεβαίωσα
ὅτι μὰς περιμένουν στὸ χωριὸ τοῦ Ἀ-
βραάμ καὶ τοῦ Ἰσαάκ τὰ ἀγαθὰ, ἀνέβησαν
σὲ μένα νὰ κάνω τὶς προμήθειες γιά τὴ
θαλασσία διαδρομή: Νὰ φάμε τουλάχιστον
κάτι μέσα στὸ πλοίο ἀφοῦ τὸ ἐπίσημο καὶ
πλουσιοπάροχο τραπέζι θὰ γινόταν τὸ με-
σημέρι τῆς ἐπομένης στὸ χωριό. Ἐγὼ δὲν
ἐφρόντισα νὰ ψωνίσω τίποτε, γιὰτὶ ἤμουν
βέβαιος ὅτι μέσα στὸν «Ατλαντικὸ» θὰ
βρίσκαμε τοῦ ποταμοῦ τὸ γάλα. Καὶ δὲν
βρήκαμε τίποτε. Οὐτὲ ἑλῆς. Κάποιος ἀ-
νεκάλυψε λίγες ἀλυμυρὲς σαρδέλλες καὶ με-
ρικὰ παξιμάδια. Τὰ φάγαμε μὲ βουλιμία,
ἀλλὰ κινδυνεύσαμε νὰ πάμε ἀπὸ δίψα. Ὁ-
σο πόσιμο νερὸ ὑπῆρχε στὸ πλοίο, τὸ ἦ-
τιαν ἄλλοι προνοητικώτεροι.

Ἐν τούτοις — καὶ περιέργως — φθά-
σαμε σώοι καὶ ἀβλαβεῖς ἀργὰ τὴ νύχτα.
Δὲν περιγράφεται ἡ πείνα μὰς, ἀλλὰ πῆ-
ραμε ἀποφασί νὰ κάνουμε ὑπομονὴ ὡς τὸ
μεσημέρι τῆς ἐπομένης, ποὺ θὰ γινόταν τὸ
ἐπίσημο γεῦμα.

Τὸ χωριὸ ἦταν ρημαγμένο ἀπὸ παλαιό-
τερους σεισμούς. Κι' εἶχε μὴ φτώχεια ποὺ
δὲν λέγεται. Ἐν πάσῃ περιπτώσει βρήκαμε
εὐκόλα νερὸ, ἀλλὰ πολὺ δύσκολα 3 - 4 πε-
πόνια. Τὰ φάγαμε καὶ καταπραῖναμε κά-
πως τὴν πείνα μὰς. Ἡ τοπικὴ ἐπιτροπὴ
τοῦ ἐορτασμοῦ — τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἦ-
σαν πολὺ γνωστοὶ μου — ἀνήγγειλε ὅτι
τὴν ἐπομένη στίς 10 καὶ μισὴ θὰ ἐφάλλετο
δοξολογία στὴ μισοερεϊπωμένη ἐκκλησία,
στὸ τέλος τῆς ὁποίας θὰ ἐξεφωνούντο οἱ
πανηγυρικοὶ λόγοι. Αὐθαίρετα ἡ ἐπιτροπὴ
ὥρισε καὶ τοὺς ρήτορας. Ἐναν δικηγόρο
πολιτευόμενο, ἕναν δάσκαλο καὶ μένα. Ἰ-
σὼς ὡς εκπρόσωπο τῆς ἐκδρομῆς....
νεολογῶ.

Δὲν ἔφερα ἀντιρρήσεις ἐπειδὴ σκέφθηκα
πὺς μπορούσα νὰ ἐτοιμάσω ἕνα γραπτὸ
λόγο τῇ νύχτῃ στὸ δωμάτιό μου. Ἀλλὰ

στὸ ἴδιο δωμάτιο ἔπρεπε νὰ κοιμηθοῦν ὅλ-
λοι ἑφτά — ὅλα τὰ μέλη τῆς παρέας μου —
στρωματσάδα βεβαίως. Κατὰ τὶς 11 τῇ
νύχτῃ ξάπλωσα στὴν ἀκρὴ τῆς παρατά-
ξεως, πήρα χαρτὶ καὶ μολύβι κι' ἀρχισα
νὰ γράφω — ἀκουμπώντας στὸ πάτωμα —
τὸν «πανηγυρικό».

Πῆγαν καλὰ τὰ πρῶτα χειρόγραφα. Ἀλ-
λὰ νύσταζα φοδερὰ, ὅπως ἦταν φυσικὸ ὕ-
στερα ἀπὸ τὸ περιπετειώδες ταξίδι καὶ
κοιμήθηκα μακαριῶς, ἀφήνοντας στὴ μέση
τὸ λόγο γιά νὰ τὸν συνεχίσω τὸ πρωῒ. Ἐ-
νας φίλος μου, γιά νὰ διασκεδάσῃ ἡ νύκ-
τῃς ἐκδικηθῇ γιά τὴν περιπέτεια τῆς ἐκδρομῆς
στὴν ὁποίαν τὸν παρέσυρα, πήρε τὰ χει-
ρόγραφα μου, μίμηθηκε θαυμάσια τὰ
γράμματά μου καὶ προσέθεσε ἀρκετὲς
φράσεις, ἐντελῶς ἀσυνάρτητες, ἀλλὰ διατυ-
πωμένες ἐπὶ πὺς νὰ μὴ γίνεταὶ εὐθὺς ἀ-
μέσως ἀντιληπτὴ ἡ ἀσυναρτησία.

Ὅλα ὅσα προσέθεσε ἦσαν ἐντελῶς ἀκα-
ταλαβίστηκα, ἀλλὰ ἐξύπνα τοποθετημένα.

Τὸ πρωῒ δὲν ξύπνησα τὴν ὥρα ποὺ ἔ-
πρεπε. Ἦταν ἀδύνατο νὰ συμπληρώσω τὸ
κείμενο τοῦ λόγου. Μόλις προλαβαίναμε νὰ
πάμε στὴ δοξολογία. Σκέφθηκα πὺς πάλι
τὸ κακὸ δὲν ἦταν θανάσιμο.

— Θὰ διαβάσω ὅσα ἔγραψα — εἶπα
μέσα μου — θὰ προσθέσω καὶ ἕκ τοῦ προ-
χείρου μερικὰ πράγματα καὶ θὰ τὰ βγάλω
πέρα.

Οἱ πρὸ ἐμοῦ μίλησαν περίφημα. Τὸ κοι-
νὸν χειροκρότησε μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμό
τὸ δικηγόρο, ποὺ εἶχε βροντώδη φωνή κι'
ἔκανε καὶ ἐντυπωσιακὲς χειρονομίες. Ὁ δά-
σκαλος ἐπίσης τὰ εἶπε πολὺ καλὰ. Τελευ-
ταῖος ἀνέβηκα ἐγὼ στὸν προκαθορισμένο
χώρο — δίπλα στὸ Δεσποτικὸ — κι' ἀρχι-
σα νὰ διαβάζω τὰ χειρόγραφα μου, ἀγου-
ροποιημένοι ἀκόμη καὶ ἀφαντάστως πει-
νῶν. Φαίνεται πὺς εἶχα καλὲς ἐμπνεύσεις
γιὰτὶ σ' ἕνα σημείο ποὺ ἀνέφερα τὸ Βενι-
ζέλο — ὁ λόγος ἦταν ἐθνικὸ περιεχομέ-
νου — οἱ ἀκροαταὶ μου μὲ δέκοναν γιά
νὰ χειροκροτήσουν. Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἀρ-
χισα νὰ διαβάζω τὶς ἀκαταλαβίστηκες
φράσεις ποὺ προσέθεσε ὁ φίλος μου. Εἶχα
τὴν ἐντύπωση πὺς ἦταν δικὰ μου γραψίμα-
τα καὶ προχωροῦσα στὸ διάδασμα μὲ πε-
ποίθησι. Ὅταν ἀντελήφθην τὴ φάρα, τὸ
κακὸ εἶχε γίνεῖ. Ἀπὸ τὸ ἀκροατήριο, οἱ
μὲν χωρικοὶ δὲν πήραν εἰδῆσι — ἀντιθέτως
φαίνεται πὺς τοὺς ἔκαναν ἐντύπωση οἱ ἀ-
καταλαβίστικες φράσεις —, οἱ ἄλλοι ὅμως,
οἱ ἐκδρομῆς, γούρλωσαν τὰ μάτια τοὺς καὶ
μὲ κύτταζαν μὲ... ἀνηυχία. Ἡ παρέα
μου, μὲ τὸν δρᾶστη ἐπὶ κεφαλῇς, μόλις καὶ
μετὰ βίας συγκρατοῦσε τὰ γέλια.

(Φωτογραφία Keystone)

ΕΞΩΤΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ

Μερικοὶ Ἰθαγενεῖς τῶν Ἀντιλλῶν ποὺ μέ-
νουν στὸ Πόρτο, διαγράψαν ἐπ' εὐκαι-
ρίᾳ τῆς κυκλοφορίας τοῦ νέου ἐξωτικῶ μν-
θιστορήματος «Μαρία τῶν νησιῶν» τοῦ συγ-
γραφέως Ρομπερτ Γκαγιάρ, μὴ ἐσπερίδα
ὅπου οἱ ἐξωτικοὶ αὐτοὶ κάτοικοι τῆς πό-
λεως τῶν φῶτων, ἐπέδειξαν τοὺς πὺς θεα-
ματικούς χοροὺς καὶ μερικὰ γραφικὰ ἐ-
θίμα τῆς πατρίδας τοὺς.

Τὸ πόσο τὰράχθηκα δὲν λέγεται. Πάν-
τως συγκεντρώθηκα κατὰ τὸ δυνατόν, ξα-
ναγύρισα στὸ θέμα μου ἕκανα ἕναν σύν-
τομο ἐπίλογο ὄχι βέβαια ἀξίον θαυμασμοῦ
καί... χειροκροτήθηκα ἀπὸ τὸ κοινόν! Αὐ-
τὸ τὸ ἀπροσδοκῆτως εὐχάριστο τέλος τῆς
ρητορικῆς περιπετειᾶς, ἦταν ἡ ἀφορμὴ ποὺ
δὲν διαταράχθηκαν οἱ σχέσεις μου μὲ τὸν
δρᾶστη τῆς φάρας...

Ἴδου τώρα καὶ μὴ περιπτώσεις περιπλο-
κῆς ὀφειλομένης σέ... δανεικὴ σοφία, ὅ-
πως μοῦ τὴν ἀφήγηθηκε ἕνας ἐξ ἐπαγγέλ-
ματος ἐκφωνητῆς πανηγυρικῶν λόγων καὶ
παθῶν: Πρὶν ἀπὸ τὴ Μικρασιατικὴ κατα-
στροφή ἐπρόκειτο νὰ γιορτασθῇ σ' ἕνα
προάστειο τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἡ 25ῃ
Μαρτίου. Οἱ κοινοτικοὶ παράγοντες ἀνέθε-
σαν τοὺς σχετικούς λόγους σ' ἕναν δάσκα-
λο — αὐτὸν ποὺ μοῦ ἀφήγηθηκε τὸ περι-
στατικὸ — καὶ σ' ἕναν γιᾶτρο. Ὁ δάσκα-
λος βαρέθηκε νὰ γράψῃ τὸ λόγο του καὶ
προτίμησε νὰ ἀντιγράψῃ ἀπὸ μὴ ἀθηναί-
κῃ ἐφημερίδα τοῦ προηγούμενου ἔτους τὸν
θαυμαστὸ καὶ ἐκτενέστατο πανηγυρικὸ ἐ-
νὸς καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου. Βέβαιος
γιά τὴν καταπληκτικὴ ἐπιτυχία ποὺ θὰ εἶ-
χε, ἀνέβηκε στὸ βῆμα κι' ἀρχισε νὰ δια-
βάξῃ μὲ στόμφο τὸ λόγο. Δὲν πρόλαβε ὁ-
μως ν' ἀπαγγεῖλῃ τὶς πρῶτες φράσεις κι'
ὁ γιᾶτρος — ὁ δεύτερος ὁμιλητῆς — τοῦ
στεκόταν δίπλα του — χλώμιασε καὶ σχε-
δὸν τρέμων πλησίασε τὸν ἀγορεύοντα καὶ
τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτὴν:

— Μ' ἔκαψες! Ἀντέγραψα κι' ἐγὼ τὸν
ἴδιο λόγο. Βρὲς κάποιον τρόπο νὰ σταμα-
τήσῃς στὴ μέση, ὥστε νὰ πῶ ἐγὼ τὸ δεύ-
τερο μέρος...

Ὁ ἀγορεύων μῆκε στὸ νόημα. Καὶ σ'
ἕνα κατάλληλο σημείο τερμάτισε τὸ λόγο
του λέγοντας:

— Καὶ τώρα ὁ διαπρεπὴς ἐπιστήμων...
θὰ σὰς ὁμιλήσῃ διὰ τοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἐ-
θνους ἀπὸ τοῦ 1912 μέχρι σήμερον...

Ἐτσι σώθηκε ὁ γιᾶτρος. Βρῆκε βιαστι-
κὰ — καὶ μὲ τρόπο — τὸ σημείον τῆς δια-
κοπῆς καὶ διάβασε μὲ αὐτοπεποίθησι τὸν...
δικὸ του πανηγυρικὸ. Καὶ κατὰ σύμπτωσιν
εἰσέπραξε πολὺ θερμότερα χειροκροτήματα
ἀπὸ τὸν προλαλήσαντα!

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Πέρασε τὴ φεύστα τῆς γιά στυχο- δοχείο...

Ἡ ἱστορία ποὺ πρόκειται νὰ σὰς ἀφη-
γηθῶμε ἀρχίζει σὰν παραμῦθι.

Τὸ Ἰουνίον τοῦ 1938, ὁ Γάλλος σκηνο-
θέτης Ζωρζ Μερὰ διέσχισε μέσα στὸ μικρὸ
ἀνοιχτὸ αὐτοκίνητό του τὰ παρισινὰ βου-
λεβάρτα. Καθὼς ἐβγαίνει στὴν πλατεία τῆς
Ὁπερας, ὁ ἀστυφύλας τῆς τροχαίας τὸν
σταμάτησε, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα αὐτοκίνητα
ποὺ ἐρχόνταν ἀπὸ τὴν ἴδια κατεύθυνσι. Ὁ
σκηνοθέτης ἐδῶλε τότε ἐξῶ τὸ χερί του
καὶ πέταξε τὴ γόπα τοῦ τσιγάρου του...

Ἄλλ' ἀμέσως, ἀκούσε μὴ διαπεραστικὴ
κραυγὴ καὶ ἕνα χείμαρρο ἀπὸ βροσιές...
Ὁ Ζωρζ Μερὰ γύρισε ἀμέσως τὸ κεφάλι
του καὶ εἶδε τότε πὺς πλάι στὸ αὐτοκίνητό
του εἶχε σταματήσει μὴ ἀνοιχτὴ Πακάρ.
Μέσα σ' αὐτὴν βρισκόταν μὴ νεαρὴ κυρία
μὲ κόκκινα μαλλιά καὶ γοητευτικὸ πρόσω-
πο. Ἡ γόπα τοῦ τσιγάρου του εἶχε πέσει
πάνω στὸ φόρεμά της καὶ εἶχε ἀνοίξει μὴ
μεγάλῃ τρύπα.

Ὁ σκηνοθέτης πήδησε ἀμέσως κάτω ἀ-
πὸ τὸ αὐτοκίνητό του, καὶ τῆς ζήτησε
συγγνώμην μὲ τὸν πὺς εὐγενικὸ τρόπο.

Ἡ κυρία χαμογέλασε... Τὴν ἔλεγαν Ἀ-
μέλια ντε Σίλδα, ἦταν Ἀμερικανίδα καὶ εἶχε
χάσει πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνον τὸν ἀντρα της.

Ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἔγιναν πολὺ φίλοι.

Ὁ σύνδεσμός τοὺς κράτησε τρεῖς βδο-
μάδες. Ἐπειτὰ ἡ Ἀμέλια ἔφυγε γιά τὴν
Ἀμερική.

Ὁ Μερὰ ἀπάντησε σὲ δυὸ ἢ τρία
μόνο γράμματα τῆς χήρας κι' ἐπειτὰ ἔπα-
ψε νὰ τῆς γράφῃ. Μὲ τὸν καιρὸ, μάλιστα,
ἔπαψε ν' ἀνοίγῃ τὰ γράμματά της.

Ἐτσι κύλησαν τὰ χρόνια...

Πρὶν ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ὁ Ζωρζ Μερὰ
ἔλαβε ἕνα γράμμα ἀπὸ ἕναν Ἀμερικανὸ
συμβολαιογράφο. Ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς τοῦ
ἔκανε γνωστὸ ὅτι ἡ Ἀμέλια ντε Σίλδα εἶ-
χε πεθάνει, ἀφήνοντας τὸν γενικὸ κληρονό-
μο τῆς περιουσίας της, ποὺ ζεπερνᾷ τὸ
ἕνα ἑκατομμύριον δολλάρια...

"COTEL
Où l'Amour"

Ένα κορίτσι σε μια πόρτα

Οι δυο αδελφές τα πήγαιναν καλά ως τότε... Οι δυο αδελφές, που δεν ήταν καθόλου αδελφές. Η Μαίρη ήταν πραγματική κόρη του κ. Βασιλίου και της κυρίας Κατίνας, της γυναίκας του. Η Νίκη όμως την είχαν υιοθετήσει. Την είχαν βρει κάποτε, μωρό εξή μηνών, στην πόρτα του σπιτιού τους, μ' ένα σημείωμα, που έγραφε πως αυτό το κοριτσάκι το έλεγαν Νίκη και η μητέρα του, που δεν μπορούσε να το ζήσει, το άφησε μ' έμπιστοσύνη στα φιλάνθρωπα αισθήματα του νέου ακόμα ζευγαριού.

Ήταν Χριστουγεννιάτικο πρωινό κι' έκανε πολύ κρύο. Η κυρία Κατίνα είπε πως καλά θα έκαναν να τσικλεψαν στο θώρακό της μια τέτοια άγια μέρα, έπρεπε να μιλήσει στην ψυχή τους.

Θα μεγαλώσει μαζί με τη Μαίρη, είπε ο πατέρας.

Η κυρία Κατίνα συμφώνησε, δακρυσμένη από συγκίνηση.

Κάλεσε τη Μαίρη, που ήταν τότε τριών χρόνων, και της είπε:

— Από σήμερα έχεις μια μικρή αδερφούλα!...

Δεν είπαν σε κανένα πως αυτό το κοριτσάκι το βρήκαν έκθετο. Είπαν ένα ήθικο ψεμάκι. Ναι, αυτό το κοριτσάκι ήταν μιάς ξαδέφης της Κατίνας, που πέθανε ξαφνικά. Και το πήραν να το αναθρύνουν σαν δικό τους.

Και σαν δικό τους το αναθρύναν. Δεν ήταν πλούσιοι άνθρωποι, μ' ούτε φτωχοί. Έτσι έδωσαν και στα δυο κορίτσια την ίδια ανατροφή, έδειχναν την ίδια φροντίδα και την ίδια αγάπη και για τα δυο, χωρίς διακρίσεις.

Το ίδιο ψέμα για τη Νίκη είπαν και στη Μαίρη. Πώς ήταν ξαδέφη της. Και το ίδιο είπαν και στη Νίκη. Κανείς δεν έπρεπε να ξέρη το μυστικό της υιοθετημένης, ούτε ξένος, ούτε τα ίδια τα κορίτσια. Έπρεπε να μείνουν για πάντα μυστικό...

Τα δυο κορίτσια μεγάλωσαν μαζί. Σπούδασαν στο ίδιο σχολείο, ήταν και τα δυο όμορφα κι' αγαπημένα.

Πέρασαν δέκα ευνυπάρχοντα. Και τα δυο κορίτσια έγιναν δυο χαριτωμένες κοπέλλες με κύκλο θαυμαστών. Μά και μια από τις δυο δεν είχε δώσει ακόμα την καρδιά της σε κανένα. Η Μαίρη είχε πάρει σκληρή απόφαση γι' αυτό...

Όσο που φάνηκε στη ζωή τους εκείνος! Ήταν νέος ως είκοσι οκτώ χρόνων, ο Παύλος. Σοβαρός, συμπαθητικός, κι' έζηπνος άνθρωπος. Ήταν γυνίς ενός παλιού φίλου του κ. Βασιλίου κι' είχε γυρίσει από το εξωτερικό, όπου είχε σπουδάσει μηχανικός. Γρήγορα έγινε οικογενειακός φίλος. Από την πρώτη στιγμή και

τα δυο κορίτσια έδειξαν ενδιαφέρον και συμπάθεια γι' αυτό το νέο. Μά, ενώ ως τότε και οι δυο κοπέλλες έλεγαν τα μικρά μυστικά τους ή μια στην άλλη, αυτό το μυστικό το κράτησαν ή κάθε μια για τον εαυτό της.

Ο Παύλος έδειχνε ξεχωριστή προτίμηση στη Νίκη. Αυτό το καταλάβε η Μαίρη. Και πειράχτηκε στο γυναικείο της εγώισμο. Από την ώρα που φανερώθηκε πως ο Παύλος κι' η Νίκη είχαν αμοιβαία συμπάθεια, η Μαίρη άλλαξε στάση απέναντι της αδελφής της. Το βλέμμα της είχε κάτι το εχθρικό και τα λόγια της κάποτε κάποτε, είχαν φαρμακερά ύπονοια.

Και το δράμα έγινε ένα βράδυ, που τους είδε και τους δυο αγκαλιασμένους, στον κήπο του σπιτιού.

— Ω! Με συγκωρήτε για την ενοχλήσι! είπε με πειραχτικό ύφος. Δεν ήξερα πως είχατε προχωρήσει τόσο!

— Μαίρη, είπε ο Παύλος, είναι περιττό να σου πούμε πως αγαπιόμαστε. Έκείνο που έχω να πω όμως, είναι ότι τη Νίκη θα τη ζητήσω άποψη από τον πατέρα της.

— Ποιόν πατέρα της; είπε με σαρκασμό η Μαίρη. Μήπως τον ξέρεις;

— Τι θές να πής; είπε ο Παύλος.

— Θέλω να πω πως η Νίκη δεν είναι ούτε αδερφή μου, ούτε ξαδέφη μου, όπως θέλουν να μου την παραστήσουν, κι' ως έχουμε το ίδιο όνομα. Τη βρήκαμε έκθετη στην πόρτα του σπιτιού μας!

— Μαίρη! φώναξε ο Παύλος. Πάψε!

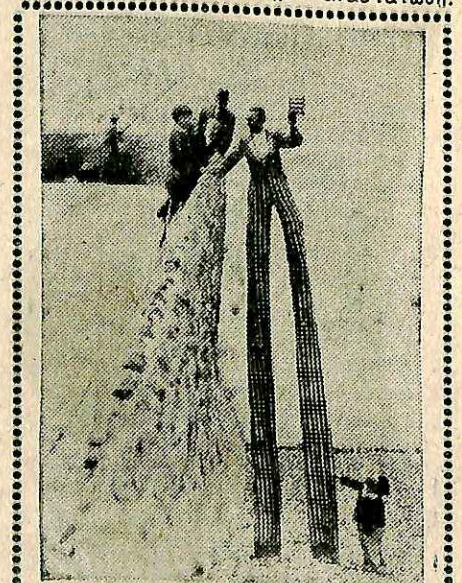
— Αλλά η Μαίρη είχε ανάρψει από τη ζήλεια, ήταν σαν τρελή.

— Ναι, ναι! εξακολούθησε. Και οι γονείς μου, αντί να τη στείλουν στο βρεφοκομείο, την κράτησαν στο σπίτι και την υιοθέτησαν! Για να φέρεται έτσι, μέσα στο σπίτι που έπρεπε να το ευνώμω νη!...

— Όχι, όχι! Δεν ξέρει ποιος είναι ο πατέρας της, ούτε η μάνα της!...

Η Νίκη είχε σκύψει το κεφάλι κάτω και άκουγε. Η Μαίρη, εξακολουθούσε, σε έξαλλη κατάσταση. Ο Παύλος την αρπάζει και της βούλωσε το στόμα με το χέρι του. Εκείνη άρπάχθηκε από ένα δέντρο κι' έκλαιγε. Κι' όταν ο Παύλος γύρισε για να ιδεί τη Νίκη, δεν την είδε. Η Νίκη είχε χαθεί.

— Έτρεξε να τη βρή. Φώναξε, βγήκε στο δρόμο. Πουθενά η Νίκη. Ύστερα γύρισε στο σπίτι. Οι γέροι είχαν αναστατωθεί.

(Φωτογραφία Keystone)

ΠΕΡΠΑΤΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΒΡΕΧΗ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ

Ο γίγας αυτός, που έχει ύψος 3 μέτρα και 90, είναι ο κύριος Χάρρυ Σλόν, που κάνει τελευταίως τακτικές εμφανίσεις στην πλαζ του Μπρόκτον και συνιστά σ' εκείνους που διατάζουν ακόμη να μπουρ στην θάλασσα να εφοδιασθούν με ελαιοπόδα, όπως κι' αυτός. Θα μπορούσαν έτσι να προχωρήσουν αρκετά βαθιά χωρίς να βρέξουν ούτε τα πόδια τους. Προς το παρόν ο κύριος Σλόν δεν βρήκε ακόμα κανένα μισητό.

Από το κεφαλόσκαλο ο Παύλος άκουσε τον πατέρα που μάλωνε με άγρια αυστηρότητα τη Μαίρη.

— Και πώς ήξερες εσύ πως τη Νίκη την είχαμε βρή στην πόρτα; — Τ' άκουσα κάποτε που το κουβεντιάζατε με τη μαμά! απάντησε η Μαίρη, με φωνή που τη συγκλόνιζαν οι λυγμοί. Συχώρεσέ με πατέρα.

— Δεν το περίμενα ποτέ από σένα! είπε ο πατέρας με πίκρα. Τόση κακία! Ντρέπομαι που σ' έχω κόρη μου!...

Ο γέρος βγήκε δακρυσμένος. Αντίκρισε τον Παύλο.

— Τη βρήκες; ρώτησε με αγωνία.

— Όχι. Δεν είναι πουθενά.

— Φοβάμαι μήπως καμιά τρέλα. Είναι τόσο ευαίσθητη η Νίκη! Όχι, παιδί μου, δεν τη βρήκαμε στην πόρτα... Ψέματα σου είπα η Μαίρη.

— Δεν με νοιάζει ότι κι' αν είναι, είπε ο Παύλος. Εκείνο που θέλω είναι να βρεθώ. Γιατί την αγαπώ!

Πήγαν και ρώτησαν σε συγγενικά και φιλικά σπίτια. Δεν τη βρήκαν.

Πολύ αργά τη νύχτα, τους ειδοποίησαν απ' την αστυνομία. Τη Νίκη την είχαν βρή αναίσθητη σ' ένα πάρκο. Είχε πάρει μεγάλη δόση δηλητηρίου και βρισκόταν σε κρίσιμη κατάσταση. Τους έδωσαν τη διεύθυνση του νοσοκομείου που την είχαν μεταφέρει.

— Έτρεξαν όλοι εκεί. Όλοι, εκτός από τη Μαίρη, που έμεινε κλειδωμένη στο δωμάτιό της.

— Είναι σε μεγάλο κίνδυνο! τους είπε ο γιατρός. Δεν μπορείτε να τη δώτε άκουμα...

— Και πότε θα ξέρουμε αν γλύτωσε, γιατρέ; ρώτησε ο Παύλος.

— Πρέπει να περάσουν είκοσι τέσσερις ώρες.

Όλες αυτές τις είκοσι τέσσερις ώρες ο Παύλος έμεινε εκεί, στον προθάλαμο. Μετρούσε τα λεπτά με αγωνία... Κι' όταν πέρασε το κρίσιμο είκοσιτετράωρο, ο γιατρός φάνηκε στην πόρτα με αίσιοδοχο χαμόγελο.

— Σώθηκε, είπε. Περάστε να τη δώτε.

— Αλλά μην την κουράσετε!

Πέρασαν ακόμα δυο μέρες. Η Νίκη είχε αρχίσει να ξαναπαίρνει τα χρώματά της.

Τα χέρια της ξαναδούσαν τη λάμψη τους. Κοντά της καθόταν ο Παύλος και της μιλούσε. Κάποια στιγμή χτύπησε η πόρτα. Και μπήκε η Μαίρη, κρατώντας μιά αγκαλιά λουλούδια.

Αγκάλιασε τη Νίκη, ενώ από τα μάτια της έτρεχαν ποτάμι τα δάκρυα. Της φιλούσε τα χέρια και της έλεγε:

— Συχώρεσέ με, αδερφούλα μου. Ήταν μεγάλο το κακό που σου έκανα. Μά δεν ξέρω πως έγινε...

Κάποιος διάβολος ήταν μέσα μου εκείνη τη στιγμή. Αν πέθαινες, θα σκοτωνόμουν κι' εγώ, Νίκη μου. Θέλω να γίνης γρήγορα καλά και να ευτυχήσεις. Η δική σου ευτυχία θα είναι και δική μου. Πες μου, αδερφούλα μου, πως με συγχωρείς!

Η Νίκη, δακρυσμένη κι' αυτή, χάρωσε τα μαλλιά της Μαίρης κι' έσφιξε το κεφάλι της στην αγκαλιά της, που ήταν ακόμα αδύνατη.

— Μην το θυμάσαι πιά, Μαίρη, ψιθύρισε. Έγώ το έβλεπα κι' όλας. Και θαμαστε πάλι σαν πρώτα...

Ο πατέρας έκανε νόημα στον Παύλο πως κάτι τον ήθελε. Αφηναν μόνα τα δυο κορίτσια και βγήκαν στη βεράντα. Και τότε ο γέρος είπε:

— Και τώρα έχω να σου πω ένα άλλο μυστικό, παιδί μου. Ναι, τη Νίκη τη βρήκαμε κάποιος πριν στην πόρτα μας. Μά ο πατέρας της δεν είναι άγνωστος. Αυτό ως ζητάς να σου πω περισσότερα. Αυτό ως τώρα το ήξερα μονάχα εγώ κι' η μητέρα της που είναι πολύ μακριά... Τώρα το μαθαίνεις κι' εσύ. Και θα το μάθης κι' η Νίκη, γιατί πρέπει να το μάθης. Αλλά κανένας άλλος. Μου δίνεις το λόγο σου;

— Σου τον δίνω, πατέρα.

Και ξαναγύρισαν στο δωμάτιο της κλινικής, όπου τα δυο κορίτσια μιλούσαν ήσυχα κι' αγαπημένα.

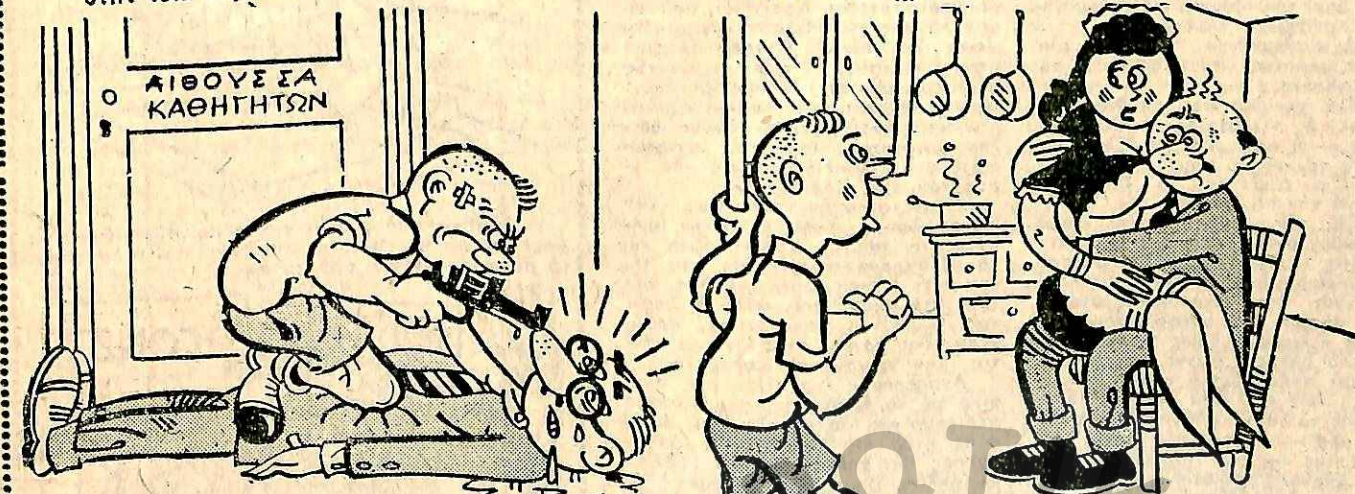
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Τά Σχολεία Κλείνουν... Τού Άρξε' Ιαού

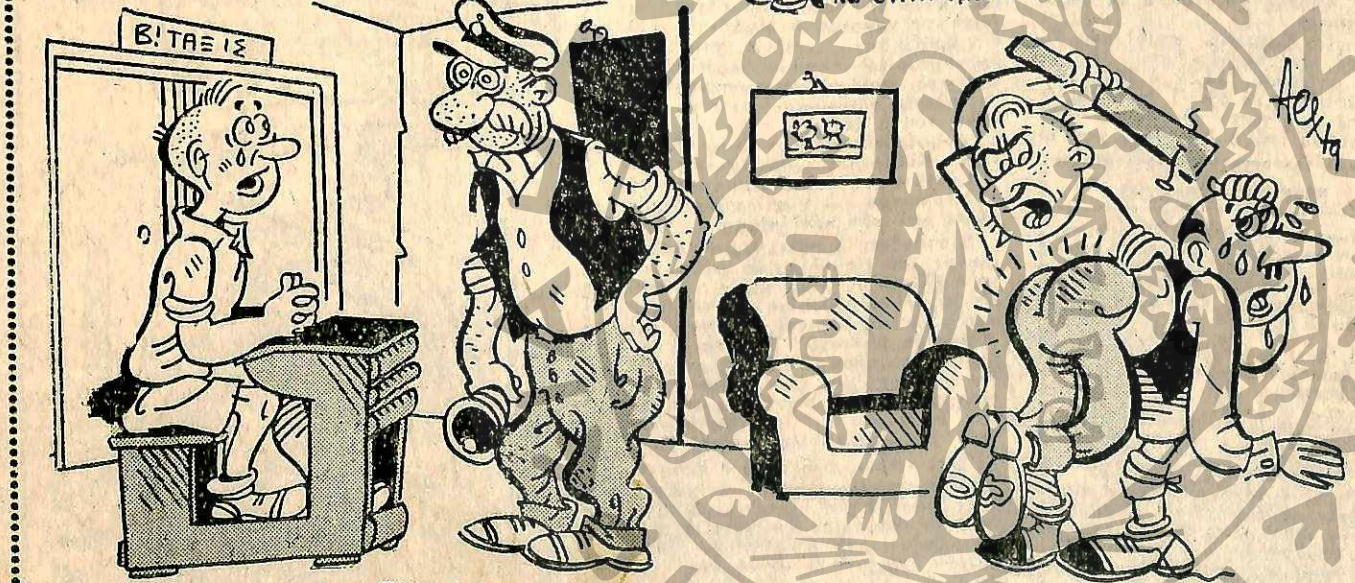
— Νά, αυτός είναι ο καθηγητής που μ' άφησε στην ίδια τάξη!...

— Καλά ντέ... μην το μαλλώνης το παιδί που έμεινε στην ίδια τάξη! Δεν το πήρανε δα και ο δόκτ... χρόνια!

— Έμένα είπες ότι είμαι κουμπούρας, ρέ!...

— Μπαμπά, καλά που σε βρήκα! Ήρθα να σου πω ότι... έμεινα στην ίδια τάξη!...

Ο χοντροκέφαλος: Τί λές, κύριε επιστάτη, δεν το κουνάω από δω! Δεν άκουσες ότι έμεινα στην... ίδια τάξη!...

Ο γυιός: Νά σε μάθω εγώ να μού λύνης λάθος τα προβλήματα και να μένω στην ίδια τάξη!...

Οι έρωτοπόλεμοι των αγωνιστών

Τρία αξιοσημιατικά επεισόδια

Στα 1825 ο Γενναίος Κολοκοτρώνης, παλληκάρι ως 23 χρονών και αρχηγός σώματος από άτακτους πολέμιους, γνώρισε και άμείψως έρωτεύθηκε, στα Τρίκαλα, την κόρη του Σωτήρη Νοταρά, αδελφή του στρατηγού Ι. Νοταρά, που κι' αυτός ήταν έρωτοχτυπημένος, όπως θα ήμασταν, τον ίδιο πάνω κάτω καιρό, με μίαν άλλη άρχοντοπούλα.

Το αίσθημα του Γενναίου για την κοπέλλα ήταν σοβαρό. Μά και δικαιολογημένο, αφού σύγχρονη πηγή αναφέρει για την Νοταροπούλα πως ήταν «ένα, ωραία, εύμορφος» και, βέβαια, και πλούσια. Αρχίσει, λοιπόν, να ηγαινοέρεται ο Γενναίος από την Τρίπολη και το «Άργος στα Τρίκαλα, όμως του κάκου, γιατί οι Νοταράδες προώριζαν την κόρη για «τζάκι», όπως λένε. Δηλαδή ήθελαν να τη δώσουν σε γόνο προουκτικής Μωραϊτικής ή Ρουμελιώτικης οικογένειας και ο νεαρός Κολοκοτρώνης, σαν γιός του Γερού του Μωρηά, είχε κληρονομικά καταγωγή κλέφτικη.

Στο αίσθηματικό αδιέξοδο του θέλησε, κάποτε, να συμβουλευτεί το Μακρυγιάννη.

—Για γυναίκα σου τη θέλεις— ρώτησε ο τελευταίος τον Κολοκοτρώνη — ή μπας και τη θέλεις να περνάς τον καιρό σου;

—Όχι, απάντησε ο Γενναίος, θέλω να την παντρευτώ.

—Ε, τότε, του ξαναείπε απλά ο Μακρυγιάννης, μιά και βρίσκεις εμπόδια τι θέλεις να βασανίζεσαι από μοναχός σου; Διάλεξε μιά καντιποτένια (φτωχοκόριτσο), φάνει ναίνι όμορφη, και στεφανώσου την..

Πού ν' άκουση όμως τέτοια συμβουλή ο άλλος. Έμεινε στη γνώμη του και στην ψυχική αυτότυραννία του... Ώς που στο τέλος τι έγινε; «Με το να μεταδάνη συχνά εις Τρίκαλα — έγραφε σύγχρονός του αγωνιστής — διά την άσπηνήν του, έχαναν αδικαιολογητως τον καιρόν, ενώ οι έναντίοι του ραδιουργήσαντες τους μισθούς του στρατιάς, τους απέσπασαν από αυτόν, ο δε Γενναίος έμεινεν μόνος και έχασε και την κόρη, την όποιαν έπληρον σύζυγον ο Γ. Μαυρομυχάλης».

Ο Ι. Νοταράς, παιδί του Σ. Νοταρά και άνεμίδος του Πανούτσου, αγάπησε (1825 - 26) την ίδια κοπέλλα με τον Ι. Νοταρά. Ο πρώτος είχε τότε το βαθμό του στρατηγού και ο δεύτερος, που ή-

ταν παιδί του Ντελή - Σπύρου Νοταρά, του αντίστράτηγου. Η συγγένεια ανάμεσα στους δυο αντίζήλους Νοταράδες δεν είνε ακριβώς γνωστή. Φαίνεται όμως πως ήταν δεύτερα ή τρίτα ξαδέρφια, όπως αναφέρει κάπου ο Παπαφλέσσας. Ο έρωτοπόλεμος μεταξύ των Νοταράδων, που έφτασε μέχρι του χωρισμού των Κορινθίων σε δυο αντιμαχόμενα στρατόπεδα, είχε κι' άλλες παληότερες τοπικές διαφορές, αλλά τότε η κυριώτερη ήταν ο ανταγωνισμός τους για την ωραιότητα και πλούσια Σοφίτσα Ρέντη, κόρη του προύχοντα της Κορίνθου Θεοχάρη Ρέντη. Έννοείται πως ο καυγάς αυτός γινόταν σε μιά εποχή που ο Ίμπραημ είχε κάνει άνω κάτω τον Μωρηά με τους άραπάδες του.

«Το χωριό καιγόταν κι' η γρηά λαμπροχτενίζοταν» είχε πη, ένας για τη διαφορά εκείνη. Τον ένα Νοταρά, το Γιάννη, τον υποστήριζαν οι συγγενείς του Α. Ζαΐμης και Α. Λόντος και τον άλλον, τον Παναγιώτη, ο Θ. Κολοκοτρώνης και οι Δεληγιανναίοι. Μά με την άναμειξη και των μεγάλων ονομάτων Ζαΐμη, Κολοκοτρώνη κ. λ., που είχαν και πολιτικές διαφορές στον Μωρηά, αναστατάθηκαν όλα στην Κορίνθο. Και οι περισσότεροι Κορινθιοί που είχαν λόγους να μην είναι εύχαριστημένοι από τον Ι. Νοταρά (επειδή ήταν ένοικιαστής των φάρων της περιφέρειάς τους) «ήνωμένοι όλοι: Ιερείς, πολίται και χωρικοί άσώρισαν και αναθεμάτισαν όσους ήθελον συνεργήσαι ύπέρ της στερεώσεως του Ίω. Νοταρά εις την έπαρχίαν της Κορινθίας»!

Αλλά και στην περίπτωση των Νοταράδων — όπως και στην προηγούμενη του Γ. Κολοκοτρώνη — το αξιοπρόσεχτο είνε ότι στο τέλος ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος, πέτυχε στο σκοπό του, αφού η Σοφίτσα Θ. Ρέντη παντρεύτηκε, άργότερα, ένα τρίτο, στρατηγό κι' αυτόν, τον γενναίο Δ. Καλλέργη.

Αναφέρουμε ένα τελευταίο, σχετικό με το θέμα μας, περιστατικό περίεργο και άστείο κομμάτι. Δράσχος ήταν ένας άσημος άσπυς σχολος των χρόνων εκείνων (1826) φωνακλάς, μ' ωραίος άντρας: Κ. Μωραΐτης τ' όνομά του.

Λοιπόν είχε φτάσει, τέλος 1826, στο Ναύπλιο ο Βαυρός φιλέλληνας Κ. Έυδεκ — μέλος ύστερα της αντιβουλίας του Όθωνος — και είχε μαζί του την γραμματέα του. Αυτή τη γνώρισε ο Μωραΐτης και ένα βράδυ την... έκλεψε, παρά τις διαμαρτυρίες της — αληθινές ή ψεύτικες, που να το ξέρουμε πιά; Χάλασε τον κόμο για το πάθημά του ο ξένος.

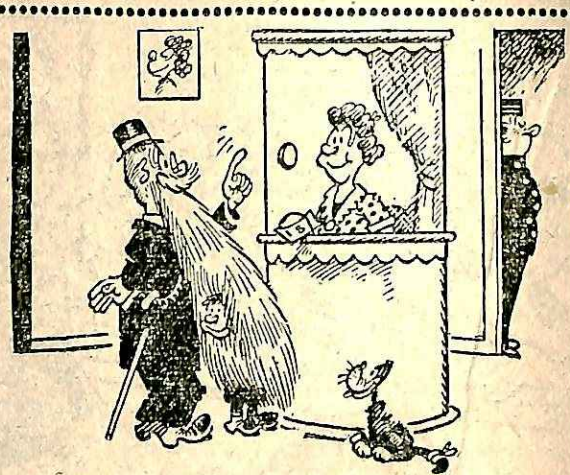
Αναφέρθηκε άμέσως στην Έλληνική Κυβέρνηση απαιτώντας να του επιστραφή πάλιν η γραμματέας ή διερχομένης — γιατί χαρακτηρίσθηκε και σαν κάτι τέτοιο.

Διατάχθηκε η πολιταρχία (άστynomία) του Ναυπλίου να ψάξη για τους κλεμμένους. Πού, όμως, ν' ανακαλύψουν το Μωραΐτη με τη Βαυρέζα — που μερικοί την είπαν και Έλληνίδα μάλιστα; Τότε και η Κυβέρνηση το πήρε ζήτημα φιλοτιμίας και κινητοποίησε όλη τη στρατιωτική φρουρά του Ναυπλίου, φέροντας επίκουρα κι' από τη δύναμη του Ίτς - Καλέ (Μπουρτζί).

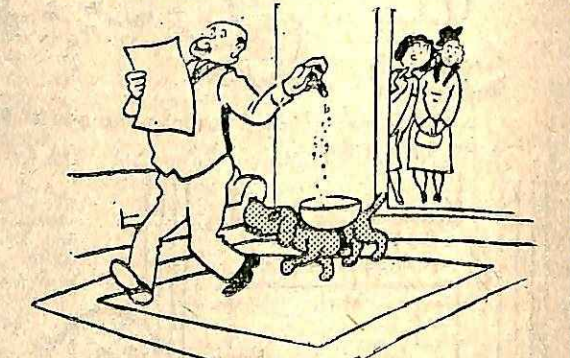
Επί τέλους, όλη αυτή η δραστηριότητα κατέληξε στην ανάκαμψή τους κοντά στην Άρια. Λίγο έω από το Ναύπλιο. Τη γυναίκα την άδχησαν στο σπίτι του Έυδεκ και το δράστη της απαγωγής «τόν διώρισαν — λέγει ο απομνημονευματογράφος — υπό ποινήν φυλάκης».

Μόνο δεν ξέρουμε ποιά ποιήν διέταξε — αν διέταξε — ο Έυδεκ για τη λεγάμενη.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

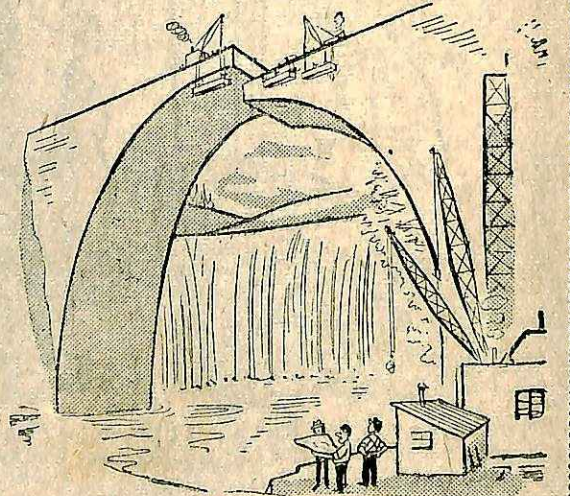
—Μιά θέσι, παρακαλώ!...

—Στάθηκε πιά εύκολο για μένα να γυμνάσω το σκύλο παρά να κόψω τη συνήθεια του άνδρός μου να ρίχνει τη στάχτη στο πάτωμα...

—Δεν μπορείτε να τα διαβάσετε; —Δυσκολεύομαι, ξέρετε, στην προφορά...

—Λάθος, ωρέ, πήρατε τα μέτρα!...

Η έκπληξις των κατοίκων του Μπριτζάουν, της πρωτεύουσας των νήσων Μπαρμπάν, ήταν πολύ μεγάλη, όταν έμαθαν ότι ο ταγματάρχης Σταϊντ είχε γίνει πειρατής. Και κανείς δεν μπορούσε να καταλάβει ποιοι λόγοι τον είχαν σπρώξει σ' αυτό το επικίνδυνο επάγγελμα, που ήταν ένα αδιάκοπο παιχνίδι με το θάνατο.

Γιατί ο ταγματάρχης Σταϊντ ήταν ένας Άγγλος ευπατρίδης, που είχε εγκατασταθεί από μερικά χρόνια στο Μπριτζάουν κι' ήταν τώρα ένας από τους πλουσιώτερους και τους πιο εύπολους ανθρώπους της περιοχής.

Άλλα, σε λίγο, όλοι ήξεραν το μυστικό του.

Ο ταγματάρχης Σταϊντ, λίγο καιρό μετά την άφιξή του στο Μπριτζάουν, είχε άγαπήσει παράφορα μιά όμορφη νέα, που ήταν κόρη ενός Άγγλου αποίκου και μιάς ιθαγενούς και χωρίς να δώσει προσοχή στις φήμες που κυκλοφορούσαν για τη διαγωγή της, την είχε παντρευτεί. Η εύτυχία του όμως κράτησε πολύ λίγο.

Η όμορφη Κλαίρη τον παράτησε έπειτα από μερικούς μήνες θυθίζοντάς τον σε μίαν άνειπωτή λύπη, χωρίς ν' αφήσει κανένα ίχνος πίσω της.

Μόνο έπειτα από δυο χρόνια, ο ταγματάρχης Σταϊντ κατώθωσε, τέλος, να μάθει ότι η Κλαίρη είχε φύγει μαζί μ' έναν παλιό της φίλο, τον ξακουσμένο κουρσάρο Λέιντ Πόρτερ και γύριζε τώρα μαζί του στις θάλασσες, ζώντας τη γεμάτη από περιπέτειες ζωή του.

Ο Σταϊντ όρκίστηκε τότε να εκδικηθεί. Έξωπλισε άμέσως ένα μεγάλο τριάντι, πήρε για πλήρωμα όγδόντα ανθρώπους του σχοινιού και του παλουκιού και, μιά μέρα, άνοιχτηκε στο πέλαγος.

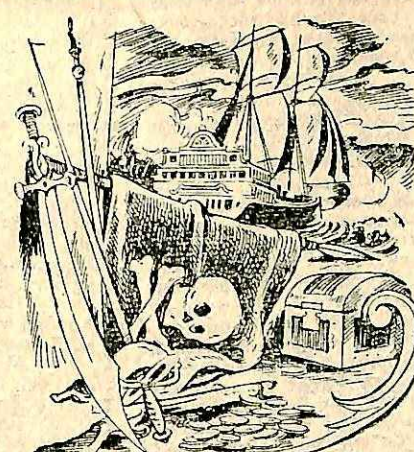
Το ύλικό κέρδος δεν τον ενδιέφερε καθόλου. Είχε πάρει τώρα το όνομα «πλοίαρχος Τόμας». Κατάλαβαινε, όμως, ότι για ν' αποκτήσει κάποια φήμη και να κερδίσει την εμπιστοσύνη του πληρώματός του, έπρεπε να διακριθεί στο καινούριο επάγγελμά του και να μη διστάσει έμπρός σε τίποτε. Έτσι άρχισε το πειρατικό του στάδιο με μιά παράτολμη επίχειρση.

Μιά μέρα, μπήκε ξαφνικά μέσα στο λιμάνι του Σαϊν Πιέρ, όπου ήταν άγκυροβολημένα μερικά ισπανικά πλοία, που προστατεύονταν από τα πυροβόλα του φρουρίου, και τα άναγκασε να τον άκολουθήσουν στο πέλαγος. Εκεί πήρε ό,τι πολυτιμώτερο υπήρχε στα καράβια και ύστερα τους έβαλε φωτιά.

Μερικές άλλες επιτυχίες πρὸς το μέρος της Νέας Όρλεάνης και της Νοτίου Καρολίνας στερώνσαν σε λίγο τη φήμη του κι' έκαναν το όνομά του γνωστό σ' όλους όσους διέσχίζαν αυτές τις θάλασσες.

Άλλ' ο ταγματάρχης Σταϊντ, ενώ άσκούσε το επάγγελμα του πειρατού, δεν έπαυε να αναζητά παντού το μιστό αντίπαλό του και να τρέχει για να τον συναντήσει κάθε φορά που τύχαινε να μείνει κάποιος γι' αυτόν.

Τέλος, το χειμώνα του 1723, άποσύρθηκε στη μικρή νήσο Άντίγκοα, για να ξεκουρασθεί και να επισκευάσει το πλοίο του.

ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΟΥ ΟΛΙΜΠΟΥ

Η τραγωδία της Αντίγκοα

Ο Σταϊντ ήταν ικανώτερος ξιφιομάχος και, μέσα σε λίγα λεπτά, είχε πληγώσει τρεις φορές τον αντίπαλό του. Ο Πόρτερ, βλέποντας πως ο άγώνας ήταν μειονεκτικός γι' αυτόν, πέταξε τότε το ξίφος του και, σύμφωνα με το δικαίωμα που του έδιναν οι πειρατικοί νόμοι, έσυρε από τη ζώνη του το μαχαίρι του. Ο Σταϊντ έκαμε το ίδιο.

Ένα άποφασιστικό χτύπημα του Σταϊντ τερμάτισε τον άγώνα. Το μαχαίρι του είχε χωθεί μέσα στο μάτι του αντιπάλου του, που σωριάστηκε άμέσως νεκρός.

Άλλα εκείνη τη στιγμή, έγινε κάτι άπρόοπτο. Ένας πειρατής προχώρησε πρὸς το μέρος του νικητού και τον πυροβόλησε.

Ο ταγματάρχης έκανε δυο-τρία βήματα πρὸς τα έμπρός, με λυγισμένο το κορμί στα δυο και τα χέρια άπλωμένα στο κενό, κι' έπειτα κυλίστηκε χάμου, νεκρός.

Όλοι τριγύρισαν τότε εκείνον που τον είχε σκοτώσει. Ήταν η Κλαίρη, που είχε φορέσει μιά φορεσιά πειρατού κι' είχε βγεί στην ξηρά για να παρακολούθησει τον άγώνα.

Ο πειραταί συγκρότησαν άμέσως ένα δικαστήριο από πέντε συντρόφους του Σταϊντ και από άλλους τόσους του Πόρτερ, για να δικάσουν τη δολοφονία.

Η απόφασή τους ήταν ο θάνατος. Επειδή όμως έπρόκειτο για γυναίκα, έκριναν πως ήταν προτιμώτερο να την αφήσουν στην Άντίγκοα, που ήταν ένα άκαταίκητο νησί και να φύγουν.

Τα δυο καράβια έφυγαν μαζί ένα πρωί, εγκαταλείποντας την Κλαίρη στο έρημο νησί. Της είχαν αφήσει φαγητό και νερό για μιά μόνον μέρα.

Οι φωνές της δυστυχισμένης άκούγονταν για πολλή ώρα, καθώς τα δυο καράβια απομακρύνονταν από την Άντίγκοα... Μερικούς μήνες άργότερα, ένα άλλο πειρατικό, που ήλθε στην έρημο νήσο, βρήκε ένα γυναικείο σκελετό άναμεσα στους βράχους της άκτής. Η Κλαίρη είχε πληρώσει με τον πιο φοβερό τρόπο την άπιστία και το έγκλημά της.

—Επειτα τράβηξαν τα σπαθιά τους κι' άρχισαν να χτυπιούνται με λύσσα...

Η ελληνομαθής κ. Ι. Μ. Μαρντάν, αρχισυντάκτρια του περιοδικού «Νέα Τουρκία» και μεταφράστρια ελληνικών έργων.

ΣΤΗ ΝΕΑ ΤΟΥΡΚΙΑ

«Έξω απ' τ' ο γυναικωνίτη

Ρωτούν: είναι ώρα ή γυναικα της Τουρκίας; Υπήρχε πάντα η έντυπωσι ότι ο φερετζές εκάλυπτε τη συναρπαστική ομορφιά. Ο φερετζές δεν υπάρχει πια παρά σαν εξαίρεσι. Τι γίνεται με την ομορφιά; Ο,τι γίνεται κάθε μυστήριο ύστερα από την αποκάλυψή του. Διαλύονται οι υπερβολές που δημιουργεί η φαντασία και μένει η πραγματικότητα. Δε διαφέρουν από τις γυναίκες του άλλου κόσμου οι γυναίκες της Τουρκίας. Ομορφες, μέτριες, άσχημες, όπως παντού.

Αλλά δεν είναι η ομορφιά της χαλνού που προέχει στο ενδιαφέρον του επισκέπτη της χώρας της. Είναι κάτι πολύ περισσότερο σημαντικό: η εξέλιξη της. Όταν σκεφθώ κανείς την παλιά Τουρκία και όταν τη σημερινή, δυσκολεύεται να πιστέψει στα μάτια του. Την είδα παντού. Από την αίθουσα της Εθνοσυνέλευσης της Αγκύρας ως το πεδινόδρομο του Πέραν. Στη σκηνή του θεάτρου, στην έδρα του δικαστηρίου, στο μπαλέτο της επιθεωρήσεως, στο γραφείο, στο κατάστημα, στο ταμείο, στο χημείο στη σύνταξη της εφημερίδας. Ούτε από το χειρουργείο απουσιάζει. Υπάρχει και γυναίκα χειρουργός, η κ. Μουφιντέ, στην Τουρκία. Υπάρχει καθηγήτρια του Πανεπιστημίου, η κ. Εντίετ Χαλιντέ, γνωστή στο τουρκικό κοινό απ' τ' αμυστορήματα της. Υπάρχει αρχισυντάκτρια περιοδικού, η κ. Ισμετ Μαρντάν, που είναι και ελληνομαθής κι έχει μεταφράσει στη γλώσσα της άρκετα ελληνικά διηγήματα και θεατρικά έργα. Ακόμα και δυο σωφρονιστές επαγγελματίες κάθονται στο βολάν του ταξί περιμένοντας τον πελάτη. Στο δικαστικό κλάδο έφτασε το βαθμό του εφέτη. Έννεα βουλευτικές μέτρες στην αίθουσα της Εθνοσυνέλευσης. Σοβαρές, ευπρεπείς, προσεκτικές.

Οφείλονται, βέβαια, η μεταβολή στην επανάστασι. Ήταν όμως το έδαφος έτοιμο. Κατά περίεργη σύμπτωση στις ανώτερες τάξεις. Γιατί αυτές ήταν οι περισσότερες καλλιεργημένες. Κλεισμένες στα χαρμίσια, οι χανούμ της αριστοκρατίας, μάθαιναν γλώσσες, διάβαζαν την ξένη λογοτεχνία, έβλεπαν τη θεία που είχε η γυναίκα στον ξένο κόσμο κι' ένοιωθαν βαθύτερα την ταπεινώσι τους. Ετοιμες τις βρήκαν οι νέοι άνεμοι. Πρόθυμες βρήκαν και τις γυναίκες των λαϊκών τάξεων. Ακολούθησαν μοιραία οι άλλες — οι μεσοίτες.

Σήμερα δεν θα δούσατε παρά το παρελθόν. Οι γενρότισσες της

επαρχίας και των χωριών, που σέρνονται με τους φερετζέδες τους, πένθιμες σκιές των περασμένων. Οι άλλες είναι ριγμένες στον πυρετό της ζωής. Έχω μάλιστα την εντύπωσι ότι γοργότερα εκδηλώνεται ο ρυθμός της εξέλιξεως σ' αυτές παρά στους άντρες.

Ελευθερά διαθέτει σήμερα τον έαυτό της η Τούρκισσα. Μένουν βέβαια ακόμα μερικές αντιδράσεις. Δεν είναι, εξάφνου, πολύ ευχάριστο στους γονείς που ανήκουν στην περασμένη γενεά όταν βλέπουν την κόρη τους να εκλέγει το σύντροφο της ζωής της έξω από την περιοχή του Ισλάμ. Όταν όμως αυτή έχει ανεπτυγμένη προσωπικότητα, η δική της θέλησι θα επικρατήσει, και θα δει το Φατμέ να τελειώνει το πολιτικό γάμο της με τον Παντελάκη. Γνώρισα ένα τέτοιο αντρόγυνο. Και είδα ότι το Φατμέ σε μέρες θρησκευτικής μας νηστείας, να εξαγνισμένη στα νεύρα της το χριστιανικό σύντροφό της και να τον επιτιμά όταν τον έβλεπε να λιπαίνει με λάδι το άνωσιο πιάτο της Μεγάλης Παρασκευής της. Πρέπει όμως να προσθέσω ότι είναι αραιότερες οι περιπτώσεις τέτοιων μικτών γάμων. Συνήθως είναι οι περιπτώσεις Τούρκων που παίρνουν Ρωμιές. Αλλά κι αυτές όχι όσο πυκνές θα μπορούσατε να υποθέσετε. Η θρησκεία και η παράδοσι κρατούν ακόμα τις απόστασεις.

Ας γυρίσουμε όμως στη συμμετοχή της Τούρκισσας σε όλες τις εκδηλώσεις της ζωής. Φυσικά και σ' αυτήν που δαρύνεται από την αμαρτία. Γιατί, υπάρχει και η χαλνού επαγγελματίας ή ερασιτέχνης χορηγός της ερωτικής χαράς. Γενναϊόδωρη σε αβρότητες, ακαταπόνητη σε τρυφερότητες, ανεξάντλητη στην προσφορά του πλούτου των φραστικών θαπειών της.

Μην πιάω όμως σας στο πολύ κακό. Δεν είναι η διαφθορά τόσο όση θα την περίμενε κανείς από ένα κόσμο που περπάσε τη ζωή του στη σκλαβιά και βρέθηκε ξαφνικά στον ελεύθερο αέρα. Σε οποιαδήποτε άλλη κοινωνία ένα τέτοιο κύμα απολυτρώσεως θα είχε για συνέπεια τη θαυμάσια έκλυσι των ήθων. Η Τουρκία απέφυγε τον κίνδυνο. Δεν είναι η κάμψι των ήθων μεγαλύτερη από εκείνη που σημειώνεται στους μεταπολεμικούς αυτούς καιρούς σ' όλες τις μεγαλουπόλεις. Πιο περιωρισμένη μάλιστα από άλλου στην Τουρκία. Επικρατεί η αγαθή πλευρά. Η συμμετοχή της Τούρκισσας στην κοινωνική, στη πολιτική, στην οικονομική κίνησι του τόπου της.

Ούτε σε κοσμική δραστηριότητα ύστερη. Αποβάλλει σιγά-σιγά τις αδεξιότητες της συμπεριφοράς της. Θα γνωρίσετε ραβδωμένες χανούμ που δεν τις ξεχωρίζετε από τις πιο φινές Ευρωπαίες.

Αλλά, μήπως, γενικώτερα, διαφέρει σε τίποτα το εξέλιγμένο τουρκικό σπύτι από το ευρωπαϊκό; Δεν δεχνό την... απογοήτευσί μου όταν, καλεσμένος, πήγα να πάρω τοσά σε μια τουρκική οικογένεια. Περιμένα το κομμάτι λογά στην επίπλωσι, στην υποδοχή, στο σεβόρισμα. Περιμένα το άνυπαρκτο. Μόνο η υπέρβια, μια χωρική της Ανατολής, που έμπεινε να φορη το φερετζέ και οι εικόνες των πεσοφόρων προγόνων στους τοίχους μ' έκαναν να θυμώμαι ότι βρίσκομαι σε τουρκικό σπύτι. Ας προσέξω και μια υποχρεωτική, καθηγήτρια των μαθηματικών, Τούρκισσα καλεσμένη επίσης, που λησιμονώντας τη βετική επιστήμη της αναζητούσε στο φυλλάδι του καφέ το κισμέτ του ξένου συνδαιτημόνα. Είνε «ανατολισμός» όμως αυτός που, αν δεν απατάμαι, εκδηλώνεται και σε άλλα γεωγραφικά πλάτη...

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Χιούμορ

Δικαιολογημένος

Ξημερώματα, ένας αστυφύλακας βρίσκει την πόρτα ενός καπνοπωλείου διαρρηγμένη. Τηλεφωνεί στην Ασφάλεια, σπεύδουν, βρίσκουν ίχνη αποπείρας διαρρήξεως στο μπεζαχτά και από τα δακτυλικά αποτυπώματα, συλλαμβάνεται γνωστός διαρρηκτης, ο οποίος ανακρίνεται.

— Περιττόν να ψεύδεσαι, του λέει ο ανακριτής. Τα δακτυλικά σου αποτυπώματα, μαρτυρούν ότι εσύ διέρρηξες το καπνοπωλείο.

— Μάλιστα, κύριε ανακριτά, ομολογεί ο διαρρηκτης, μα έχω δικαιολογητικά.

— Δηλαδή;

— Είμαι φουμαδόρος, βεριακλής. Είχα μείνει χωρίς τσιγάρα και άνοιξα το καπνοπωλείο για να πάρω ένα κουτί τσιγάρα.

— Τότε γιατί επεχείρησες να διαρρήξεις και το χρηματοκιβώτιο;

— Είμαι τίμιος άνθρωπος, κύριε ανακριτά. Μιά και είχα πάρει τα τσιγάρα, ήθελα να του αφήσω στην κάσσα και τα λεφτά...

Μέσα στο τράμ, ένας φαντάρος κουβέντιαζε μ' ένα φίλο του και στόλιζε με τις χειρότερες βρισιές το συνταγματάρχη του. Κάποια κυρία, καθισμένη κοντά τους, φαινόταν πως άναβε και κόρωνε... Τέλος, μη μπορώντας πια να κρατηθεί, είπε στο φαντάρο:

— Ξέρεις, παιδί μου, ποιά είμ' εγώ; Η γυναίκα του συνταγματάρχη σου!

— Και σεις, ξέρετε ποιος είμ' εγώ; της λέει ο φαντάρος.

— Όχι.

— Εύτυχός!...

Θεωρία στο στρατόντα:

— Ας υποθέσουμε ότι φυλάς σκοπός, μια σκοτεινή νύχτα. Ξαφνικά, σε πλησιάζει κάποιος από πίσω και σ' αγκαλιάζει σφιχτά. Τι θα κάνης τότε; — Θα του πώ: «Μή, καλέ, γιατί γαργαλιέμαι!».

Η Γενική Ασφάλεια είχε στείλει σ' όλες τις υπηρεσίες της Αστυνομίας και Χωροφυλακής φωτογραφίες ενός καταζητούμενου εγκληματίου, σε έξι διάφορες στάσεις. Σε λίγες μέρες λοιπόν, έλαβε μια τηλεγραφική αναφορά από κάποιον αστυνομικό σταθμό:

«Αναφέρω λήψιν φωτογραφιών έξι κακοποιών. Συνέλαβα ήδη τους πέντε. Έπικείται σύλληψις και έκτου».

Μια ληστοσυμμορία σταμάτησε ένα λεωφορείο. Ο αρχηγός της λέει στους ταξιδιώτες:

— Μη φοβάσθε. Δε θα κάνουμε κακό σε κανένα. Οι άντρες θα μ'ας δώσουν τα πορτοφόλια τους κι οι γυναίκες από ένα φιλά.

Αλλά ένας νεαρός ληστής έπευθαίνει και συνιστά στον αρχηγό του:

— Όχι, ας μην ένοχλήσουμε καθόλου τις γυναίκες...

Μια γεροντοκόρη φωνάζει τότε, με αγανάκτησι:

— Έσ' να μη μιλάς, μικρέ! Ασε τους μεγάλους, που ξέρουν καλλίτερα τη δουλειά τους!...

Στο δικαστήριο:

— Κατηγορείσαι ότι διέρρηξες τέσσερες φορές το ίδιο κατάστημα της οδού Έρμου. Τι έκλεψες;

— Ένα υφάσμα για τη γυναίκα μου, κύριε πρόεδρε. Μα μ' έβαλε να τ' αλλάξω τρεις φορές!

Ένας φιλήσυχος νοικοκύρης άκούει ένα θόρυβο, τη νύχτα, στην κουζίνα. Σηκώνεται, πηγαίνει να δει τι συμβαίνει και βρίσκειται μπροστά σε δυο διαρρηκτες. Τα χρειάζεται τότε και τραυλίζει, τρέμοντας:

— Μη... μη... μην... ένοχλήσθε... για... για... μένα... Είμαι... είμαι... ύ... ύ... ύ... ύπνοδάτης!

Ο λοχαγός κάνει αιδωνιδαστικό έλεγχο στα υγειρεία του λόγου.

— Φέρε μου μια κουτάλα... διατάζει το μάγιστρο. Ξεσκέπαψε αυτό το καζάνι. να δοκιμάσω τη σούπα!

— Μα, κύριε λοχαγέ...

— Σκασμός! Δε θέλω αντιρρήσεις!...

Ο λοχαγός γεμίζει την κουτάλα καταπίνει μια γουλιάν και κάνει ένα μαλασσικό άπιδας.

— Σούπα το λέτε αυτό;... Φωνάζει με μανία.

— Όχι, κυρ-λοχαγέ! Είναι... το νερό που πλύναμε τα καζάνια!...

Ο Έντουαρντ Άρνολντ

Νέα και ανέκδοτα ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ποιοι γεννήθηκαν τον Ιούνιο

Αναγράφοντας παρακάτω τα όνοματά και τις ημερομηνίες γεννήσεως των διαφόρων αστέρων που γεννήθηκαν τον Ιούνιο, σας δίνω συγχρόνως την ευκαιρία να τους γράψετε για να τους ευχηθώ τα γενέθλια τους και να μάθετε με ακρίβεια τα χρονάκια τους.

Τζέαν Κώλφιλντ : 1.6.1922. Πωλέτ Γκοντάρ : 3.6.1911. Ρόζαλιντ Ράσελ : 4.6.1912. Γουίλλιαμ Μπρόντ : 5.6.1898. Ρίτσαρντ Κράιντ : 6.6.1918. Μαρία Μοντέζ : 6.6.1920. Ράφ Μάλλαν : 7.6.1905. Ντίκ Φόραν : 8.6.1910. Ρόμπερτ Πρέστον : 8.6.1916. Σέιλια Ράιαν : 8.6.1921. Άλεξις Σμιθ : 8.6.1921. Ρόμπερτ Κάμινγκς : 9.6.1910. Τζιόν Χάδερ : 10.6.1926. Ρόμπερτ Χάττον : 11.6.1920. Μπίλλ Λούντιγκαν : 12.6.1914. Μπαζίλ Ράμπσον : 13.6.1892. Στάν Λάρελ : 16.6.1890. Ρόμπερτ Άρθουρ : 18.6.1925. Κωνσταντίν Μούρ : 18.6.1920. Ζαννέτ Μακντόναλντ : 18.6.1907. Έρρολ Φλύιν : 20.6.1909. Γκρίλ Πάτρικ : 20.6.1912. Τζέιν Ράσελ : 21.6.1921. Τζιόν Λόκαρτ : 25.6.1925. Έλινορ Πάρκερ : 26.6.1922. Πήτερ Λόρε : 26.6.1904. Τζέαν Νταβίς : 29.6.1913. Νέλσον Έντνι : 29.6.1901. Λένα Χόρν : 30.6.1917.

Αστυνομικοί φυλάχνουν πλαστά δολάρια

Δέκα αστυνομικοί, ωπλισμένοι σαν άστακοί, φρουρούν το στούντιο όπου γυρίζεται τις μέρες αυτές το φιλμ του Γουίλλιαμ Γουέλμαν «Κίτρινοι ούρανοι» όπου πρωταγωνιστούν ο Γκρέγκορ Πέκ, η Άνν Μπάξτερ και ο Ρίτσαρντ Γουίντερμαρκ. Τα έκτακτα αυτά μέτρα ελήφθησαν έπειδι οι δυο πρωταγωνιστές πρόκειται σε μια σκηνή να ληστέψουν μια Τράπεζα και να συναποκομίσουν φεύγοντας 100.000 δολάρια... σε πλαστά χαρτονομίσματα!... Αλλά τα προληπτικά μέτρα που παίρνουν τα στούντιο για τα πλαστά χαρτονομίσματα είναι πολύ πιο σοβαρά απ' εκείνα που απαιτούν τ' αληθινά κι αυτό γιατί, πράγμα που συνέβη και στο παρελθόν, ενδέχεται να κλαπούν και να παραδοθούν στην κυκλοφορία στην περίπτωση αυτή, η κινηματογραφική ταινία είναι υποχρεωμένη να εταίριασε όλους εκείνους που

κρατούν στα χέρια τους τα πλαστά της χαρτονομίσματα. Οι αστυνομικοί πάντως, στους οποίους ανέστη η φύλαξις του πλαστού θησαυρού διασκέδασαν πολύ με το γύρισμα των σκηνών της κλοπής και ωμολόγησαν πως η απόλυτα φυσική, κινηματογραφική αυτή ληστεία, ήταν γι' αυτούς ένα θαυμάσιο μάθημα που ίσως τους χρησίμευσε στο μέλλον για την αντιμετώπισι αληθινών γκάγκστερς που θα έπιχειρήσουν να κλέψουν αληθινά χαρτονομίσματα.

Αδικαιρίεις

Στο Χουαρέζ του Μεξικού, έξεδότη το διαζύγιο της Μέρλε. Ούτε που την χωρίζει από τον κάμεραμαν Λουσιέν Μπαλάρ. Διαδίδεται ότι ο κόμης Τσίβι θα είνε ο προσεχής σύζυγός της.

Η Μαίρη Γουίλσον και ο σύζυγός της Άλαν Νίξον, που είχαν και οι δυο υποβάλει αίτησι διαζυγίου, τις απέσυραν έπειδι εν τώ μεταξύ συνεφιλιώθησαν.

Η ήθοποιος Ντόροθι Μάκ Γκουάιρ έγινε μητέρα μιας χαριτωμένης κορούλας. Το νεογνό ηρθε στον κόσμο στο Όσινιγκ της Νέας Υερσής όπου το ζεύγος Ντόροθι Μάκ Γκουάιρ- Τζόν Σγουόπ είνε μονίμως εγκατεστημένο.

Δυο ήθοποιοι του Χόλλυγουντ που ζούσαν χρόνια τώρα παντρεμένοι χωρίς να δίνουν καμμία άφορμη σε σχόλια, αποφάσισαν ξαφνικά να χωρίσουν. Ο ένας είνε ο κωμικός Χιού Χέρμπερτ που χωρίζει ύστερα από 17 χρόνια άσχημης συζυγικής ζωής και ο άλλος ο Έντουαρντ Άρνολντ που ήταν επί είκοσι χρόνια από τους υποδειγματικούς συζύγους του Χόλλυγουντ.

Το ζεύγος Πέγκυ Ράιαν - Τζιμ Κρός αποφάσισε να χωρίση κι' αυτό. Έχουν παντρευτεί στις 17 Μαρτίου 1947 και απέκτησαν εν τώ μεταξύ κι' ένα γιού.

Η Πωλέτ Γκοντάρ αναγκάστηκε να ξαναγυρίση μερικές σκηνές του τελευταίου της φιλμ «Αννα Λουκάστα» γιατί η αμερικανική λογοκρισία απέφανε ότι ώρισμένα απ' τα φορέματα της έκαναν πολύ τολμηρές αποκαλύψεις!

Τρία ακόμη λαμπρά άστέρια του Χόλλυγουντ ξεκίνησαν για την Ιταλία. Πρόκειται για τους Ελίζαμπετ Τάιηλορ, Γκρέγκορ Πέκ και Γουάλτερ Πίττον που θα γυρίσουν στο στούντιο της Ρώμης το φιλμ «Quo Vadis».

Ο Ρόντ Κάμερον ανακάλυψε τη Μαίρη Ουίνδσορ και η Μαίρη Ουίνδσορ ανακάλυψε το Ρόντ Κάμερον. Οι δυο αυτοί άστέρες κυττάζονται τώρα στα μάτια απ' το πρωί ως το βράδυ. Τι κάνει τέλος πάντων αυτή η άνοιξις!

Προτού φύγη για το Λονδίνο, όπου πρόκειται να συναντήσει την Τζέιν Γουάιμαν, με την οποία τον ένωνουν τρυφεροί δεσμοί, ο Λιού Άντρες θα γυρίσει στο Χόλλυγουντ άλλο ένα φιλμ.

Η Μάρθα Βίκερς προσπάθη να μεταδώσει στο μέλλοντα σύζυγό της Μίκυ Ρούντν το πνεύμα οικονομίας που την διακρίνει. Η Μάρθα λέει πως θα βάλη τέλος στις τρέλλες του μεγάλου αυτού παιδιού.

ΟΙ ΚΑΡΑΜΕΛΤΖΑΝΑΙΟΙ

Την εποχή εκείνη είχα καταπιαστή με ιστορικά θέματα, γιατί μ' άρεσε να γίνω ιστορικός συγγραφέας. Η έμπνευσι μου ήρθε ξαφνικά από άφορμη κάτι σαρδέλλες. Πενούσα έξω από ένα συνοικιακό μπακαλίκι, είδα ένα τενέκε σαρδέλλες, ένοιωσα να γράφω στο στόμα μου στο αντίκρισμά τους κι' άμέσως μου ήρθε ή όρεξι να τις τοποθετήσω σαν πρόλογο στο μεσημεριανό μου μενού.

— Βάλε μου πενήντα δράμια!

Αυτές οι σαρδέλλες, λοιπόν, άνοιξαν καινούργιο δρόμο στο συγγραφικό μου ταλέντο. Όταν πήγα στο σπύτι και τις ξετύλιξα, κυττάζω το χαρτί που ήταν τυλιγμένες και τί βλέπω; «Ένα ιστορικό έγγραφο του 21! Για κύττα, λέω, που καταντάν καμιά φορά τα πολύτιμα ιστορικά άρχεία! Τρέχω άμέσως στο μπακαλίκι και πάω κατ' ευθείαν να εξετάσω τα χαρτιά του περιτυλίγματος. Θησαυρός!

— Τ' αγοράζω όλα, κυρ-Θανάση!

Τα παίρνω. Τα διαβάζω. Έδω έχει πράμα, λέω. Άγνωστα συμβάντα, αξιοπερίεργα και αξιοθαύμαστα. Θα τα φέρω εις φώς. Κι' αρχίζω να παίρνω θέματα και να γράφω. Ξεσηκώνω κάτι αληθινές ιστορίες, βάζω και κάτι δικά μου μέσα και γίνωμαι ιστορικός συγγραφέας.

Η φήμη μου απλώθηκε γρήγορα. Όπου ένα πρωί βλέπω ν' άράξη έξω από το σπύτι μου μια κουρσάρα μέχρι πεντέμισι μέτρα μακρός. Κατεβαίνει ο σάφερ και μου δίνει ένα σημείωμα. Παρακαλούμαι να περάσω από το σπύτι του κ. Χαραλάμπου Καραμελτζάνα.

— Ζήτησα έναν ιστορικό συγγραφέα και μου είπαν πως είσθε ο καλύτερος.

— Εύχαριστώ πολύ.

— Έπειδι ή χρόνος είνε χρήμα, έρχομαι στο προκείμενον.

Ο κ. Καραμελτζάνας έρχεται στο προκείμενον:

— Εγώ, αγαπητέ μου φίλε, είμαι πλούσιος. Πολύ πλούσιος. Αλλά δεν ήμωνα πάντα πλούσιος. Είμαι αυτοδημιούργητος. Δηλαδή, για να καταλάβης, έχω τραβήξει και καρτσάκι στο δρόμο, έχω κοι-

— Άγιος άνθρωπος, το λοιπόν, ο Παντελής! Είνε ή δεκάτη φορά που σκύβει ν' άσπασθ ή στο αουρουλάκι αυτής της κοπέλλας!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

μηθ' και σε πατάρι, έχω πη και το ψωμί ψωμακι. Άλλου, βέβαια, δεν το λέω. Άλλα ε-λογου σου είσαι ιστορικός συγγραφέας και πρέπει να το ξέρεις για νάχης βάσι να ξεκινήσεις στη δουλειά σου. Όλοι οι άλλοι πλούσιοι του συναφίου μου, έχουν να λένε για τους προγόνους τους. Πώς τάχα ήταν σπουδαίοι άνθρωποι και κάνανε μεγάλα πράματα. Είναι, λέει, ιστορικές οικογένειες. Έγώ τους άκουω να κοροειώνται και μου γυρίζουν τα σωθικά. Λοιπόν, καθώς καταλαβαίνεις, πρέπει και η δική μου οικογένεια να είναι ιστορική.

—Πώς να είναι, αφού δεν είναι; Το όνομα Καραμελτζάνας δεν το συνάντησα ποτέ στις ιστορικές μου αναδιψήσεις. —Τό ξέρω πώς δεν είναι, αλλά πρέπει να γίνει. Θα ψάξω στους παππούδες μου και στους μπαμπάδες μου και κάτι θα βρης να τους βάλης. Τι διάολο ιστορικός συγγραφέας είσαι; Θα σου δώσω τα ονόματά τους, θα σου δώσω και κάτι παλιές φωτογραφίες που έχω σε κάποιο σεντούκι και θα βγάλεις ένα βιβλίο με τ' όνομά σου.

—Ξέρετε, η ιστορική εθύ-νη. —Άκου δώ. Δεν με νοιάζει τόσο να στοιχίσω η δουλειά. Θα σου δώσω λεφτά, όσα θέλεις! Σε φτάνουν τόσα για κάθε κεφάλι.

Είπε ένα ποσόν που μου φάνηκε ιστορικό. Άλλα έκανα το δύσκολο. —Εξαρτάται, είπα, από το τι ήταν κάθε κεφάλι και τι πρέπει να γίνει.

—Μιμ... Τότε θα σου δώσω τα διπλά και πάλι βλέπουμε!... Βάλε μπρος γρήγορα. Σε τρεις μήνες θέλω τη δουλειά τελειωμένη. Κι' αν μείνω ευχαριστημένος άπαντα από τη συμφωνία μας, βάχης κι' ένα καλό ρεγάλο!

Καταπιάστηκε άμέσως με τη συγγραφική μου εργασία. Μπορούσα, βέβαια, να δώλω κατά τη φαντασία μου, να γράψω ότι παραμυθι μου κατέβαινε και να τελειώσω το συγγραμμά μου σε μια βδομάδα. Άλλα έμενα η ένδειξη της ιστορικής μου εθύνης και δεν θα διακινδύνευα ποτέ τη φημη μου γράφοντας ανακρίβειες! Έπρεπε να είχα σωστή βάση στη μελέτη μου.

Είχα ονόματα, είχα πιστοποίηση, είχα σημειώσεις από τις προσωπικές αναμνήσεις του κ. Καραμελτζάνας, είχα πολλά στοιχεία στα χέρια μου. Κι' άρχισα τη δουλειά μου με εμπιστοσύνη στην ιστορική μου άποστολή.

Και πρώτα - πρώτα άρχισα από τον πατέρα. Είχα υπ όψι μου ότι ο γέροντας ήταν μια φορά κι' έναν καιρό περβολάρης. Πήγα εκεί που είχε το περβόλι, ρώτησα γέροντες και γρήγορα κι' έμαθα τη δράση του. «Α!... ο Μπαρμπανάνης! Μεγάλο μούτρο. Θεός σχωρές τονε. Ναι, είχε ένα περβολάκι εκεί που είναι τώρα μύτρα. Φτώχεια και τών γονέων. Τι να σούκανε ο άνθρωπος με κάτι μελιτζάνες και κολοκυθάκια που φύτευε; Δεν φτάνανε ούτε για τη φημία του. Κάποτε είχε μπη ένας φοικάρης κι' έκοψε ένα μαρούλι. Βρέ τι κυνήγι που τούκανε ο Μπαρμπανάνης! Πώς κατάρφανε και τον πήραν από τα χέρια του.

άπαντα που είχε σηκώσει την τσάντα να του πάρη το κεφάλι! Για ένα παλαιομαρούλι! Και καυγάτζες, όσο δεν γίνεται. Κάθε μέρα πιανόταν στα χέρια και με κάποιον. Μάλωνε στο περβόλι, μάλωνε στο δρόμο, μάλωνε στην ταβέρνα, μάλωνε στον καφενέ. Και έζυλο στα παιδιά του, να τα λυπηθ' η ψυχή σου! Μαύρη η ζωή που πέρασε κοντά του η καυμένη η Μπαρμπανανίνα, Θεός σχωρές τηνε. Γιατί τις μάζεψε κι' αυτή η κακομοίρα...

—Και πώς πέθανε; —Του καρφώσανε μια μα-χαιριά σε κάποιον καυγά. Από τι άλλο μπορούσε να πάη;

Κύτταξα τις εφημερίδες της εποχής. Ναι, ήταν αλήθεια. Τον είχε μαχαιρώσει ένας κάποιος Γιαγκός Μπουμπουνάς. 1865 - 1919. Άνθρωπος καταπληκτικής δραστηριότητας ο οποίος κατείχε τα σκήπτρα της γεωργίας της χώρας. Φιλοπρόδοος πνεύμα. Έδωσε σημαντική ώθηση εις τας νέας καλλιέργειες, διά να προαχθ' η γεωργική παραγωγή του τόπου. Εις τα τέκνα του έδωσαν αυστηροτάτην ανατροφήν.

Δίκαιος άνθρωπος, δεν συνεχώνει τας κακίας πράξεις, τιμωρών ιδιοχειρως τους διαπράττοντας κλοπας και άλλας ατιμίας. (Η ιστορία του μαρουλιού). Υπερήφανος και ιπποτικός χαρακτήρ, δεν ήνυχε την παραμικράν προσβολήν, έπανελημμένως δε συνητήθη εις το πεδίο της τιμής με τους αντιπάλους του, με τους οποίους έμονομάχησε. Κατά την τελευταίαν ιονομαχίαν μετά του διακεκριμένου μονομάχου της εποχής 'Ιωάννου Μπουμπουνή, εύρον ήρωϊκόν θάνατον από το ξίφος του τελευταίου. Αί τελευταίοι του λέγεται ήσαν:

«Πεθαίνω για την τιμή μου!»

Διάβασα το κείμενο κι' έμεινα ευχαριστημένος. Πουθενά δεν υπήρχε το ψέμμα. Έγραφα ακριβώς ότι έμαθα, μόνο που μεταχειρίσθηκα λογοτεχνικό λεκτικό.

Και προχωρώ στη Μπαρμπανανίνα. Την έλεγαν Μαργαρίτ' η καυμένη και καθόταν με τους δικούς της σε μια χαμοκέλλα, κοντά στον 'Ιλισσό. Αυτή και άλλα οχτώ αδέρφια! Εκεί την είχε γνωρίσει ο Μπαρμπανανής. Και την ήμερα που παντρεύτηκαν, γαμπρός και νύφη πήγαν με τα γαϊδουράκια στο περβόλι του συζύγου για να έγκαστασθούν. Συνώδευσαν και οι συγγενείς. Φτώχα πράματα, αλλά με τι φινέτσα ταγάρασε:

«Μαργαρίτα Καραμελτζάνα, 1875 - 1931. Το γένος Μαυροπιτέρη, γόνος της μεγ' αλφειάς οικογένειας των Μαυροπιτέρων. (Ας έρθη οριστικός θέλει να μου πη ότι οικογένειες μ' έννηα παιδιά δεν είναι μεγάλες!) Εκπάλου ωραιότητος, έζη πατριαρχικήν ζωήν εις τον οικογενειακόν πύργον της, παρά τας όχθας του 'Ιλισσού. Η τελετή του γάμου της ήτο γραφικωτάτη. Όλη η γαμήλιος πομπή έξεκίνησεν έπιππος και μετέβη εις τον πύργον του γαμβρού. έν χορδαίς «αί όργάνοις».

Ύστερα ανεβαίνω τις ιστορικές πηγές, για να βρω τον παπού. Κάνω μάλιστα κι' ένα ταξιδάκι ως το χωριό του, να εξακριβώσω την αλήθεια. Αύ-

τός ο χριστιανός ήταν ένας άντρας θερίο, δυο μέτρα μπου. Είχε ένα χωραφάκι ολό κι' ολό, που του το πήρε ο έφορος, γιατί δεν είχε να πληρώση τους φόρους. Ύστερα πήρε των ομωμάτων του και ήρθε στην Άθινα να οικονομήσ' η μεροκάματο. Δούλεψε εργάτης στη σιδηροδρομική γραμμή 'Αθηνών-Λαρίσης και στο τέλος, ο τότε πρωθυπουργός Βούλγαρης τον διώρισε θυρωρό στο ύπουργείο Οικονομικών.

Και τώρα η βιογραφία του: «Γεώργιος Καραμελτζάνας, 1842 - 1899. Μεγας γαιοκτήμων, (το μέγας πάει στο μπουί του) προσέφερε τας γαίας του εις το κράτος, κατ' τας κρίσιμωτερας στιγμάς της πατρίδος. Εύθης κατόπιν ήλθεν εις την πρωτεύουσάν, όπου έπαίξε πρωτεύοντα ρόλον εις εκπολιτιστικά έργα. Πρωθυπουργήσεν εις την κατασκευήν της σιδηροδρομικής γραμμής 'Αθηνών - Λαρίσης, όταν δε έτελειώσε το σπουδαίον αυτό έργο, διώρισθη εις εμπιστευτικήν θέσιν εις το 'Υπουργείον Οικονομικών, όπου παρέμεινε μέχρι βαθυτάτου γήρατος. Καθ' όλον εκείνο το διάστημα, συνητάτο καθημερινώς με τους 'Υπουργούς των Οικονομικών, οι οποίοι ήρχοντο και παρήρχοντο. Άλλ' εκείνος παρέμενε πάντοτε εις την θέσιν του, χαίρων της απόλυτου εμπιστοσύνης όλων των Κυβερνήσεων».

Κατόπιν τραβάω για τον προπάππο. Έδώ έχασα τις ρίζες του οικογενειακού δέντρου. Άλλα κάθισα και σκέφτηκα: Ο μακαρίτης εκείνος γέρονς έζησε τον καιρό της επανάστασης. Κάπου θα πολεμούσε. Κάπου θα φώναζε «να φύγ' ο 'Οθων» αργότερα, όπως όλοι οι προπάτορές μας. Τι τα θέλω τ' άλλα στοιχεία; Η βιογραφία του γράφεται μόνη της:

«Κωνσταντίνος Καραμελτζάνας, 1799 - 1861. (Οι αριθμοί είναι δικόι μου, αλλά τι σημασία έχει αν γεννήθηκε και πέθανε μερικά χρόνια νωρίτερα ή αργότερα;) Ηγωνίσθη ήρωϊκώς κατά την 'Επανάστασιν του 21, η δε συμβολή του εις τον απελευθερωτικόν αγώνα υπήρξεν αποφασιστική διά τας τύχας του 'Εθνους. Μετά την απελευθέρωσιν, έλαβε μέρος εις την υποδοχήν του 'Οθωνος. Αργότερον δε, μη ανεχόμενος την πολιτείαν της βασιλικής μοναρχίας, πρωταγωνίστησεν εις την έπιβολήν του Συντάγματος και κατόπιν εις την έξωσιν του 'Οθωνος και της 'Αμαλίας. Κατά τους πείσμονας εκείνους αγώνας, έδέχθη πολλά τραύματα. (Είνε δυνατόν να μη του σπάσανε δυο - τρεις φορές το κεφάλι;)»

Κι' έπειτα τραβάω για τις παλιές συγγενείες. Έχουμε τους θεϊούς. Έχουμε το Χρήστο Καραμελτζάνο, που ήταν σιτιστής στον πόλεμο του 97. «Χρήστος Καραμελτζάνας, 1867 - 1916. Έλαβεν ενεργόν μέρος εις όλους τους πολιτικούς αγώνας της εποχής του (όλο και σε κάποια διαδήλωσι θα ήταν ο άνθρωπος) κατά τον άτυχ' πόλεμον του 1897 δε είχαν αναλάβει σημαντικές ευθύνες εις τον έφοδισμόν του στρατεύματος».

Λάμπρος Καραμελτζάνας, 1863 - 1889.—Γι' αυτό το βείο έμαθα πως ήταν άνθρωπος του σκοινιού και του παλουκιού. Γρήγορα έξοψε από το δρόμο της αρετής. Άρχισε από ζωο-

κλέφτης και κατέληξε στη ληστοσυμμορία του 'Ισουλ' και του Παπακυριτζόπουλου, Σκοτώθηκε σε μια συμπλοκή με το στρατό. Πρώτης τάξεως υλικό για έναν ιστορικό συγγραφέα: «Απο νεαρής ηλικίας έδειξε μεγάλην αγάπην προς τας ζωας. (Ίδιως τας ξένας). Εκ συσέως ρωμαντικής χαρακτήρ, εγκάτελειψε την ήρεμον ζωήν της αγροτικής του περιφέρειας, δια να ακολουθήσ' βίον πλήρη δρασεως και μυθιστορηματικών περιπετειών εις την αγνήν και ειδυλλιακήν ατμόσφαιραν των δασών και των ορέων, μαζί με τους πιστούς συντρόφους του, με τους οποίους είχαν ιδρύσει ορειβατικόν όμιλον. Υπήρξεν ήρωϊκός τύπος και έδωσε θέμα εις τους μυθιστοριογράφους της εποχής. Επίσης ψαχολήσθησαν μαζί του αι Κυβερνήσεις του καιρού και αι εφημερίδες. Αδιάλλακτος εχθρός των κακών, ετιμώρει τους πλούσιους και διένειμε τα πλούτη των εις τους πτωχούς. Εφευρέθη ήρωϊκός εις μίαν συμπλοκήν με τους έχθρους του (το στρατό δηλαδή), η φωτογραφία δε της κεφαλής του έδημοσιεύθη υπό των εφημερίδων της εποχής, εις ειδικας παγκυριακας εκδόσεις».

Άπάνω σ' αυτό το στύλ έγραφα και για δυο - τρεις Καραμελτζαναίους ακόμα, με πολλές λεπτομέρειες. Ύστερα κάθισα και αναδιάβασα το ιστορικό μου έργο. Θαύμασα και συγχαίρηκα τον έαυτό μου.

—Προσκυνώ, κύριε Καραμελτζάν'! Σας έφερα το έργο! —Διάβασέ μου το!...

Κάπου - κάπου έρριχνα και μια ματιά στον κύριο Καραμελτζάνο και τον έβλεπα συγκινημένο. Κι' όταν τελείωσα το διάβασμα, ο καλός αυτός άνθρωπος με άγκαλιάζει, ενώ από τα μάτια του τρέχουν δάκρυα. Θέλει να με φιλήσ' η, αλλά, έχει ξεχάσει να βγάλ' η πόρρα από το στόμα και μοι καίει το μάγουλο.

—Έξοχα! μου λέει. Μι συγκίνησες, παιδί μου! Μάλιστα! Αυτή είναι η ιστορία των προγόνων μου!... Την αισθανομαι μέσα στο αίμα μου. —Σας ευχαριστώ, κύριε Καραμελτζάνο. Και τώρα τι γίνεται;

—Τώρα θα εκδώσ' η αυτό το σύγγραμμά. Και λεφτά όσα θέλεις! έκτος από το ρεγάλο!

Πολύ γρήγορα το βιβλίο έιχε εκδοθ' η σε χαρτί πολυτελείας: «Ιστορική 'Ερευνα. ΟΙ ΚΑΡΑΜΕΛΤΖΑΝΕΙ — Υπό Τρύφανος Κουρούπα. 'Ιστορικού Συγγραφέως».

Οι κριτικοί μου έγραψαν πολύ ωραίες κριτικές. Θαύμασαν την ιστορική μου μέθοδο, με την οποία κατώρθωσα να βγάλω στη φόρα τόσο σπουδαίες προσωπικότητες 'που θα έμεναν άγνωστοι, εις το σκοτος της 'Ιστορίας».

Λίγες μέρες κατόπιν, δέχθηκα τέσσερις νέες παραγγελίες. Και τοβόλα μερακι, νό φτιάξω πολλές ιστορικές οι κογένειες. 'Οποίος θέλει, η διευθυνσί μου γνωστή. Μερικά προπάππο, εκατό κομμάτια. Κι' από κει και πέρα, πενήντα κομμάτια για κάθε πρόγονο, μέχρι την εποχή του Τρωϊκού πολέμου.

Η ιστορία αλήθεια πληρώνεται!

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΧΙΛΙΑΔΕΣ σήμε-ρα 'Αμερικανοί φίλοι του κινηματογράφου έχουν ξετρελαθ' η με μια καινούργια αποκάλυψη του Χόλλυγουντ, τη νεαρά, μικρόσωμη κι' όμορφη Βάντα Χέντριε, που κράτησε με μοναδική τέχνη και αξιόλογο ταλέντο το ρόλο της μικρής 'Ινδης Πίλα, στο αστυνομικό φιλμ του Ρόμερτ Μοντγκόμερ: «Ματωμένη Φιέστα».

Αν ξεφυλλίσετε σήμερα όποιοδήποτε από τα εκατό και πλέον 'Αμερικανικά κινηματογραφικά περιοδικά είναι αδύνατο να μη συναντήσετε στις στήλες της αλληλογραφίας διαφόρες πληροφορίες για τη νεαρά αυτή καλλιτέχνηδα.

Το αποτέλεσμα ήταν να την προσέξ' η διευθυνσις της Φόξ-φιλμ και να της αναθέσ' η τον πρώτο γυναικείο ρόλο στο έγχρωμο ιστορικό φιλμ «Ο Πρίγκιπ των Άλεπούδων», με πρωταγωνιστή το γόητα Τάυρον Πάουερ. Κι' έτσι, έπειδή το θέμα αυτής της ταινίας ξετυλίγεται στην 'Ιταλία — το σεναριο έαναφέρεται στους Βοργίε — η Βάντα, ο Πάουερ κι' ένα ολόκληρο κινηματογραφικό συνεργείο της Φόξ βρίσκονται εδώ και μήνες στα περίχωρα της Ρώμης για το γύρισμα άσεκτων σκηνών που, αν πιστέψουμε τους ειδικούς, θα είναι ένα από τα καλλίτερα ιστορικά φιλμ που μας έδωσε μέχρι σήμερα το Χόλλυγουντ.

Αυτό θα πη νάχ' η μια καινούργια στάρ ταλέντο και τύχη. Πριν παίξ' η το ρόλο της Πίλας στη «Ματωμένη Φιέστα», η Βάντα ήταν μια άγνωστη στάρλετ. Το ότι όμως την προσέξε ο Μοντγκόμερ και, δίχως να διασπ' η, της ανέθεσε το ρόλο της έρωτευμένης, μά άτυχης μικρής 'Ινδης, στάθηκε άρκετο για να την βγάλ' η από την άφάνεια, να την καθ' η γνωστή στους κινηματογραφικούς κύκλους, κι' έτσι να της δώσ' η την ευκαιρία να παίξ' η με τον Πάουερ. Η Βάντα στάθηκε αλήθεια πολύ τυχερή.

Η πρασινομάτα και καστανόμαλλ' η Βάντα — ύψος 1,65, βάρος 47 κιλά — γεννήθηκε στην Τζάκσονβιλ, στις 3 Νοεμβρίου του 1928 μέσα σε μια... καλύβα. Αυτό έγινε όταν οι γονείς της ζούσαν σ' ένα χωριό ξυλοκόπων στην περιοχή της

Μιά μικρόσωμη αλλά πεντ' μορφη στάρλετ

Η Βάντα Χέντριε στο ρόλο της μικρής 'Ινδης Πίλα, στο φιλμ «Ματωμένη Φιέστα».

που της έτυχε στη ζωή της. Έκείνη την εποχή εργαζόταν ως χορεύτρια σ' ένα μικρό μιούζικ - χάλ. Κάθε βράδυ δε τελείωνε το «νούμερο της» κάνοντας μια τούμπα στον αέρα. Μια ήμερα όμως, αντί να ξαναπέση στη σκηνή, μετά την τούμπα της, βρέθηκε άπαντα στα τύμπανα της τζάζ - μπάντ!

Η Βάντα, από τότε, έγκάτελειψε το μιούζικ - χάλ και κατέφυγε στο θέατρο, όπου άργησε να σταδιοδρομήσ' η με τον καλύτερο τρόπο.

Έτσι, πριν ανακαλυφθ' η από έναν κυνηγό ταλέντων της Γουόρνερ Μπρός, είχε παίξ' η στο θέατρο μ' επιτυχία άρκετο έργα, όπως στον «Του Σάουερ». Κι' έτσι, έπειδή το «Η χιονάτη και οι 7 νάνοι», τοί Φρίμαλ. Πρώτη ταινία της κινηματογραφικής καριέρας της στάθηκε ο «Εμπιστευτικός Πράκτωρ», με το Σαρλ Μπουαγιέ, την Λωρεν Μπακάλ και την Κατίνα Παξινού. Αργότερα πήγε στα στούντιο Παραμάουντ για ένα άκουφ φιλμ και μετά την πήρε ο Μοντγκόμερ για την ταινία που αναφέραμε.

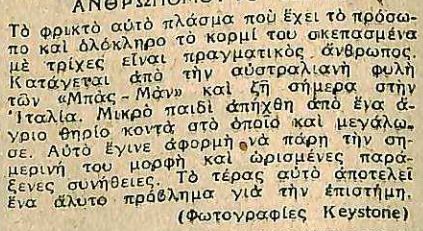
Η Βάντα έχει ωραία φωνή και τραγουδάει περίφημα. Έπίσης χορεύει εξαιρετικά. Της άρεσε το τένις και το πατινάζ πάνω σε πάγο. Λίγο καιρό πριν τελειώσ' η το φιλμ με το Μοντγκόμερ, ένα ειδύλλιο μεταξύ της Βάντας και ενός συγγραφέως - σεναριογράφου ήλθε να συμπληρώσ' η την ευτυχία της. Παντρεύτηκε και τώρα το ζεύγος βοισκεται στην 'Ιταλία όπου η Βάντα γυρίζει την ταινία με τον Τάυ, ενώ ο άντρας της παρακολουθεί τις έρωτικές σκηνές των δυο πρωταγωνιστών και... κάθεται σ' αναμμένα κάρβουνα! Γιατί με το δίκιο του ο άνθρωπος φοβάται τη γοητεία του Πάουερ, όπως η γυναίκα του Τάυ φοβάται κι' αυτή τη γοητεία της μικροκαμωμένης Βάντας. Και οι άστέρες, όπως και οι κοινοί θνητοί, Βασανίζονται κι' αυτοί από τη ζήλια!...

ΤΖΩΝ ΕΡΒΙΝ

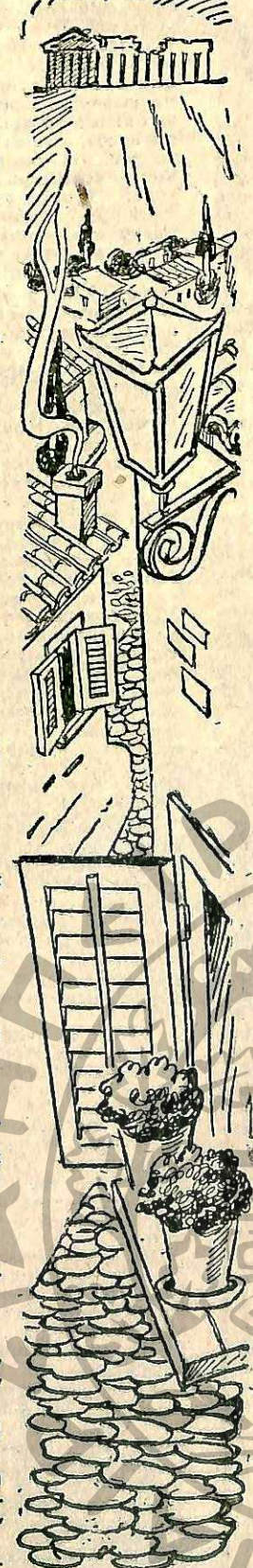
ΕΚΕΙΝΟΣ: Παρντόν, ἀν
δὲν ἤμουνα... πολὺ ἀδρόα

— Οχι, απαντάει έκείνη.
Δέν φοβάται πένα. Άλλά

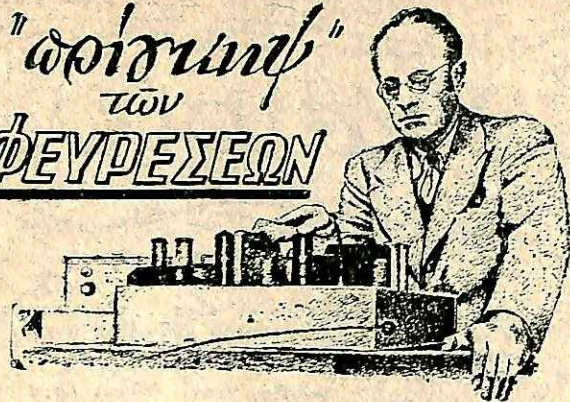

ПАН. ПАП.

πούχουν τόσο συνηθίσει κλούβια αυγά να τους
(τα...ψάριε
(πετάμε;...
Γ. ΓΙΑΝ

Ο "ωρίστης" των ΕΦΕΥΡΕΣΕΩΝ

Θά χαταρρίψη τὸ ρεκόρ τοῦ "Εντίσον"

Κάποιος ἀφελὴς ἔγραψε στὸ Γραφεῖο Προνομιῶν Εὐρεσιτεχνίας τῶν Ἡνωμ. Πολιτειῶν: «Εἶμαι ἐφευρέτης, ἀλλὰ δὲν ξέρω ἀκόμη τί νὰ ἐφεύρω. Θάχατε τὴν καλὴ σὺντη νὰ μὲ συμβουλευ- σετε;».

Ἕνας πραγματικὸς λοι- πὸν ἐφευρέτης, ποὺ δὲν δο- κίμασε ποτὲ τέτοια ἔλλει- ψι ἐμπνεύσεως, εἶνε ὁ Τζὼν Χέις Χάμμουτ. Στὰ 16 χρό- νια τοῦ, ὁ Ἀμερικανὸς αὐ- τὸς ἔχει ὀνομασθῇ «πρίγκιψ τῶν ἐφευρέσεων». Ὁ "Εντί- σον" εἶνε —ἀρεί, ὡς τὸ θά- νατό του, 1.200 προνόμια εὐρεσιτεχνίας. Ὁ Χάμ- μουτ ἔχει πάρει 800 περί- που, μέσα στὰ 40 τελε- ταῖα χρόνια, προβλέπεται δὲ ὅτι τὸ γονιμὸ μυαλό του θὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ κα- ταρρίψῃ γρήγορα τὸ ρε- κόρ τοῦ "Εντίσον, κι' ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ νέα θαύματα σχε- τικά μετὰ τὴν τηλεόρασι καὶ τὴν ηλεκτρονικὴς ἐφαρμο- γές.

Ἐχει κάμει ἐφευρέσεις μικρές καὶ μεγάλες, ἀπὸ τὸν ἀναπτήρα ποὺ ἀνάβει τὰ τσιγάρα μετὰ μιά ἀπλὴ ἐπισπῆ, ὡς τὸν «τηλε- στεογράφο» ποὺ στέλνει μετὰ τὸν ἀσὺρματὸ εἰκόνα μετὰ τρεῖς διαστάσεις. Μου- σικοὶ διάσημοι, σὰν τὸν Στεκόβσκυ καὶ τὸν Κου- σεβίτσκυ, ἔχουν ἐπισκεφθῇ ἐπανειλημμένως τὸν «πύρ- γο» τοῦ, στὸ Γκλόστερ τῆς Μασσαχουσέτης, γιὰ ν' ἀκούσουν νὰ παίξῃ τὴν συνθέσεις τους μετὰ τὸν «δυ- ναμικὸ ἐνίσχυτῃ» τοῦ, ἕνα ὄργανο ποὺ ἀποδίδει ἀπὸ δίσκους φωνογράφου μου- σικὴν σὰν πραγματικὴν.

Ὅταν παίρνετε ἕνα

σταθμὸ μετὰ τὸ ραδιόφωνό σας, χρησιμοποιεῖτε 10 ἢ 12 ἐφευρέσεις τοῦ Χάμμουτ. Σ' αὐτὸν ὀφείλεται π. χ. τὸ «ὑπερεπερδύνον», ποὺ ἐ- φαρμόσθηκε στὰ νεώτερα ραδιόφωνα. Τελευταίως ἐ- πενόησε ἕνα σύστημα, μετὰ τὸ ὁποῖο δὲν χρειάζεται κανεὶς νὰ διαλέγῃ σταθμὸ, ἀλλὰ ἀρκεῖ νὰ πιεσῇ ἕνα κουμπὶ ποὺ γράφει «Εἰδή- σεις», ἢ ἕνα ἄλλο μετὰ τὴν ἐπιγραφή «Μουσικὴ».

Ἐχει ἀσχοληθῇ ἐπίσης συστηματικὰ μετὰ τὴν διακυ- βέρνησι πλοίων, ἀεροπλά- νων, βλημάτων, κλπ. ἀπὸ μακρὰ μετὰ ηλεκτρικὰ κύ- ματα. Οἱ ἐφευρέσεις τοῦ αὐτοῦ ἐφαρμόσθηκαν μ' ἐ- πιτυχία καὶ στοὺς δύο πολε- μισμοὺς πολέμου. Τελε- ταίως, τὰ ἀεροπλάνα καὶ τὰ μικρὰ πλοία ποὺ μῆκαν στὴν ραδιενεργὴ περιοχὴ τοῦ Μπικίνι μετὰ τὴν ἐκρηγ- τὴς ἀτομικῆς βόμβας, δι- ευθύνονταν ἀπὸ μακρὰ μετὰ μηχανήματα δικῆς τοῦ ἐ- φευρέσεως.

Ὁ Χάμμουτ ἔχει συνερ- γασθῇ ἐπανειλημμένως μετὰ μερικὸς ἀπ' τοὺς μεγαλει- τεροὺς ἐπιστήμονες τῆς ἡ- ποχῆς μας: μετὰ τὸν Γκρα- χαμ Μπέλ γιὰ τὸ τηλε- φωνὸν μεγάλων ἀποστάσεων, μετὰ τὸν Ἰρβινγκ Λάνγκ- μουρ γιὰ τὴν ραδιοφωνικὴν λυχνίαν, κλπ.

Γιὰ τοὺς σωφῆρ ποὺ δὲν διακρίνουν τὰ χρώματα, ἔ- χει ἐφευρῇ ἕνα αὐτοκίνητο ποὺ «βλέπει» τὰ σημάτα τῆς Τροχαίας. Ἄλλη ἐ- φευρέσι τοῦ εἶνε μιά σειρή- να πεπιεσμένου ἀέρος, ποὺ σκορπίζει, μαζί μετὰ τὸ σφύ- ρημα, κι' ἕνα ὁρατὸ χημι- κὸ καπνὸ, γιὰ τὴν περί-

πτωσι ποὺ γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο δὲν θ' ἀκούγονταν ἀπὸ μακρὰ ὁ ἦχος. Ἐχει μά- λιστα ἐφοδιάσει μετὰ μιά τέτοια σειρήνα τὸ γιγὰ τοῦ «Ὀδυσσεύς».

Στὸν πρῶτο παγκόσμιον πόλεμο, ὁ Χάμμουτ ἐπενό- ησε τὰ ἐμπρηστικά βλημά- τα θερμίτου, ποὺ ἐλυωναν σὰν βούτυρο τὴν γερμανικὴν καλύβινες θωρακίσεις.

Ὁ Τζὼν Χάμμουτ ἔκα- με τὴν πρῶτη τοῦ ἐφευρέσι ὅταν σπούδαζε ἀκόμη σ' ἕνα κολλέγιο τοῦ Νιού Τζέρσεϋ. Συνέβαινε τότε νὰ θῇ κάποιος καθηγητὴς φῶς στὸ δωμάτιό τοῦ σὲ προχωρημένη ὥρα. Πήγαι- νε ἀμέσως νὰ τοῦ κἀνῃ πα- τηρήσι, ἀνοίγει τὴν πόρ- τα τοῦ... κι' εὗρισκε τὸ δω- μάτιο βυθισμένον στὸ σκο- τὰδι! Γιατὶ ὁ πονηρὸς Τζὼν εἶχε ἐφαρμόσει στὴν πόρτα μιά συσκευή τοῦ, μετὰ τὸ ἀνοίγμά της, ἐσθύνε αὐ- τομάτως τὸ φῶς!

Τὸ 1924, ὁ Μουσσολίνι ἐνδιαιφέρθηκε ἰδιαίτερως γιὰ μιά ἐφευρέσι τοῦ Χάμμουτ, ποὺ ἐπέτρεπε νὰ συλλαμ- βάνωνται οἱ ραδιοφωνικὲς ἐκπομπὲς ἀπὸ εἰδικὲς μό- νο συσκευές. Τὸν ἐκάλεσε λοιπὸν στὴ Ρώμη γιὰ νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν μεθόδὸν τοῦ γιὰ τὴν μυστικὴν ἐπικοινωνί- ας τῆς ἰταλικῆς Κυβερνή- σεως.

Ὁ Τζὼν Χάμμουτ ἔκα- πάντα εἰς ἐνέργειαν ἕνα κόλπο, σὲ τέτοιες περιπτώ- σεις: Οἱ ἐπισκέπται τοῦ ἐ- πρεπε νὰ βαδίσουν πρῶτα 30 μέτρα πᾶνω στὸ μαρμά- ρινο δάπεδον τοῦ γραφείου τοῦ γιὰ νὰ φτάσουν κοντὰ τοῦ. Ὁ ἦχος τῶν βημάτων τοῦ, μέσα στὴ σιωπῇ, τοὺς προκαλοῦσε κάποιον ἐκνευρισμὸν κι' ἀμηχανίαν, κι' ἔτσι ὁ Μουσσολίνι μπο- ροῦσε εὐκόλῃ νὰ τοὺς ἐπι- βλήθῃ, στὴ συνομιλίαν ποὺ ἐπακολούθει.

Ἀλλὰ ὁ Χάμμουτ δὲν τὴν ἔπαθε, σὰν τοὺς ἄλλους. Φόρεσε παπούτσια μ' ἐλα- στικὲς σόλες, κι' ἔτσι ὁ Μουσσολίνι τὸν εἶδε νὰ πλη- σιάζῃ μετὰ βήματα τελειῶς ἀθόρυβα! Ὁ Ντούτσε ξερο- κάταπε... καὶ δέχθηκε ὁ- λους τοὺς ὄρους τοῦ πονη- ροῦ Ἀμερικανοῦ ἐφευρέ- τοῦ!

Ἀξίζει ν' ἀναφέρουμε ἀ- κόμη κι' ἕνα τεραστίον «ὄρ- γανον» μετὰ 10.000 σωλήνες, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ Χάμμουτ ἐργάσθηκε 20 ὁλόκληρα χρόνια. Οἱ καλλίτεροι μου- σικοὶ ἔχουν θαυμάσει τὴν ἀπόδοσί τοῦ. Γιὰ νὰ στε- γάσῃ αὐτὸ τὸν κολασμό, ὁ Χάμμουτ ἔχτισε στὸ σπῆτι τοῦ ἕνα «πύργον» ὕψους 30 μέτρων.

Σὲ μιά ἐπέτειον γενεθλί- ων τῆς γυναίκας τοῦ, ὁ Χάμμουτ τῆς χάρισε μιά κομψὴ σιγαροθήκη ποῦ, μετὰ τὴν πίεσι ἑνὸς κουμπιού, βγάζει τὸ τσιγάρον ἀναμμέ- νο!

Δικὲς τοῦ ἐφευρέσεις εἶ- ναι ἀκόμη ἕνα σύστημα ρα- διοτηλεγραφίας, ποὺ ἐπι- τρέπει νὰ στέλνονται 8 τη- λεγραφήματα συγχρόνως μετὰ τὸ ἴδιον ηλεκτρικὸν κύμα, κα- θὼς κι' ἡ «γαλαβανικὴ τορ- πῆλη» ποῦ, ἀν δὲν πετύχῃ τὴν πρῶτη φορὰ τὸ στόχο της, κάνει στροφὴν μέσα στὸ νερὸ, τὸν ἀναζητεῖ καὶ τὸν χτυπάει ἀλάθτα.

Τὸ «διεδνές» χρήμα

Δημιουργημ... ἐνὸς θυμοῦ

Ἐπάρχει ἕνα «χρήμα», τὸ καταπλη- κτικώτερον τοῦ κόσμου, ποὺ δὲν ἔχει ἐκ- δοθῇ ἀπὸ κανένα κράτος, κι' ὅμως γί- νεται δεκτὸ παντοῦ στὴν ὀνομαστικὴ ἀξία τοῦ. Εἶνε τὸ μόνον ποὺ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ διεθνές. Ἄν κλαπῇ, χαθῇ ἢ καὶ ἀντικαθίσταται χωρὶς δυσκολία.

Πρόκειται, ἀπλουστάτα, γιὰ τὰ «τα- ξειδιωτικὰ τσέκ», ποὺ ἐκδίδονται κυρίως ἀπ' τὴν Ἀμερικανὴν Ἐξπρές Κόμπανυ — ἀλλὰ κι' ἀπὸ μερικὲς ἄλλες Τράπεζες — καὶ μποροῦν νὰ ἐξαργυρωθοῦν σ' ὅλες τὴς μεγάλες ξένες Τράπεζες. Ἐπίσης μπορεῖ κανεὶς νὰ τ' ἀγοράσῃ ἀπ' αὐτὲς τὴς ξένες Τράπεζες. Πληρώνοντας ἕνα μικρὸ ποσὸν 75 σέντς γιὰ κάθε 100 δολλάρια, παίρνει ἀσφαλισμένον χρήμα.

Τὸ ταξιδιωτικὸν τσέκ εἶνε γέννημα... τοῦ θυμοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου. Πράγματι, ὅταν ὁ Τζέιμς Φάργκο, πρόεδρος τῆς Ἀμερικανῆς Ἐξπρές, ἔκαμε, τὸ 1890, ἕ- να γύρον στὴν Εὐρώπῃ, εἶχε φροντίσει νὰ ἐφοδιασθῇ μετὰ μιά «πιστωτικὴ ἐπι- στολή» — ποὺ ἦταν τότε ὁ στερεότυπος τρόπος μεταφοράς χρημάτων ἀπ' τοὺς ταξιδιωτὰς. Τὸν ἐξενευσίαν διὰς οἱ δυσκολίες ποὺ συναντοῦσε παντοῦ γιὰ νὰ πάρῃ χρήματα μ' αὐτὴ τὴν ἐπιστο- λήν. Ἰδίως εὗρισκε ἀτελείωτες καθυστε- ρήσεις γιὰ τὴν ἐξακριβωσί της, ταυτο- τητὸς τοῦ. Ὅταν γύρισε λοιπὸν στὴν Ἀμερικὴν, ζήτησε ἀπὸ ἕνα παλιὸν ὑπάλ- ληλόν τοῦ νὰ βρῇ μιά θεραπεία αὐτῆς τῆς καταστάσεως. Κι' ἐκεῖνος ἐπενόησε τὸ τραπεζιτικὸν τσέκ, ὅπου τὸ πρόβλη- μα τῆς εξακριβώσεως τῆς ταυτότητος γίνεται μετὰ δύο ὑπογραφὰς τοῦ κατόχου πᾶνω στὸ τσέκ: μιά κατὰ τὴν ἀγορά του καὶ μιά κατὰ τὴν χρησιμοποίησί του γιὰ ὁποιοδήποτε πληρωμὴ. Οἱ δύο αὐ- τὲς ὑπογραφὰς πρέπει νάβῃ ὁμοίως.

Τὸ σύστημα αὐτὸ φαινόταν τόσο ἀ- σφαλές, ὥστε ἡ Ἀμερικανὴ Ἐξπρές ἀ- νέλαβε ν' ἀντικαθίστῃ κάθε τσέκ ποῦ θὰ χανόταν ἢ θὰ καταστρεφόταν πρὶν ἐ- ξαργυρωθῇ μετὰ τὴν δευτέρην ὑπογραφὴν.

Στὴν ἀρχή, ἡ νέα ἰδέα ἔγινε δεκτὴ μετὰ ἐπιφύλαξιν. Τὸν πρῶτον χρόνον, ἡ Ἀ- μερικανὴ Ἐξπρές πούλησε μόνον 248 τσέκ, ἀξίας 9.120 δολλάρων. Ἐννέα χρόνια ἀργότερα, διέθετε τσέκ 6.000.000 δολλάρων τὸ χρόνο. Σήμερα, τὸ ἔτη- σιον ποσὸν τῶν τσέκ τῆς ὑπερβαίνει τὰ 200.000.000 δολλάρια.

Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὰ τσέκ αὐ- τὰ ἰσχύουν ἐπὶ ὁσαδήποτε χρόνια. Ἐ- νας καθηγητὴς, ψάχνοντας σὲ κάτι πα- λὰ χαρτιά τοῦ, βρῆκε 4 τσέκ ποὺ εἶχε ἀγοράσει πρὸ 40 ἐτῶν, ὅταν ἔκανε ἕνα ταξεῖδι στὴν Εὐρώπῃ. Ἡ Ἀμερικανὴ Ἐξ- πρές τοῦ τὰ ἐξαργύρωσε ἀμέσως.

Γιὰ τὸ κυνῆγι τῶν ἀπατεώων καὶ πλαστογράφων ποὺ ἐπιχειροῦν νὰ «δου- λέψουν» μετὰ τὰ ταξιδιωτικὰ τσέκ, ἡ Ἀ- μερικανὴ Ἐξπρές διαθέτει μιά εἰδικὴ ὑ- πηρεσίαν ἰδιωτικῶν ντέκτιβ, ποὺ τα- ξιδεύουν σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου καὶ συνεργάζονται μετὰ τὴς τοπικῆς ἀστυ- νομικῆς ἀρχῆς. Χάρης σ' αὐτοὺς, εἶνε ἐ- λάχιστες οἱ πλαστογραφίαι τσέκ.

Ἀλλωστε, τὰ ταξιδιωτικὰ τσέκ εἶνε τυπωμένα πᾶνω σὲ εἰδικὸ χαρτὶ — ὅπως καὶ τὰ χαρτονομίσματα — ποὺ περιέχει, στὸ ἐσωτερικὸν τοῦ «ὕδατος» γράμματα, καθὼς καὶ μικροὺς κόκκινους, μπλε καὶ κίτρινους δίσκους. Εἶνε λοιπὸν δυσκο- λώτατον, ἂν ὄχι ἀδύνατον, νὰ πλαστο- γραφθῇ ἕνα τέτοιον τσέκ.

Νὰ τώρα οἱ συμβουλὲς ποὺ δίνουν οἱ ντέκτιβ τῆς Ἀμερικανῆς Ἐξπρές στοὺς ταξιδιωτὰς, γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὰ χρή- ματά τους ἀπ' τοὺς λωποδύτες:

Μὴ βάζετε τὸ πορτοφόλι σας στὴς ἐ- ξωτερικὲς σας τσέπες. Μὴ δείχνετε μπροστὰ σὲ ξένους μεγάλα χρηματικά ποσά. Ἐχετε τὰ μάτια σας τέσσερα, ὅταν βρεθῇτε σὲ συνωστισμό. Καὶ — τὸ σπουδαιότερον ἀπ' ὅλα — ἀνταλλάξτε τὰ χρήματά σας μετὰ τραπεζιτικὰ τσέκ.

Τελευταῖα λόγια μεγάλων ἀνδρῶν

Ο ΡΩΜΑΙΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ: Ἡ κωμωδία τελείωσε. Χειροκροτήστε!...
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΕΡΡΙΚΟΣ Ο 8ος: Οἱ καλὸντροὶ!... Οἱ καλὸντροὶ!...
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤ: Δίω τὸ βασιλεῖό μου, γιὰ ἕνα λεπτόν ἀκόμα!...
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ο 4ος: Αὐτὸ μόνον εἶναι ὁ θάνατος!...
Ο ΚΡΟΜΒΕΛ: Σώθηκα!...
Ο ΜΟΤΣΑΡΤ: Ἀφήστε με ν' ἀκούσω γιὰ μιά φορὰ ἀ- κόμα τοὺς ἦχους αὐτοῦ, ποὺ γιὰ πολὺν καιρὸ ὑπῆρξαν ἡ παρηγοριά κι' ἡ χαρὰ μου!...
Ο ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΒΟΛΦ: Τί; Ὁ ἐχθρὸς φεύγει; Πεθαίνω εὐχαριστιμένος!...
Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΓΚΑΙΝΣΜΠΟΡΩ: Ὅλοι πηγαίνουμε στὸν οὐρανὸ καὶ ὁ Βᾶν Ντάικ εἶναι μαζί μας!...
Ο ΟΥΑΣ ΓΙΚΤΩΝ: Καλὰ!...
Ο ΚΑΡΟΛΟΣ Ο 2ος: Μὴν ἀφήσετε νὰ πεινάσῃ ἡ δυστυχ- σμένη Νέλλη! (ἡ μικρὴ τοῦ σκύλου).
Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΣΙΛΛΕΡ: Καλὸντροὶ!... Εἶμαι περὶ ἡσ- χος!...
Ο ΛΟΡΔΟΣ ΒΥΡΩΝ: Ἦρθε ἡ στιγμή νὰ κοιμηθῶ!...
Ο ΜΕΓΑΣ ΝΑΠΟΛΕΩΝ: Φάλαγγ κατὰ μέτωπον!...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ραϊμόνδς συνεχίζοντας τη διήγησή του διηγείται στο Ραούλ πώς ήταν τρελάς έρωτευμένος με μια γυναίκα, όταν ένας Ιππότης τον είνωνε. Αυτό εξαγριώνει τόν Ραϊμόνδς, και τον προκαλεί σέ μονομαχία. Ο Ντέ Φουκίε — αυτό είναι τ' όνομα του — τον παρακαλεί ν' αναβληθί η μονομαχία γιατί είναι Μ. Παρασκευή. Μά ο Ραϊμόνδς δέν τόν άκούει. ΟΙ δυο Ιππότες μονομαχοῦν λοιπόν και ο Ραϊμόνδς σκοτώνει τόν Ντέ Φουκίε. Αὐτός πριν ξεψυχήσει τού δίνει τή σπαθί του καί τόν λέει νά τή πάη στόν πύργο τού Τετφούλκ. Από κεινη τήν ήμέρα, οί τύψεις ζώνουν τόν Ραϊμόνδς. Έπειτα από άρκετό καιρό ξεκινάει γιά τόν Τετφούλκ καί μέ οδηγό κάποιο ζυλοκόπο φτάνει στόν πύργο, πού είναι ένα χτίριο οχυρωμένο καί θλιβερό στήν όλη του εμφάνιση.

9ον «Πέρασα τήν τάφρο από μιά γέφυρα, κι' έφτασα στήν είσοδο. Τράβηξα μέ δύναμη τήν άλυσίδα του κουδουνιού. Ο ήχος του ήταν πένθιμος, όπως κι' όλα εκεί γύρω. Σε λίγο, άκουσα νά πλησιάζη ένα βήμα βαρύ κι' άργό, κι' άνοιχτηκε ένα παρραθυράκι, πάνω στήν πόρτα.

«Πρόβαλε ένας γέρος, άσπρομάλλης, πού ήταν ντυμένος όπως ντύνονταν εδώ καί τριακόσια χρόνια οί άνθρωποι.

«Τί θέλετε; μέ ρώτησε.

«Νά μπώ στόν πύργο, τού άπάντησά.

«Ο πύργος είναι έρημος κι' εκείνοι πού τόν είχαν είναι πεθαμένοι. Δέν έχετε καμμία δουλειά εδώ... μού είπε μέ ύφος σκυθρωπό, κι' ετοιμάστηκε νά κλείση τήν πόρτα καί ν' άπομακρυνθί.

«Έκανα μιά κίνησι νά τόν κρατήσω.

«Άκούστε, τού είπα. Έχω κάνει τά-μα γιά τήν ψυχή τού άφέντη σου, τού Ιππότη ντέ Φουκίε, καί γιά νά εκπληρώσω τήν τάμα μου, πρέπει νά δώ τόν έρμηίτη τού Τετφούλκ.

«Τότε αλλάζει, ψιθύρισε ό γέρος. Έμπάτε...

«Καί μού άνοίξε τήν πόρτα.

«Η αύλή, όπου μπήκα, ήταν άπέραντη καί τριγυρισμένη από ύπόστεγα, όπως στα μοναστήρια.

«Ο έρμηίτης είναι στο παρεκκλήσι, μού είπε ό γέρος. Έλάτε νά σάς οδηγήσω.

«Τόν άκολούθησα καί περάσαμε διάφορους διαδρόμους, κι' άνεβοκατεβήκαμε πολλές σκάλες.

«Ενώ τή έξωτερική τού πύργου βασιόταν καλά, έπειδή άσφαλός οί τοίχοι του ήταν πολύ χοντροί καί γεροί, τή έσωτερική του ήταν έρειπωμένη. Οί πλάκες τού δαπέδου ύποχωρούσαν κάτω από τή βήματά μας κι' οί θόλοι ήταν έτοιμοι νά γκρεμιστούν. Τά παράθυρα δέν είχαν κανένα τζάμι, κι' οί κουκουβάγιες, οί νυχτερίδες

κι' άλλα νυχτόδια πουλιά μπαϊνόδγαιναν έλεύθερα.

«Όσο προχωρούσαμε, άκουγα καθαρώτερα μιά φωνή, πού έψελνε τή νεκρώσιμη ακολουθία.

«Ήταν φοβερή ή έντύπωσι, πού έκανε ή πένθιμη ψαλμωδία, μέσα σ' εκείνα τά έρείπια.

«Ο γέρος άνοιξε τήν πόρτα τού παρεκκλησιού, μ' άφισε νά περάσω, κι' έπειτα άπομακρύνθηκε.

«Εκεί μέσα, τά πράγματα ήταν χειρότερα παρά άλλου. Άνάμεσα από τίς πλάκες τού δαπέδου φύτρωνε τή χορτάρι, οί τοίχοι είχαν βαθείες ρωγμές, τά περισσότερα τζάμια έλειπαν κι' είχαν άντικατασταθί μέ πανιά, καί τά πλούσια ύφασματα, πού άλλοτε σκέπαζαν τή βωμό κρέμονταν τώρα σέ κουρέλια.

«Ο έρμηίτης έξακολουθούσε τήν ψαλμωδία του. Φορούσε ένα κουρελιασμένο ράσο, κι' ήταν αδύνατος σάν σκελετός.

«Γονάτισα κι' άρχισα νά προσεύχουμαι μέ χαμηλή φωνή, περιμένοντας νά τελειώση τή νεκρώσιμη ακολουθία.

«Όταν τελείωσε, στράφηκε πρὸς τή μέρος μου καί μέ ρώτησε κι' αυτός:

«Τί θέλετε;

«Έρχομαι εδώ, τού άπάντησα, γιά νά εκπληρώσω ένα καθήκον, πού μου τή έπιβάλλει ή συνείδησί μου.

«Τί καθήκον;

«Έρχομαι γιά νά κάνω μέσα σ' αύτό τήν παρεκκλήσι ένα μνημόσυνο, γιά τήν ψυχή τού Ιππότη ντέ Φουκίε, πού σκοτώθηκε σέ μονομαχία στή Μάλτα.

«Καλά, ψιθύρισε ό έρμηίτης.

«Έβγαλα από τήν πουγγί μου ένα κούρελιασμένο στασίδι.

«Αναλαμβάνετε, πάτερ μου, τόν ρώτησα, νά κάνετε σεις αυτό τή μνημόσυνο;

«Όχι, μού είπε. Έγώ είμαι ένας άπλος καλόγερος, καί δέν έχω τή δικαίωμα νά λειτουργήσω. Θά καλέσω όμως έναν παπά...

«Έβγαλα τότε από τή ζώνη μου τή σπαθί τού ντέ Φουκίε, κι' έξακολουθήσα:

«Έχω καί μιάν άλλη ύποχρέωσι νά εκπληρώσω. Άνάστα νά φέρω στόν πύργο, αύτό τή σπαθί, πού άνήκει στόν Ιππότη ντέ Φουκίε.

«Κι' ετοιμάστηκα ν' άκουμπήσω τή σπαθί πάνω στο στασίδι, όπου είχα βάλει τή νομισμάτα.

«Άλλ' ό έρμηίτης μ' έμπόδισε.

«Όχι εδώ, μού είπε, όχι εδώ. Δέν έχει καμμία θέσι εδώ ένα φονικό όπλο, πού είναι βαμμένο μέ αίμα χριστιανικό.

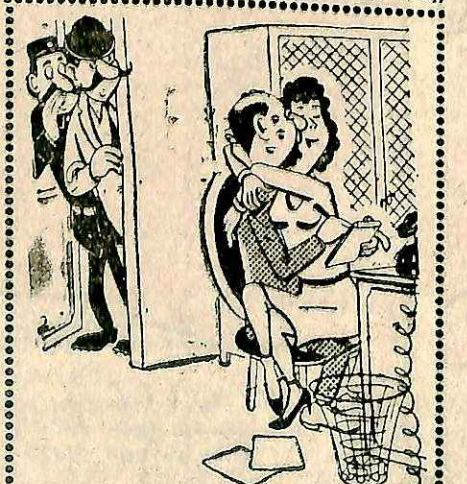
«Τί νά τή κάνω, λοιπόν; ρώτησα.

«Νά τή πάτε στήν όπλοθήκη, μού άπάντησε, εκεί πού είναι καί τ' άλλα.

«Καί βγήκε από τήν παρεκκλήσι μαζί μου.

Η όπλοθήκη

Ο γηραιός φύλακας τού πύργου, όπου μέ άδήςσε, μού εξήγησε ότι «όπλοθήκη» έλεγαν ένα δωμάτιο, όπου φύλαγαν αιώνες τώρα, οί πυργωδεσπότες τά σπαθιά τους.

ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙΝΟ ΤΜΗΜΑ

— Τί γλυκομίλητος πού είναι όταν ανακρίνη καμμία γυναίκα!...

καθώς καί τά σπαθιά τών άντιπάλων τους, πού είχαν νικήσει.

«Ήθελα νά εκπληρώσω χωρίς άναβολή κι' αύτή τήν ύποχρέωσί μου, καί τόν παρακάλεσα νά μέ πάη άμέσως στο δωμάτιο εκείνο.

«Η «όπλοθήκη» ήταν τή καλύτερη δωμάτιο τού πύργου. Τά σανιδώματά του, πού ήταν καμωμένα από ξύλο βαλκανιδιάς, είχαν μαυρίσει από τήν πολυκαιρία. Τό ίδιο κι' ή όροφή, πού άλλοτε ήταν βαμμένη, καθώς φαίνονταν, μέ ζωηρά χρώματα. Στους τοίχους γύρω, ύπρχαν τά πορτραίτα όλων τών ντέ Φουκίε, καθώς καί τών γυναικών τους.

«Τά περιεργότερο απ' όλα τά πορτραίτα ήταν τού ντέ Φουκ Ταγκεφέρ, πού είχε χτίσει τόν πύργο γιά τήν νόθο γυιό του, πού έγινε ό ιδρυτής τής οικογενείας τών ντέ Φουκίε.

«Ο νόθος αυτός ήταν εκείνος άκριβώς, πού έγινε άφορμή νά άνομαστή ή γειτονική κοιλάδα «Κοιλάδα τού πεθαμένου».

«Τό πορτραίτο τού Φουκ Ταγκεφέρ μού φάνηκε σάν ζωντανό. «Όλοι οί ντέ Φουκίε άλλωστε, είχαν καί τή άγριο στή φυσιογνωμία τους, καί καταλάβαινα τώρα γιάτί, σ' όλη τή γύρω περιοχή, οί άνθρωποι χαιρόνταν πού είχε σβύσει πιά αύτή ή φοβερή οικογένεια.

«Κάτω από τή σειρά τών πορτραίτων, ήταν κρεμασμένα τά όπλα όλων τών μελών τής οικογενείας. Σ' ένα από τά τροπία εκείνα, κρέμασα κι' εγώ τή σπαθί τού Ιππότη, καί νόμισα ότι ένα μεγάλο βάρος έφυγε από πάνω μου.

«Από τήν ώρα πού είχα έρθει στόν πύργο, είχε ξεσπάσει μιά φοβερή καταιγίδα, οί άνεμοδείχτες βογγούσαν σάν καταρμένες ψυχές, κι' ό άνεμος, περνώντας από τίς άψίδες τής αύλης, έκανε ένα θορύβο σά νάταν άγριεμένη θάλασσα. Έξ αιτίας αυτού τού άπαίσιου καιρού, καί τών φοβερών πόνων, πού έννοιωθα στή γόνατό μου, δέν μπορούσα νά φύγω στήν ήμέρα εκείνη γιά τή Πουατιέ.

«Ρώτησα τόν γέρο φύλακα άν θά μπορούσε νά μού δώση καί γιά νά φάω, κι' άν θά μού έπέτρεπε νά περάσω τή νύχτα μου στόν πύργο.

«Ήρθατε, μού άπάντησε, γιά νά κάνετε μνημόσυνο γιά τήν ψυχή τού τελευταίου κυρίου μου, καί γιά νά καταθέσετε τή σπαθί του πλάι στα όπλα τών προγόνων του. Είστε λοιπόν φιλοξενούμενος τών ντέ Φουκίε. Καλώς ήρθατε, μένεται όσο θέλετε, καί νά μένεται ήσυχος ότι δέν θά σάς λείψη τίποτα.

«Τόν εύχαρίστησα γιά τήν φιλοξενία, πού μού πρόσφερε, καί πρόσθεσα:

«Αυτό μόνο τήν δωμάτιο τού πύργου μού φαίνεται κατοικήσιμο... Δέν μπορείτε νά μού άνάψετε λίγη φωτιά καί νά μού στρώσετε ένα κρεβάτι;

«Γιατί όχι; μού άπάντησε. Νά σάς άνάψω φωτιά καί νά δεϊτνήσετε εδώ, αλλά σάς συνιστώ νά μήν κοιμηθήτε, ούτε νά μένεται εδώ μέσα πέρα από τά μεσάνυχτα.

«Τί κίνδυνο θά μπορούσα νά διατρέξω; τόν ρώτησα περίεργος.

«Σούφρωσε τά φρύδια του καί κούνησε τή κεφαλή, χωρίς νά μού άπάντησέ. Κι' εγώ δέν έπέμεινα. Σε λίγο, μού είπε:

«Πιστέψτε με κι' έλάτε νά κοιμηθήτε στήν όπλοθήκη. Δέν θέλω, μέσα στόν πύργο τού Τετφούλκ, νά συμβή κανένα δυστύχημα στόν φιλοξενούμενο τών ντέ Φουκίε.

«Πολύ καλά, τού είπα. Θά κοιμηθώ μαζί σας.

«Καί δέν θά κάνετε άσχημα, πρόσθεσε... Θά σάς άνάψω τώρα μιά φωτιά, θά φροντίσω γιά τή φαγητό σας, καί θά σάς ετοιμάσω ένα κρεβάτι πλάι στο δικό μου.

«Καί βγήκε από τήν «όπλοθήκη».

«Γύρισε σέ λίγο, κουβαλώντας ξύλα, πού τάβαλε στήν τζάκι. Ύστερα άναψε τή φωτιά.

«Σέ δυο ώρες, θά σάς φέρω τή φαγητό σας, είπε.

Καί ξαναβγήκε.

«Όταν έμεινα μόνος, άρχισα νά κυττάζω μέ μεγαλύτερη προσοχή τά όπλα καί τά πορτραίτα, πού βρίσκονταν μέσα στήν «όπλοθήκη».

«Σάς είπα πώς ή καταιγίδα βογγούσε έξω κι' ότι ό καιρός ήταν άπαίσιος. Άλ-

λωστε, βρίσκόμαστε στή τέλος τού φθινοπώρου, οί μέρες ήταν μικρές. Η νύχτα πλησίαζε.

«Σίγα - σίγα, όσο τή σκοτάδι γινόταν πιά πηχτό, οί φλόγες τής φωτιάς έρριχναν άμυδρές λάμψεις μέσα στο δωμάτιο, καί φαίνονταν ότι τά ματία τών πορτραίτων μέ κυττούσαν άπειλητικά.

«Μέ κυριέψε ένας μεγάλος κι' άνεξήγητος φόβος. Νόμιζα ότι έπρόκειτο νά γίνη γύρω μου καί τή παράδοξο καί τήν φοβερό. Ίσως ή ταραχή μου νά μέ έκανε νά τόν νομίζω αυτό. Πάντως, δέν είδα τίποτα.

«Έπειτα ξαναήρθε ό φύλακας, φέρνοντας φώς καί φαγητό, πού τή άπόθεσε πάνω σ' ένα τραπέζι, απ' όπου σήκωσε ένα σωρό περικεφαλαίες κι' άσπίδες. Τό δείπνο μου ήταν λιτότατο: λίγα ψάρια, χόρτα βραστά καί ψωμί, κι' ένα μπουκάλι κρασί.

«Πώς; Μόνος μου θά φάω; τόν ρώτησα.

«Φυσικά. Μά ποιόν θά θέλατε νά φάτε;

«Μέ τόν έρμηίτη.

«Ο γέρος δίστασε λίγο κι' έπειτα είπε:

«Θά πάω νά τόν ρωτήσω... Άλλά δέν πιστεύω νά βελήσθ νά φάτε μαζί.

«Βγήκε καί ξαναγύρισε γρήγορα. Ο έρμηίτης μέ παρακαλούσε νά τόν συγχωρήσω, πού δέν έρχόταν, γιάτί δέν έρωγε παρά μόνο νερόδραστα χόρτα, καί γιάτί δέν έμπαινε ποτέ του μέσα στήν «όπλοθήκη».

«Άρχισα λοιπόν νά τρώω μόνος μου, κι' έπειδή πεινούσα, όλα μού φάνηκαν περίφημα.

«Όσοι άνήκουν, όπως εγώ στή Τάγμα τών Ιπποτών τής Μάλτας, συνηθίζουν νά κάνουν κάθε μέρα τήν προσευχή τους. Μόλις τελείωσα λοιπόν τή φαγητό μου, έβγαλα από τήν τσέπη μου τή εύχολόγιο κι' ένα κομπολόι, κι' άρχισα νά διαβάζω τήν έσπερινή μου προσευχή.

«Ο φύλακας μέ ρώτησε τότε:

«Θά μένεται λοιπόν εδώ;

«Ναί, λίγη ώρα ακόμα, τού άπάντησα. Μόλις τελειώσω τήν προσευχή μου, θάρω νά σάς βρώ.

«Θά σάς περιμένω.

«Δείχτε μου μόνο από πού θάρω.

«Είναι πολύ εύκολο. Θ' άνοίξετε αύτή τήν πόρτα, θά κατεβήτε μιά σκάλα γυριστή, καί θά βρήςτε τήν όπλοθήκη μου. Όθω άφίση τήν πόρτα μου άνοιχτή. Εί- ναι ή έμπετη, μετά τή μεγάλη άψίδα, όπου είναι τή άγαλμα τής Ζάν ντ' Άρκ... Δέν πιστεύω νά κάνετε λάθος...

«Οί οδηγίες τού δέν μού φάνηκαν καί τόσο καθαρές, ώστόσο τού άπάντησα:

«Μάλιστα, θά τή βρώ εύκολα.

«Ο γέρος όμως έξακολουθούσε:

«Λίγο πριν από τά μεσάνυχτα, θ' άκούσετε τόν έρμηίτη, πού γυρνάει στους διαδρόμους καί χτυπάει τή σήμαντρο. Άν είστε ακόμα εδώ, κατεβήτε γρήγορα καί πρὸ πάντων... πρὸ πάντων νά σταθίτε περισσότερο, άμα περάσουν τά μεσάνυχτα, μέσα στήν «όπλοθήκη»...

«Καί βγήκε άμέσως.

«Θάταν τότε περίπου δέκα ή ώρα.

Τά φαντάσματα

«Όταν έμεινα μόνος — έξακολουθούσε ό δόν Ραϊμόνδς — άνοίξα τή εύχολόγιο μου, κι' άρχισα νά διαβάζω τήν έσπερινή μου, κι' άλλά σάς όμολογώ ήμουν πο- προσευχή, αλλά σάς παραξένους. Ένοιωθα λυ άνησυχας καί ταραχμένος. Ένοιωθα λυ άόριστο εκείνο φόβο, πού μάς έμ- πνέει ό άγνωστος κίνδυνος.

«Τό μικρό λυχνάρι, πού είχε άκουμπή- σει πάνω στήν τραπέζι, ό φύλακας, έρρι- χνε ένα άμυδρό φώς, πού δέν χρoσίμενε σέ τίποτε άλλο, παρά στή νά κάνη βα- θύτερο τή σκοτάδι στήν υπόλοιπο μέρος τού δωματίου.

«Έξω από τήν φωτεινή κού- λυ, πού σχημάτιζε τή λυχνάρι, έβλεπα συγκεχυμένες μορφές, πού, γιά μιά στιγ- μή, μού φαίνονταν ότι κινούνται.

«Ο δυνατός άνεμος, καθώς έμπαινε μέσα στίς στοές καί στους διαδρόμους τού πύργου, προκαλούσε παράξενους θορύβους.

«Είχα τά βλέμματά μου κορφαμένα στή εύχολόγιο μου καί διάβαζα μηχανικά τή τροπάρια, ό νους μου όμως πλανιόταν άλλου. Χωρίς νά τή θέλω, θυμόμουν τή

Από τήν έρχόμενο τεύχος μας άρχίζει ή δημοσίευσις τού πιά συναρπαστικού άθηνάικου αίσθηματικού μυθιστορήματος τού έκλεκτου συνεργάτου μας

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

μέ τόν τίτλο:

ΕΥΤΥΧΙΑ χωρίς φτερά

Πρόκειται γιά τήν πονεμένη ιστορία τής καρδιάς μιάς αίσθηματικής νέας, πού, ξαφνικά, αντί νά στολίσθ τά μαλλιά τής μέ τή λεμονάνθια τού γάμου, τά τυλίγει μέ τήν άκάνθινο στεφάνι τού μαρτυρίου, ξεκινώντας γιά τόν πιά τραγικό Γολγοθά τής Άγά- πης.

Πέριμενε τόν άγαπημένο τής μέ τή νυφική τής. Μά εκείνος δέν ήρθε!...

Τήν τελευταία στιγμή μετά- νοιωσε κι' έφυγε μακριά μέ μιά άλλη.

Η φτωχή νέα περνάει από μιά θανάσιμη κρίσι καί τέλος βρίσκει τή γαλήνη σέ μιά άπλη καί ήρεμη εύτυχία.

Αξαφνα όμως ξεσπάει συγκλονιστικά ή πιά τραγική έρωτική θεελλα.

Ο άγαπημένος τής παρου- σιάζεται πάλι στή ζωή τής κι' άπότομα ξυπνάει στήν ψυχή τής ή παλιά άγάπη.

Μά είναι τώρα πιστή σύζυ- γος καί στοργική μητέρα. Ο πειρασμός είναι άδάσταχτος καί άπειλεί νά παρασύρη τή πάντα!

Ποιά λύσι λοιπόν θά δώση στήν τραγωδία τής ψυχής τής;

Αυτό είναι τή συναρπαστικό μυστικό τής τόσο συμπαθητικής ήρωίδος, τού νέου πρωτο- τύπου άθηνάικου μυθιστορή- ματος τού συνεργάτου μας

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΕΥΤΥΧΙΑ χωρίς φτερά

τού οποίου ή δημοσίευσις άρ- χίζει από τήν έρχόμενο τεύ- χος μας.

Μάλτα, ξαναδρισκόμουν στή Στράνα Στρέτα, άναπολούσα τή μονομαχία μου κι' άκουσα τήν άδύνατη φωνή τού Ιππότη, πού μού έλεγε: «Πήγαυνη τή σπαθί μου στο Τετφούλκ καί κάνε ένα μνημόσυνο γιά τήν ψυχή μου στήν παρεκκλήσι τού πύργου μου...».

«Πολλές φορές βέλησα νά διακόψω τήν προσευχή μου καί νά κατέβω στήν δαμά- τιο τού φύλακα, αλλά ντρέπομουν νά άποκύω στους δεισιδαίμονες εκείνους φό- βους μου.

«Κάθε τόσο, έρριχνα στή φωτιά ξύλα, γιά νά δυναμώσω τή φλόγα τής καί νά βλέπω καλύτερα, αλλά δέν τολμούσα νά κυττάζω γύρω μου, γιάτί νόμιζα πώς θά νοιώσω πάνω στόν άίμο μου ένα χέρι άν- θρώπινο, κι' ότι άν γυρία τήν όπλοθήκη μου, θ' άντίκρυα κάποιο άπαίσιο φάν- τασμα. Ούτε καί τά πορτραίτα, πού ήταν στούς τοίχους, τολμούσα νά κυττάζω, γιάτί, άν κάρφωνα τήν βλέμμα μου άπά- νω τους γιά μιά στιγμή, νόμιζα πώς θά ζωντανεύαν καί πώς θά κουνούσαν τά μα- τία τους καί τά χείλη τους. Τά πρόσωπα ιδίως τού Φουκ Ταγκεφέρ καί τής γυναι- κάς του, Ίσαβέλλα ντέ Λουζινιάν, μού φαίνονταν πώς έρριχναν πάνω μου άγρια βλέμματα, κι' ότι κουνούσαν άπειλητικά τά κεφάλια τους...

«Γιά νά δώσω θάρρος στόν εαυτό μου, έλεγα πώς ό άνεμος κινούσε τά παλιά ύφασματα, πού ήταν κρεμασμένα στούς τοίχους, καί γιά αύτό είχα εκείνη τήν έν- τύπωσι, καί παρακαλούσα τόν Θεό νά μέ βοηθήσθ εναντίον τών καταθρόνιων εκεί- νων πνευμάτων. Πήρα έτσι θάρρος καί τολμήσα νά κυττάζω τήν πορτραίτο τού Φουκ Ταγκεφέρ. Καί τότε τόν είδα καθα- ρά, πού, μέσα από τήν κάδρο του, μού έκανε μιάν άπειλητική χειρονομία...

«Συγχρόνως, μιά δυνατή πνοή άνέμου τράνταζε όλα τά τζάμια κι' οί πανοπλιές κινήθηκαν πάνω στούς τοίχους. Μιά σιδε- ρένια άσπίδα έπεσε από τή θέσι τής πά- νω στίς πλάκες τού δαπέδου, μ' έναν πέν- θιμο ήχο. Άρχισα, χωρίς νά τή θέλω, νά τρέμω, κι' ένας παγερός ιδρώτας έβρεξε τή μετωπί μου.

«Εύτυχας, εκείνη τή στιγμή, άκούστη- κε τή σήμαντρο, πού χτυπούσε ό έρμηί- τής.

«Μπορούσα τώρα νά φύγω από τήν «ό- πλοθήκη», χωρίς νά φανώ δειλός μπρο- στά στήν ίδια μου τή ματιά.

«Πήρα λοιπόν τή λυχνάρι, άφισα άνοι- χτή τήν πόρτα καί άρχισα νά κατεβήκα γρήγορα τή γυριστή σκάλα, χωρίς νά κυττάζω πίσω μου.

«Μόλις όμως κατέβηκα μερικά σκαλο- πάτια, ένα δυνατό φύσημα τού άνέμου έ- σβυσε τή λυχνάρι μου. Άνέβηκα γρήγορα στήν «όπλοθήκη», γιά νά τή ανάψω από τή φλόγα τού τζακιού, γιάτί δέν υπoού- σα, μέσα στήν σκοτάδι τού βασί- λεως, νά κατέβω τή σκάλα καί νά βρώ τή δαμάτιο τού φύλακα.

«Φαντασθήτε λοιπόν τόν τρόπο μου, ό- ταν, καθώς πήγα νά μπώ στήν «όπλοθή- κη», είδα πώς ό Φουκ ντέ Ταγκεφέρ κι' ή Ίσαβέλλα ντέ Λουζινιάν είχαν κατέβει απ' τά πορτραίτα τους καί κάθονταν μπροστά στήν τζάκι, ό ένας άντίκρυ στόν άλλον. Έμεινα κορφαμένος από τόν τρό- μο μου στήν κατάφω τού δωματίου, κι' άκουσα καθαρά τά δυο φαντάσματα πού συζητούσαν...

«Πώς σού φαίνεται, άγαπητή μου, έλεγε ό Ιππότης, τή θάρρος αυτού τού Ί- σπανού, πού ήθε καί καλοκάησε στόν πύργο μου, άφού σκότωσε τόν Ιππότη, χωρίς νά τόν άφίση νά εξομολογηθί;

«Μα φαίνεται, άπάντησε ή Ίσαβέ- λλα, ή μάλλον τή φαντασία τής, ότι αυ- τός ό Ισπανός φέρθηκε άτιμα στή μονο- μαχία του κι' ότι θά κάνατε πολύ άσχη- μα νά τόν άφίσητε νά φύγη από δω χωρίς νά τόν προκαλέσετε...

«Τάχασα καί ρίχτηκα πάλι στή σκάλα, άποφασισμένος νά φάω νά βρώ μέσα στή σκοτάδι τή δαμάτιο τού φύλακα.

«Άλλ' όχι μόνο δέν μπόρεσα νά τή βρώ, μα χάθηκαν έντελώς μέσα στή πηχτή σκοτάδι, κι' άφού δίσταζα άρκετούς δια- δρόμους, κι' άνεβοκατέβηκα δέν έζωρ- σες σκάλες, καθισά σ' ένα σκαλοπάτι, χωρίς νά θυμώμαι πιά ούτε πού βρίσκό- ταν ή «όπλοθήκη», ούτε σέ πρὸ μέρος ή- ταν τή άγαλμα τής Ζάν ντ' Άρκ.

«Προσπαθούσα να πείσω τον εαυτό μου πως, ότι νόμιζα πως έβλεπα κι' άκουγα, δεν υπήρχε. Πάρα μόνο στην ταραγμένη μου φαντασία. Κρατούσα στο χέρι μου το σπασμένο λυχνάρι, που δεν με βοηθούσε καθόλου, αλλά επειδή ήμουν κατάκοπος και νυσταζα, σηκώθηκα πάλι κι' άρχισα να ψάχνω, για να βρω το δρόμο μου. Σ' έ λίγο, αντίκρισα μια σκάλα, που στην κορφή της φαινόταν ένα άμυδρο φως σαν ναβγόταν από κάποια πόρτα. Φαντάστηκα πως η αντανόεση εκείνη θα ήταν από το αναμμένο τζάκι της «όπλοθης», κι' αφού ανέβηκα μερικά σκαλοπάτια, είδα ότι δεν γελούμουν. Σκέφτηκα λοιπόν ν' αναψώ το λυχνάρι μου από το τζάκι, και φτάνοντας στο κατώφλι της πόρτας, έβρισα μέσα στο δωμάτιο ένα φοδισμένο βλέμμα.

«Τα δυο φαντάσματα δεν κάθονταν, όπως πριν, μπροστά στο τζάκι, κι' αυτό μ' έκανε να πιστέψω ότι, πριν από λίγη ώρα, είχα όνειρεψή. Πλησίασα λοιπόν θάρρατα εκεί.

«Μόλις προχώρησα, δυο τρία βήματα, άκουσα πλάι μου ένα ειρωνικό γέλιο. Στράφηκα κι' είδα την 'Ισαβέλλα ντε Λουζινιάν, που με κυτούσε ειρωνικά, και μου έδειχνε το κέντρο του δωματίου.

«Κύτταξα προς τα κεί, κι' είδα τον Φουκ ντε Ταγκεφέ, που με περίμενε σιωπηλός, κρατώντας γυμνό το σπαθί του, έτοιμος για να μονομαχήσει μαζί μου.

«Θέλησα να τρέξω προς τη σκάλα και να φύγω, αλλά, κοντά στην πόρτα, κατέβηκε από το βάθρο του ένας σιδερόφραχτος ιππότης και με χτύπησε με το σιδερένιο του γάντι στο πρόσωπο. Θύμωσα τότε και άρπάζοντας από τον τοίχο ένα σπαθί — που έτυχε να είναι του ιππότη, που είχα φέρει ενώ λίγες ώρες πριν εκεί μέσα — ώρμησα πάνω στο φάντασμα του ντε Ταγκεφέ.

«Αλλά το σπαθί μου, καθώς χτύπησε πάνω στο δικό του, δεν έβγαλε κανέναν ήχο, κανένα σπινθήρα. Το άγγιξα κι' είδα πως ήταν άυλο, σαν από αέρα.

«Έπειτα ένοιωσα, πάνω από την καρδιά μου, να με περνά το σπαθί του φαντασματος, που μ' έκαψε σαν πυρωμένο σίδερο.

«Είδα το αίμα να τρέχει από την πληγή μου και να πλημμυρίζει τις πλάκες του δαπέδου, και μου φάνηκε πως πέθαινα.

Η κηλίδα του αίματος

«Το άλλο πρωί — συνέχισε ο δόν Ραυμόνδο — ξύπνησα στο κρεβάτι του φύλακα.

«Κατά τις δυο μετὰ τα μεσάνυχτα, καθώς μου έπιπε, ανησυχώντας που δεν μ' έβλεπε να πηγαίνω για ύπνο, πήρε ένα δοχείο με άγιασμένο νερό και ξεκίνησε για να με βρή. Με είδε πεσμένο καταγής, μέσα στην «όπλοθηκη». Ήμουν λιποθυμισμένος και κρατούσα στο χέρι μου το σπαθί του ντε Φουκιέ. Δεν είχα όμως καμμία πληγή.

«Ούτε ο φύλακας, ούτε ο έρμητης με ρώτησαν τίποτα για όλα μου συνέβησαν τη φοβερή εκείνη νύχτα, αλλά με συμβούλεψαν κι' οι δυο να φύγω όσο το δυνατόν γρηγορότερα από τον πύργο.

«Πραγματικά την ημέρα εκείνη έφυγα από το Τετφούλκ για να γυρίσω στην 'Ισπανία, νομίζοντας πως είχα πιά γλυτώσει για πάντα από τις φρενατάτες αυτές.

«Αυστυχώς όμως, την άλλη Παρασκευή, ξύπνησα ξαφνικά, κι' είδα αντίκρου μου τον Φουκ ντε Ταγκεφέ, που πρότεινε εναντίον μου το τρομερό σπαθί του.

«Έκανα άμέσως το σταυρό μου και το φάντασμα διαλύθηκε σαν καπνός, αλλά, ώστόσο ένοιωσα στο στήθος μου, πάνω από την καρδιά, τον ίδιο εκείνο δριμυτάτο πόνο, που είχα νοιώσει και μέσα στην «όπλοθηκη» του πύργου. Μου φάνηκε επίσης πως ήμουν νεμάτος αίματα. Θέλησα να φωνάξω, να σηκωθώ από το κρεβάτι μου, αλλά δεν μπορούσα, κι' η αγωνία μου αυτή βάσταξε ως που λάλησε ο πρώτος πετεινός. Κοιμήθηκα πάλι, αλλά έναν ύπνο ταραγμένο, με εφιάλτες.

«Από την εποχή εκείνη, η φοβερή αυτή όπλοθηκη μ' επισκέπτεται κάθε βδομάδα, κάθε Παρασκευή. Τού κάκου είχα άρνηση να μ' μονομαχήσω πιά Παρασκευή, έστω κι' αν έπρόκειτο να έδω-

ωμ μια θανάσιμη προσβολή, έστω κι' αν έπρόκειτο ν' αμυνθώ... Τού κάκου έκανα ό,τι μου επέβαλλε η θρησκεία. «Ολ' αυτά ήταν περιττά. Η ζωή μου κατάντησε μαρτύριο, κι' αν δεν αυτοκτονήσα, είναι γιατί δεν θέλω να προσβέσω κι' αυτό το βάρος στην ψυχή μου.

«Και τώρα — κατάληξε ο δόν Ραυμόνδο — που τα μάθατε όλα, μπορείτε να καταλάβετε γιατί είμαι τόσο άχρος και τόσο μελαγχολικός πάντοτε.

—Ναί, απάντησε ο Ραούλ, που είχε ακούσει με μεγάλο ενδιαφέρον τη δραματική εκείνη αφήγηση, σάς καταλαβαίνω και σάς λυπομαι μ' όλη μου την ψυχή.

—Τι σκέπτεστε για όλ' αυτά που μου συνέβησαν και που μου συμβαίνουν ακόμα;

—Θέλετε να σάς μιλήσω ειλικρινά; —Ασφαλώς.

—Λοιπόν αμφιβάλλω πως είναι πραγματικές οι όπτασιές αυτές, που σάς βασανίζουν.

—Πώς; φώναξε ο δόν Ραυμόνδο. Αμφιβάλλετε γι' αυτά που σάς είπα; —Δεν αμφισβητώ την ειλικρίνεια σας. Το ξέρω πως είστε αξιόπιστος και πως ό,τι μου διηγηθήκατε, τα είδατε πραγματικά, αλλά δεν μπορώ, φίλε μου, να στηριχτώ έντελώς στη μαρτυρία των αισθησών σας.

—Ότε τα θεωρείτε σαν όνειρο, σαν καμμία παράσθησή μου;

—Να σάς πω την αλήθεια... άρχισε να λέει ο Ραούλ.

—Και πιστεύετε, εξακολούθησε ο δόν Ραυμόνδο, ότι όλ' αυτά τα δημιουργήσε ή εξημένη μου φαντασία;

—Ναί, παραδέχτηκε ο Ραούλ.

—Λοιπόν κυττάχτε και μην αμφιβάλλετε πιά...

Και, γυμνώντας το στήθος του, έδειξε στο Ραούλ ένα σημάδι πάνω από την καρδιά του, που δεν ήταν ούτε πληγή, ούτε ούλη, αλλά μια κηλίδα από κακοκίτρινο αίμα.

—Το βλέπετε; ρώτησε ο 'Ισπανός.

—Ναί, ώμολόγησε ο Ραούλ, αλλά δεν ξέρω τι είναι αυτό που βλέπω.

—Το στίγμα αυτό, είπε με φωνή βαθεία ο δόν Ραυμόνδο, το απέκτησα από το σπαθί του ντε Ταγκεφέ, που με τρύπησε, την ώρα ακριβώς που χτυπούσε με-σάνυχτα το ρολόι. Ύστερα από δυο ώρες δεν θα υπάρχη πιά... Θα ξαναφανή την ερχομένη Παρασκευή πάλι... Λοιπόν, τώρα πιστεύετε;

Ο Ραούλ έμεινε σιωπηλός. Δεν μπορούσε πιά ν' αρνηθώ τα τόσο παράδοξα αυτά γεγονότα, αλλά και δεν μπορούσε να παραδεχθεί ότι ήταν δυνατό να γίνουν τέτοια υπερφυσικά πράγματα.

—Και τώρα, εξακολούθησε ο δόν Ραυμόνδο, σάς ευχαριστώ για τη φιλοξενία σας και για την προσοχή με την οποία ακούσατε τη διηγήσή μου. Χαίρετε, φίλε μου.

Οι δυο άντρες έσφισαν τα χέρια τους με διάδυο και χωριστήκαν.

Ο Ραούλ γύρισε, από τη μυστική διά-

δο, στο διαμέρισμά του και πήγε κατ' ευθείαν στην κρεββατοκάμαρά της Ζανέτ. «Εκείνη τον περίμενε άγρυπνη, ανησυχώντας γιατί άργούσε τόσο πολύ. Η ταραχή της κι' η ανησυχία της φλόγιζαν τα μάγουλά της κι' έδιναν μιαν εξαιρετική λάμψη στα μάτια της.

Όταν την είδε, τόσο όμορφη, ο Ραούλ θαμπώθηκε. Πήρε το χέρι της μέσα στα δικά του και της ψιθύρισε με πάθος:

—Αγαπημένη μου Ζανέτ, άποψε φάνηκα πολύ αυστηρός απέναντί σου.

—Νομίζεις, φίλε μου; ρώτησε η νέα χαμογελώντας.

—Ναί, αυστηρός κι' άδικος, έπα-νέλαβε ο Ραούλ γιατί ό,τι έκανες, τόκα-νεις επειδή μ' αγαπάς.

—Το κατάλαβες λοιπόν; ψέλλισε η Ζανέτ χαρούμενη.

—Ναί, το κατάλαβα. Καυμένη μου Ζανέτ, είσαι ζηλιάρα.

—Ραούλ, πές μου αν είχα άδικο... Πές μου ότι μ' αγαπάς, ότι μόνο έμένο αγαπάς, κι' ότι δεν με άπατάς με μιαν άλλη...

—Είχες άδικο, απάντησε ο Ραούλ. Ήταν αδύνατο ν' αγαπήσω μιαν άλλη, έ-στω και για λίγο, αφού σε λατρεύω.

—Κι' όμως, ψιθύρισε η Ζανέτ, η γυναί-κα εκείνη, ή...

—Ότε δεν πείστηκες ακόμα... Λοιπόν ή γυναίκα εκείνη, ή Αντωνία Βέρντι, δεν πρέπει να σου έμπνέει ούτε την παραμικρή ύποψια... Σου όρκίζομαι, στο θεό και στον έρωτά μας ότι δεν την ξέρω, κι' ούτε την έχω δει ποτέ μου...

—Τότε γιατί φροντίζεις να μάθεις γι' αυτήν;

—Θέλεις να σου το πω; —Δεν το άπαιτώ, αλλά σε ίκετεύω...

—Έχω κάθε λόγο να πιστεύω ότι ή Αντωνία Βέρντι συνδέεται με την άστυ-νομία του 'Αντιβασιλέως, κι' επειδή ή ά-στυνομία αυτή με καταζητεί για κίνητη τη συνωμοσία, που σου έχω πη, ενδιαφέρθη-κα να συγκεντρώσω ώρισμένες πληροφο-ρίες γι' αυτή τη Βέρντι, που θα μου χρει-αστούν ίσως...

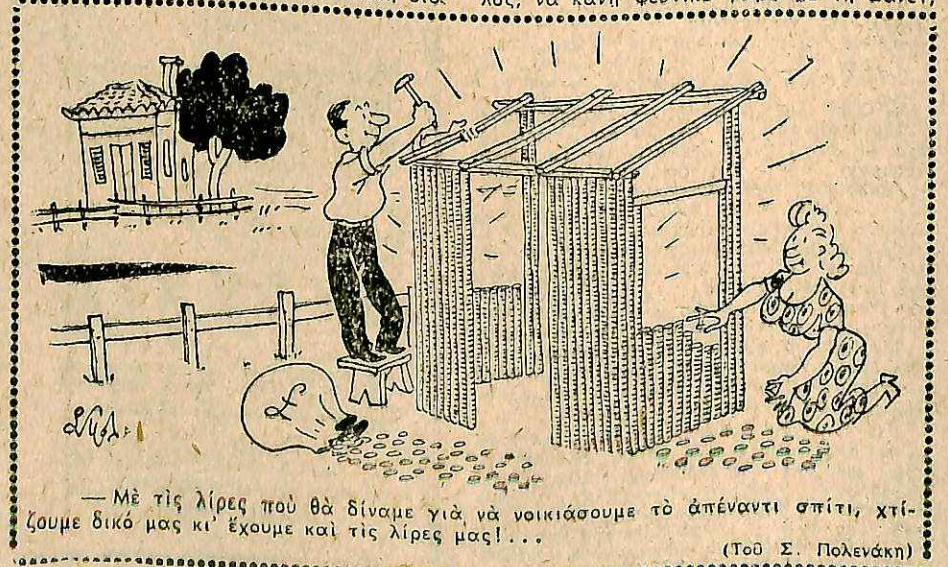
Η εξήγησή αυτή ήταν καθαρή, κι' ή Ζανέτ που δεν ζητούσε παρά μόνο να πεί-σθ, ένοιωσε να εξαγαναγιώνεται στην ψυ-χή της ή έμπιστοσύνη κι' ή χαρά.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ο θετός νυιός

Πολλές φορές, ασφαλώς, θ' αναρωτή-θκαν οι αναγνώστες μας ποιος ήταν ο Ραούλ ντε Τραμπλέιγ.

Τον είδαμε να διαθέτει άμύθητους θη-σαυρούς, ν' αλληλογραφεί με τον 'Αντι-βασιλέα της Γαλλίας, νάχη άπάνω του έ-να επίσημο χαρτί, που του έδινε το δι-να καίωμα να κάνει ό,τι ήθελε, χωρίς να είνε υποχρεωμένος να δώσει λογαριασμό σε κανένα. Τον είδαμε να τρέμει μπήκω-ς χάρη στην εύνοια του 'Αντιβασιλέως, εξ αι-τίας μιας 'Ιταλίδας τυχοδιώκτισσας, που παρίστανε τη μάγισσα. Τον είδαμε, τέ-λος, να κάνει ψεύτικο γάμο με τη Ζανέτ,

—Με τις λίρες που θα δίνουμε για να νοικιάσουμε το άπέναντί σπίτι, χτί-ζουμε δικό μας κι' έχουμε και τις λίρες μας!... (Του Σ. Πολενάκη)

ενώ ήταν ήδη παντρεμένος, όπως είχε όμο-λογήσει στον μαρκήσιο ντε Τιάνζ.

Είνε λοιπόν τώρα καιρός, προτού εξα-κολουθήσουμε την αφήγησή μας, να ξε-ηγήσουμε στους αναγνώστες μας ποιος ή-ταν ο Ραούλ ντε Τραμπλέιγ, και να διη-γηθούμε τη ζωή του.

Είκοσι χρόνια περίπου, πριν από την εποχή που αφηγούμεθα, υπήρχε στην Πι-καρδία ο παμπάλαιος πύργος των Τραμ-πλέιγ.

Ο τελευταίος του ιδιοκτήτης ήταν ο Ρεζινάλ ντε Τραμπλέιγ.

Ήταν ο τελευταίος απόγονος μιας πλούσιας οικογένειας. Η τύχη του χαμο-γελούσε στην αρχή. Είχε παντρευτεί μια ώραιότατη νέα, που την αγαπούσε, κι' είχε άποκτήσει τρία παιδιά, δυο αγόρια κι' ένα κορίτσι.

Ξαφνικά όμως, ή τύχη άλλαξε: το με-γαλύτερο αγόρι του, σε ηλικία 17 χρό-νων, προσεβλήθη από μιαν άνιση άρρώ-στεια, που τόφερε στον τάφο. Ένα χρόνο μετά, πέθανε ή αδελφή του. Κι' ύστερα από ένα χρόνο πάλι, πέθανε κι' ο μικρό-τερος αδελφός του. Έτσι, μέσα σε τρία χρόνια, ο Ρεζινάλ ντε Τραμπλέιγ έχασε και τα τρία του παιδιά. Λίγον καιρό με-τά, ή μαρκησία ντε Τραμπλέιγ, μη μπο-ρώντας ν' άνθεξη στον πόνο, πέθανε κι' αυτή.

Ο Ρεζινάλ έμεινε πιά όλομόναχος στον κόσμο, κι' ο πύργος του, που άντηχούσε πριν από τα γέλια και τη χαρά, είχε με-ταβληθώ τώρα σε έρημητιήριο πένθιμο.

Ο μαρκήσιος φέρεσε μαύρα κι' όρκί-στηκε να μην τα βγάλει ποτέ. Καμπου-ρίσισε, τα μαλλιά του άσπρισαν, το μέ-τωπό του χαραχτηκε από βαθιές ρυτί-δες.

Πέρασαν έτσι είκοσι χρόνια.

Ο Ρεζινάλ ζούσε άποτραδηγμένος, δυ-θισμένος στις θλίβερές αναμνήσεις του, μια διασκεδασί μόνο είχε: Το κυνήγι.

Επιθυμούσε το θάνατο, και τον περι-μενε με πραγματική άνυπομονησία, αλλά κι' αυτός άργούσε.

Σε άπόστασι έκατό δημάτων περίπου από το πάρκο του μαρκησιού, στην όχθη μιας λίμνης με θαλντορία, υπήρχε μια φτωχική καλύβα, φτιαγμένη από κλαδιά και καλάμια, πάνω στα οποία είχαν ρίξει λίγο πηλό. Είχε μόνο μια μικρή, χαμηλή πορτίτσα, μερικές τρύπες για παράθυρα, και το πάτωμά της ήταν χωματένιο.

Όταν έβλεπε κανείς απ' έξω αυτή την καλύβα, θα νόμιζε πως ήταν κανένα έρεί-διο έγκαταλελειμένο. Η στέγη της ήταν σκεπασμένη από κισσούς, κι' οι τοίχοι της από μούσκαλα.

Πίσω απ' αυτήν υπήρχε ένας μικρός κήπος, φραγμένος με άγριαγκάδια και ά-γριοροδία. Μέσα στην καλύβα έμεναν τρεις άνθρωποι — πατέρας μητέρα και υιός — καμμία δεκαριά κόττες, κι' ένα γουρουνί. Όλα — όλα — τα έπιπλα ήταν δυο κρεβάτια, μια ντουλάπα άδειανή, ένα μπασούλο και τέσσερα σκαμνιά, όλα φτιαγ-μένα από έλατόξυλο.

Ο ιδιοκτήτης της καλύβας ήταν ένας πρώην στρατιώτης, γκρινιάρης και ιδιο-τροπος, που λεγόταν Ροζέρ Ριγκό. Είχε παντρευτεί μια νέα, που δεν είχε άλλη προίκα εκτός από την όμορφιά της, κι' είχαν άποκτήσει ένα αγόρι. Για να ζήσει την οικογένειά του, έκανε το λαθροθήρα.

Τού κάκου οι φύλακες του ντε Τραμ-πλέιγ τον παραμόνευαν για να τον πιά-σουν, γιατί, την εποχή εκείνη, άπαγο-ρευόταν αυστηρά το κυνήγι μέσα στα δά-ρυα του έμπορου. Ο Ριγκό έμπαινε κρυφά στη νύκτα, σκότωνε άφθονους λα-γούς, κι' έστελνε τη γυναίκα του έπειτα να τους πουλήσει στη γειτονική πόλη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Γάμοι

Ο κ. 'Ηλίας Γ. 'Ηλιάδης και ή Δις Φανή Κ. Κουτρούλη, έτέλεσαν τους γάμους των των παρελθόντων Κυριακή 5 'Ιουνίου.

Παράνυμφοι παρέστησαν ο Κος και ή Κη Βαρβούτη. Είς το ταιριαστό ζευγάρι ευ-χομαι κάθε ευτυχία.

Η δραματική ζωή του ΒΕΜΠΕΡ

Πέθανε φυσικώς στην κορυφή του σταδίου του

Ένας νεαρός μουσικός καθόταν μόνος στο δωμάτιό του κι' έπιπε άδιάκοπα. Ξα-φνικά, έπεσε προς τα έμπρός και χτύπη-σε το κεφάλι του στο τραπέζι. Τη στιγ-μή εκείνη, κάποιος φίλος, που είχε ιδή φωτισμένο το παράθυρό του, χτύπησε την πόρτα. Δεν πήρε απάντηση. Άνοιξε και μπήκε. Και βρήκε το νεαρό συνθέτη Κάρλ Μαρία φόν Βέμπερ άναίσθητο στο πάτω-μα, μ' ένα σπασμένο μπουκαλί δίπλα του. Είχε πιά κατά λάθος... άκουσφορτέ!

Ένας γιατρός τον περιποιήθηκε άμέσως και μπόρεσε με μεγάλη δυσκολία να τον σώσει.

Λίγο είχε λείψει να χάσει ο κόσμος ένα απ' τους μεγαλύτερους συνθέτες, στην αρχή του λαμπρού σταδίου του...

Ο Βέμπερ γεννήθηκε το 1786, κοντά στο Λύμπκε, στο Μεγάλο Δουκάτο του 'Ολδενβούργου. Ήταν ο μικρότερος υιός ενός έκεντρικού άριστοκράτου, που είχε χάσει στα χαρτιά όλη την περιουσία του κι' είχε καταντήσει διευθυντής ενός πλα-νοδίου θιάσου μουσικών, που γύριζε από πόλη σε πόλη. Ο πατέρας του ήταν άπο-φασισμένος ν' άνοδείσει το κακοστιαγ-μένο κι' άσθενικό αυτό αγόρι του.

Και πραγματικά, ο Κάρλ έδειξε ένα πρώωρο ταλέντο. Έμαθε πιάνο, βιολί, αλλά και τραγούδι, γιατί ο πατέρας του πίστευε ότι δεν μπορούσε ένας συνθέτης να δημιουργήσει μια καλή όπερα, αν δεν ήξερε να τραγουδήσει. Σε ηλικία 18 έ-τών, έγινε για πρώτη φορά μασέτρος έ-νος μικρού έπαρχιακού θεάτρου. Ήταν όμως μια εποχή πολέμου, δυστυχίας και φτώχειας. Κι' ο Βέμπερ, που ήθελε να γλεντήσει τη ζωή του, κατέφευγε συχνά σε... θαλασσοδάνεια!

Έπειτα άφισε για λίγο την αγαπημέ-νη του μουσική και δέχθηκε μια θέσι ι-διαιτέρου γραμματέως του δουκός της Βυρτεμβέργης. Ένα απ' τα καθήκοντά του ήταν να εξοικονομή με κάθε τρόπο χρήματα για τον άσωτο και σπαταλο κύ-ριο του.

Κάποτε, παρουσιάστηκε στο βασιλέα της Βαυαρίας, για να του ζητήσει περισ-σότερα χρήματα για το δούκα. Ο άυταρ-χικός μονάρχης τον άφισε να περιμένει επί ώρες κι' έπειτα τον δέχτηκε με βρι-σιές και τον πέταξε έξω απ' το δωμάτιο. Στο διάδρομο, ο Βέμπερ βρήκε μια γρή-νη που τον ρώτησε ποιο ήταν το δωμάτιο της πλούστρας των άνακτόρων. Ο Βέμπερ, άδιόρθως φαρσέν, της έδειξε την κα-μαρά του βασιλέως!

—Αφίστε με τώρα να κοιμηθώ... Τό πρωί, τον βρήκαν νεκρό στο κρεβ-βάτι του. Η έκφρασή του προσώπου του έδειχνε πως είχε ξεφυκήσει ήρεμα, χωρίς να υποφέρει καθόλου...

Η γρή άμπηκε, δίχως διατυπώσεις. Κι' ο βασιλέας — που είχε μια άλλοκοτη ά-πέχθεια στις γρήες και άσχημες γυναίκες — την υποδέχθηκε με τέτοιες φωνές, ώστε ή δυστυχήμενη τάχασε και τραύλισε: —Δεν φταίω!... Ένας νέος κύριος μούπε πως θάβρισα εδώ την πλούστρα!...

Ο βασιλέας διάταξε τότε να πιάσουν το Βέμπερ και να τον κλείσουν άρκετές μέρες στη φυλακή.

Τό 1811, όταν ο Βέμπερ ήταν 25 έ-τών, του χαμογέλασε έπιτέλους ή Τυχή. Παιχτηκε δηλαδή για πρώτη φορά μ' έπι-τυχία ή όπερά του «Αμπού Χασάν».

Ερωτεύθηκε τότε την γοητευτική πρω-ταγωνίστρια Καρολίνα Μπράντ και την έγισε με πολύ κόπο να τον παντρευτεί. Η όμορφη λοιπόν αυτή, όρμητική και ζη-λιάρα γυναίκα κατώρθωσε να μεταβάλει τον άσωτο νεαρό σ' ένα αξιοσεβάστο κι' έργατικό οικογενειάρχη και τον βοήθησε πολύ στο έργο του.

Πέρασαν κι' άλλα χρόνια γεμάτα άπο-γορευτικές ή άποτυχίες. Μόνο τό 1821, ο Βέμπερ σημείωσε το μεγαλύτερο θρί-αμβό του, με την όπερα «Φράσιουτες».

Κι' έγινε ξαφνικά ο δημοφιλέστερος συνθέτης της Γερμανίας.

Έπειτα ο Βέμπερ ανέλαβε να συνθέσει ένα μεγάλο μελόδραμα για ένα θέατρο της Βιέννης. Διάλεξε για λιμπρέτο ένα μεσαιωνικό θρύλο, γραμμένο απ' την ά-σημη κι' έκεντρική ποιήτρια 'Ελμένα φόν Κέζυ, που ήταν ό περιγέλωτας των άύ-στριακών φιλολογικών κυκλών. Και δημι-ούργησε την «Ευρύανθη», ένα έργο με ι-σχυρή δραματική πνοή.

Η πρεμιέρα δόθηκε στις 25 'Οκτώ-βριου 1823. Ο Βέμπερ διηύθυνε την όρ-κήστρα, μολονότι υπέφερε από ένα άσχη-μο κρυολόγημα, που έξεληχθηκε γρήγορα σε πυρετό.

Όταν κατόπιν του ζήτη-σαν να γράψει μια νέα όπερα για το με-γάλο θέατρο του Κόβεντ Γκάρντεν, στο Λονδίνο, και να πάη στην 'Αγγλία για να τη διευθύνει ό ίδιος, ο γιατρός του του δήλωσε κατηγόρηματικα:

—Αν πάμετε να έργάζεσθε και μέινε-τε ένα χρόνο στην 'Ιταλία, σε άπόλυτη άνάπαυση, μπορεί να ζήσετε 5 — 6 χρό-νια ακόμη. Άλλοιώς... είνε ζήτημα μν-ών!

—Πώς θα συντηρήσω την οικογένειά μου, περνώντας επί 5 ή 6 χρόνια μιαν ά-χρηστη ζωή; απάντησε ο Βέμπερ. Τούλά-χιστον στην 'Αγγλία θα κερδίσω άρκετά, ώστε να μην αφήσω έντελώς στην ψάθα τους δικούς μου.

Δέχθηκε λοιπόν την προσφορά. Και, με τό ένα πόδι τον στον τάφο, άρχισε πυ-ρετωδώς να μαθαίνει άγγλικά, για να μη σι-πεί στο πνεύμα του λαού για τον όποιο προορίζονταν το νέο έργο του. Σ' ένα έ-τος, πήρε 150 μαθήματα. Συγχρόνως, συνέθεσε την όπερα «Ομπερνού».

Όταν έφτασε ο καιρός, έφυγε για τό Λονδίνο, παρ' όλες τις ικεσίες της γυ-ναίκας του και των φίλων του να ματαιώ-σει αυτό τό ταξίδι. Ήταν σε κακή κα-τάστασι, έτρεμε συγκορμος, μέσα στο γου-νινο παλτό του...

Στις 12 'Απριλίου 1826, το θέατρο του Κόβεντ Γκάρντεν ήταν πλημμυρισμένο από κόσμο. Όλα τα είσιτήρια είχαν έ-ξαντληθώ από βδομάδες πριν. Η παρά-στασις σημείωσε θρίαμβο πρωτοφανή.

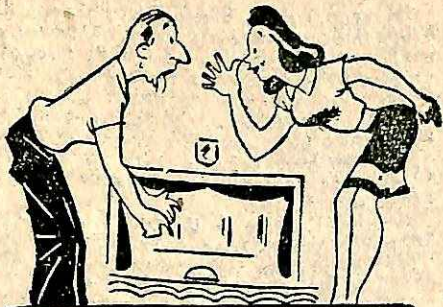
Άλλά ο συνθέτης και μασέτρος στέκα-ταν με πολύ κόπο στα πόδια του, μπρο-στά στο άναλόγιο...

Τό άλλο πρωί, βρισκόταν σε άπερί-γραπτη εξάντλησι.

—Η μηχανή ξεχαρβάλωθηκε! μουρ-μούρισε. Άς άνθεξη τουλάχιστον ως που να φιλήσω για τελευταία φορά τη Λίνα μου και τα παιδιά μου.

Τό κλίμα του Λονδίνου, με την όγρυ-σία και την όμιχλη, χειροτέρεψε την κα-τάστασί του. Τό βράδυ της 4ης 'Ιουνίου, φαινόταν καθαρά πως είχε φτάσει πιά τό τέλος του. Ωστόσο, με τη συνθημένη μεθοδικότητά του, κοούρισε το ρολόι του και ψιθύρισε:

—Αφίστε με τώρα να κοιμηθώ... Τό πρωί, τον βρήκαν νεκρό στο κρεβ-βάτι του. Η έκφρασή του προσώπου του έδειχνε πως είχε ξεφυκήσει ήρεμα, χωρίς να υποφέρει καθόλου...

Η καμωδιούχα μας

Δονζουανικές δολοπλοκίες

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΝΕΛΛΗ: Είκοσιπέντε χρονών, γοητεία σε φόρμα της πιο ισχυρής πλαστικής θηλυκότητας. ΠΙΠΗΣ: Σαραντάτρες, σούζουος της Νέλλης. Μέτρια εξυμνάδα κι' απλώς υποφερτή εμφάνιση. ΝΤΟΝΤΟΣ: Τετραπέντατος και υπέρκομος καρδιοκατακτητής. Φίλος του Πίπη. 35 χρονών. Τ' άλλα πρόσωπα, βοηθητικά.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σαλονάκι της Νέλλης).

ΝΤΟΝΤΟΣ: 'Απόψε, κυρία μου, είσα-στε όνειρο! Σά νάχετε αποδράσει από κάποιο παλιό εξοχλωμένο πορτραίτο!

ΝΕΛΛΗ (στο βάθος κοιταχόμενη): Πά-λι τ' ίδια;

ΝΤΟΝΤΟΣ: Σας κουράζω;

ΝΕΛΛΗ: Όχι, αλλά... δεν κάνει!

ΝΤΟΝΤΟΣ: Γιατί; Ποιός μπορεί να μ' εμποδίσει να θαυμάζω κάτι ωραίο;

ΝΕΛΛΗ: Με φέρνετε σε δύσκολη θέση.

ΝΤΟΝΤΟΣ: 'Επειδή σας θαυμάζω;

ΝΕΛΛΗ: 'Ε, φυσικά! Αυτός ο «θαυ-μασμός» δεν απέχει και πολύ απ' το κόρτε!

ΝΤΟΝΤΟΣ: Με συγχωρείτε! Δεν άπ-χει διόλου!

ΝΕΛΛΗ: 'Α, τ' όμολογείτε; 'Ε, να λοιπόν! Αυτό είναι το απρεπές! Κάνετε κόρτε στη γυναίκα του φίλου σας;

ΝΤΟΝΤΟΣ (άπλά): 'Όταν ο φίλος μου έχει την ωραιότερη γυναίκα του κό-σμου, και τρέχει μ' άλλες, δε νομίζω πώς

δεν είμαστε κι' έμεις ελεύθεροι να κέ-νουμε ό,τι θέλουμε!

ΝΕΛΛΗ (ταραμένη): Πώς είπατε; Τρέχει μ' άλλες;

ΝΤΟΝΤΟΣ (δένον κατάπληκτος): 'Α, δεν το ξέρατε; (Με προσποιημένη λύπη). Σας ζητώ συγγνώμη! Νομίζα πώς το ξέ-ρετε! Τόσο φανερά που σας άπατά! 'Αλ-λοιώς δε θα ήμουν ποτέ ο πρώτος που θα σας τόλεγε!

ΝΕΛΛΗ: 'Α, τόν έλεεινός!...

ΝΤΟΝΤΟΣ: Μα σας νοιάζει τόσο; Εί-σαστε λοιπόν, έρωτευμένη με... με τόν καυμένο τόν Πίπη; (Γκριμάτσα οίκτου).

ΝΕΛΛΗ: Κάθε άλλο. Τού ήμουν όμως πιστή, γιατί νομίζα πώς με λατρεύει!... (άπειλητικά). Τώρα θα ιδή αυτός ο κύ-ριος!... Φτάνει νάχω κάποιες άποδεί-ξεις!...

ΝΤΟΝΤΟΣ: Δε θα κουρασάτε πολύ γι' αυτό. Τις αποδείξεις θα τις βρήτε στην τσέπη του. 'Όλα του τ' ά μαντήλια είνε γεμάτα κραγιόνια.

ΝΕΛΛΗ: Σοβαρώς;

ΝΤΟΝΤΟΣ: Σοβαρότατα!

ΝΕΛΛΗ: Δεν τ' είχα προσέξει ποτέ.

ΝΤΟΝΤΟΣ: Για προσέξτε το τώρα!

ΠΙΠΗΣ (μπάνει εύθυμος κι' άμέρι-μνος): Καλησπέρα!

ΝΤΟΝΤΟΣ (σιγά στη Νέλλη): Μην πτήτε λέξι! Θα είνε γκάφφα! (δυνατά). Καλώς τόν Πίπη!

(Ριντώ)

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στο γραφείο του Πίπη).

ΠΙΠΗΣ (συνεχίζοντας διάλογο): 'Α, ώστε τ' προσέξες κι' έσύ πώς ή Νέλλη άλλαδε;

ΝΤΟΝΤΟΣ: 'Ε, μα τί διάβολο; Τόσο βλάκας είμαι; Σου φέρεται πολύ ψυχρά!

ΠΙΠΗΣ: Γιατί άραγε;

ΝΤΟΝΤΟΣ: Γιατί; Γιατ' είσαι κουτός, γι' αυτό! Γιατί ή γυναίκα, φίλε μου, γιά να είνε θερμή και τρυφερή μαζί 'ας πρέ-πει να ζηλεύη!

ΠΙΠΗΣ (εύπιστα): Να ζηλεύη;

ΝΤΟΝΤΟΣ: 'Αλλά; Φρόντισες ποτέ να της κεντήσης λίγο τη ζήλεια;

ΠΙΠΗΣ: Όχι!

ΝΤΟΝΤΟΣ: Αυτό είνε!... (με ύφος έμπειρο). Μη σου φανη παράξενο, άν τη χάσης.

ΠΙΠΗΣ: 'Ετσι, έ;

ΝΤΟΝΤΟΣ: Μάλιστα!

ΠΙΠΗΣ: Και τί λες να κάνω; Μη μου πής να της κάνω άπιστία, γιατί δεν μπο-ρώ! Μου είνε αδύνατον! Κι' ύστερα τό-χω και γρουσουζιά.

ΝΤΟΝΤΟΣ (χαμογελάει με ύφος «μαϊτρ» της έρωτικής επίστασης): Κακό-μοιρε! Τί ανάγκη έχεις να κάνης άπι-στία; Θ' αγοράσης ένα κραγιόνι τών χει-λιών, θα βαφής τ' ά χείλια σου κι' ύστερα θα σκουπίζεσαι με τ' ά μαντήλι σου! Θα τ' ό δη και θα λυσάξη άπ' τη ζήλεια!

ΠΙΠΗΣ: Πρώτης τάξεως ιδέα!... (σκέπτεται). 'Αλλ' άν μου κάνη καμιά σκηνή και φύγη;

ΝΤΟΝΤΟΣ (με τ' όδιο πάντα έμπει-ρο ύφος): Τί λες καυμένο; 'Εδώ δε φεύ-γουν οι άντρες όταν τούς κάνης άπιστία! Και θα φύγουν οι γυναίκες;

(Ριντώ)

ΣΚΗΝΗ 3η

(Στο σαλονάκι της Νέλλης).

ΝΤΟΝΤΟΣ: Καλησπέρα!

ΝΕΛΛΗ (υπερβολικά «νεγκλι'έ»): Κα-λησπέρα!

ΝΤΟΝΤΟΣ: Τί νέα, λοιπόν;

ΝΕΛΛΗ: Είχες δίκιο! Τ' ά μαντήλια του είνε γεμάτα κραγιόνια! Τόν παληάν-θρωπο! (Γεμάτη δίψα γιά έκδίκησι). 'Α-γάπη μου!

ΝΤΟΝΤΟΣ: Λατρεία μου! (Τη φιλάει. Και φυσικά πέφτει σκανδαλισμένο τό: Ριντώ)

ΣΚΗΝΗ 4η

(Στο γραφείο του Πίπη).

Α' ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: 'Εχω να σου π'ω κάτι... άνω ποταμών!

Β' ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Δηλαδή;

Α' ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ: Είδα τόν προϊστά-μενό μας... να βάφη τ' ά χείλια του! (σταυροκοπιέται). Μνήσθητί μου, κύριε!

Τί παράξενα πράγματα βλέπει κανένας στόν κόσμο;

ΠΙΠΗΣ (μπάνει): Καλημέρα!

Α' και Β': Καλημέρα σας! (Κρυγοε-λάνε).

ΠΙΠΗΣ (άπό μέσα του): Τί διάβολο έχουν αυτά τ' ά ζωά και γελάνε πρωί-πρωί; (παίρνει τ' ό τηλέφωνο). Καλημέρα, Ντόντο! Είχες δίκιο! 'Η Νέλλη ξανάγινε μαζί μου πολύ τρυφερή!

ΝΤΟΝΤΟΣ: Δε στάλεγα εγώ;

ΠΙΠΗΣ: Σ' εύχαριστώ θερμάτα!

ΝΤΟΝΤΟΣ: Παρακαλώ! Τί λες; Φιλι-κό καθήκον!

ΑΥΛΑΙΑ

ΕΨΙΛΟΝ

Εύθυμα λόγια

—Είναί άπληχαιωμένες οι μέθοδοι που μεταχειρίζεσαι! Λέει στο γέρο χωρικό ο νεαρός μαθητής της γεωπονικής σχολής, με ύφος πάνσοφο. 'Αμφιβάλλω άν θα μπο-ρέσης να κόψης έστω κι' ένα μύλο άπ' αυτή τη μηλιά!

—Κι' εγώ άμφιβάλλω... γιατί είναι άχλαδιά!

★

Κάποιος 'Αθηναίος, προσκαλούσε στο σπίτι του τούς φίλους του:

—Ελάτε να φάμε μαζί αύριο, έλεγε. Είναί τ' ά γενέθλια της γυναίκας μου. Εί-ναι πιά τριάντα χρονών.

Κάποιος άπό τούς προσκαλεσμένους, τού παρατήρησε ότι και περίσου και πρό-περσι, τ' ά ίδια είχε πη.

Και ο κακομοίρης ο άμφιτρώων, άπάν-τησε:

—Τί να κάνω, βρε παιδιά; Κατ'όρθω-σα να πείσω τη γυναίκα μου, έδώ και πέντε χρόνια να μ'ή στα τριάντα. Τώρα είναι τρία χρόνια που προσπαθώ να την κάνω να β'η και δεν τ' ά καταφέρνω.

★

—Πώς έχωσε ο Γιώργος τ' ά δάχτυλο τού δεξιού χεριού του;

—Τάβαλε μέσα στο στόμα ένδε αλό-γου, γιά να δ'ή πόσα δόντια είχε.

—Και τί έγινε τότε;

—Τ' άλογο έκλεισε τ' ό στόμα του, γιά να δ'ή πόσα δάχτυλα είχε ο Γιώργος!...

Δέν αλλάζει μόνον ή μόδα τών φορεμάτων, αλλά και της σιλουέτας. 'Ετσι, πρ'ό 25 ετών, όλες οι γυ-ναίκες προσπαθούσαν να-ναι... σάνιδες, δίχως καθόλου στήθος, και τ' ά σουτιέν άπετε-λούντο άπό σκληρά ύλικά, γιά να κρύβουν όσο τ' ά δυνατόν τις καμπυλότητες.

Σήμερα όμως, τ' ά πλούσιο στή-θος έχει γίνει πάλι της μόδας. Κι' ένα καλό σουτιέν άξίζει να πληρωθ'ή όσοδ'όποτε, γιατί δεί-χνει άκόμη ωραιότερο τ' ά μέρος αυτό τού γυναικειού σώματος. Πρέπει να έφαρμόξη καλά στους δυό μαστούς και ν' άφηνη άρ-κετό διάστημα στη μέση, μετα-ξύ τούς.

Συνήθως, τ' ά σουτιέν πωλούν-ται κατά μεγέθη, άνάλογα με την περιφέρεια τού στήθους. Αύ-τό όμως δεν είνε πολύ σωστό, γιατί μπορεί δυό γυναίκες με διαφορετικό στήθος νάχουν την ίδια περιφέρεια, δεδομένου ότι παίζει ρόλο και τ' ά πλάτος της ράχης, καθώς και τ' ά πάχος τών πλευρών. 'Επομένως, ένα καλό σουτιέν πρέπει, όχι μόνο νάει άνάλογο πρ'ός την περιφέρεια τού στήθους, αλλά και να έφαρ-μόξη τέλεια πάνω στους δυό μα-στούς.

Οι μητέρες έχουν μεγαλειότερη ανάγκη άπό σουτιέν. Πράγματι, μετά τη σύλληψη εκλύονται μέσα στο αίμα τούς άρισμένους όρμό-νες, που διεγείρουν τη λειτουργία τού στήθους. Οι διαστάσεις του μεγαλώνουν τότε και γύρω στη θηλή του σχηματίζεται ένα σκουροχρώμο στεφάνι.

Με την αύξηση όμως τού βά-ρους τών μαστών, ο συνεκτικός ιστός και τ' ά δέρμα τούς δεν μπορούν πιά να τούς συγκρατή-σουν, κι' αρχίζουν να κρέμω-νται πρ'ός τ' ά κάτω — ιδίως μετά τόν άπογαλακτισμό τού βρέφους. Γι' αυτό, ή μητέρα πρέπει να φορ'ή σουτιέν, μέρα νύχτα.

Τ' ά προτιμώτερο γιά τη γραμ-μή της είνε ν' άποκόψη λίγο-λίγο τ' ά παιδί της. 'Αν όμως, γιά όποιοδ'όποτε λόγο, ο γιάτρος της συστήση να διακόψη άμέσως τ' ό θηλασμό, πρέπει να σφίξη τ' ό στήθος της με έπίδεσμο, κατ'ό τον εξής τρόπο: Παίρνει δυό έ-πίδεσμούς πλάτους 10 πόντων. Δένει μαζί τις δυό άκρες τούς και συγκρατεί τόν κόμπο κάτω άπ' τ' ά στήθη, στη μέση. 'Επειτα έστυλίζει πρ'ός τ' ά πλάγια τούς δυό έπίδεσμούς, τούς διασταυ-

Η ηλιοθεραπεία και η αερολουτρία τονώνουν τούς μ'ες τού στή-θους, που γίνεται πλαστικό και αδύνατο, ύστερ' άπό τ' ό θηλασμό δυό ή τριών παιδιών...

Σπόρ και όρμονοθεραπεία

ρώνει στην πλάτη της και τούς περνάει πάνω άπ' τούς ώ-μους της. 'Ο έπίδεσμος που κατεβαίνει άπ' τόν άριστερό ώμο, περνάει κάτω άπ' τ' ά κατώτερο μέρος τού δεξιού μα-στού και προχωρεί πάλι πρ'ός την πλάτη. 'Ο άλλος έπίδε-σμος περνάει κατ'ό τόν ίδιο τρόπο, ώς ότου σκεπαστούν τε-λείως τ' ά στήθη με τόν έπίδεσμο.

Συχνά, τ' ό στήθος γίνεται πλαδαρό κι' αδύνατο, μετά τ' ό θηλασμό δυό ή τριών παιδιών. Στην περίπτωση αυτή, ή κατά-στασις καλλιεργεί με ώρισμένες άσκήσεις και σπόρ, δάιτα

και διεγερσι της κυκλοφορίας με ηλιοθεραπεία, αερολουτρία και με σφουγγάρι βουτηγμένο δια-δοχικά σε ζεστό και κρύο νερό.

Πρώτης τάξεως άσκησι γιά την τόνωση τών μυών που συγ-κρατούν τούς μαστούς, είναι ή τοξοβολία. Γι' αυτό είναν ώρζιο στήθος οι κυρίες τών αρχών τού 18ου αιώνος, που άσχολούταν με τ' ό τόξο. Τώρα, τ' ό σπόρ αυ-τό γίνεται και πάλι της μόδας στην 'Αμερική και στην 'Αγγλία.

'Επίσης τ' ό κολύμπι είνε εξαί-ρετικά ώφέλιμο γιά τ' ό στήθος.

'Αν όλοκληρο τ' ό σώμα είνε πολύ αδύνατο, δεν μπορεί βέ-βαια ν' άποτελή έξάίρεσι τ' ό στήθος. Σ' αυτή την περίπτωση, έπιβάλλεται μια δίαιτα που πα-χαίνει, με άφθονα άμυλώδη, ψω-μί και πατάτες, και άνάπαυσις μισής ώρας τουλάχιστον έπειτα άπό κάθε γεύμα.

Πάντως, όσο μικρό κι' άν είνε τ' ό στήθος, χρειάζεται ένα ύποστήριγμα. Σ' αυτή την περίπτωση, γιά να έφαρ-μόξη καλά τ' ό σουτιέν, μπορείτε να βα-λετε άπό μέσα λίγο βαμβάκι στο κάτω μέρος του.

Η όρμονοθεραπεία έχει άποδειχθ'ή άποτελεσματική γιά την ανάπτυξη τού πολύ μικρού στήθους. Δυστυχώς, πα-ρουσιάζει και κινδύνους, γιατί οι όρ-μόνες διεγείρουν μόνο τ' ό στήθος, αλλά και τ' ά όργανα άναπαρά-γωγής — κι' αυτό μπορεί νάχη βλαβερές συνέπειες. Ποτέ λοιπόν δεν πρέπει να γίνεται αυτή ή थे-ραπεία δίχως τη σύστασι και την έπίβλεψι τού γιάτρού.

Αυτό ισχύει κι' όταν άκόμη οι όρμόνες χρησιμοποιούνται με τη μορφή μιας κρέμας, με την όποια γίνεται μασάζ τών μαστών. Γιατί άπορ-ροφώνται άπ' τ' ό δέρμα, είσχωρουν στο αίμα και φθάνουν και πάλι στα όρ-γανα άναπαράγωγής, ό-που μπορεί να μη χρειά-ζονται.

'Όταν άπεναντίας τ' ό στήθος είνε μεγάλο, άπό συσσώρευσι υπερβολικού λίπους άνάμεσα στο συνε-κτικό ιστό του, χρειάζεται δίαιτα και γυμναστική, γιά να έλαττωθούν οι δια-στάσεις του. Τ' ό σουτιέν πρέπει νάει καλοφτιαγμένο και γερό. Μετά τ' ό ζεστό μπάνιο, τ' ό στή-θος καταβρέχεται με κρύο νερό, γιά να τενωθούν οι ιστοί του.

Πρέπει να σημειωθ'ή ότι ο θη-λασμός τού παιδιού, άμέσως με-τά τόν πρώτο τοκετό, είνε ώφέ-λιμος στη σιλουέτα της μητέ-ρας, γιατί, όταν τ' ά στήθη αδειάζουν, συ-στέλλεται ή μήτρα και ξαναγυρίζει στο κανονικό της μέγεθος, κι' έτσι μικραίνουν πάλι οι διαστάσεις της μέσης, της κοιλιάς και τών γοφών.

'Αξίζει ν' άναφέρουμε έδώ μια πρωτότυπη μέθοδο μετρήσεως τών σωματικών αναλογιών που την ύποδεικνύει μια στήρ τού Χόλλυ-γουντ, γνωστή γιά την άψογη σιλουέτα της.

Μετράτε πρώτα την περιφέρεια τού καρ-πού τού χεριού σας, στο λεπτότερο σημείο του. Και πολλαπλασιάζετε τόν αριθμό αυτό που θα βρήτε με τούς παρακάτω συντελεστές, γιά να ύπολογίσετε ποιες πρέπει νάει κανο-νικά οι κυριώτερες διαστάσεις τού σώμα-τός σας:

Στήθος (κάτω άπ' τις μασχάλες) 5 1/2

Μέση 4 1/2

Μηρός 3 1/2

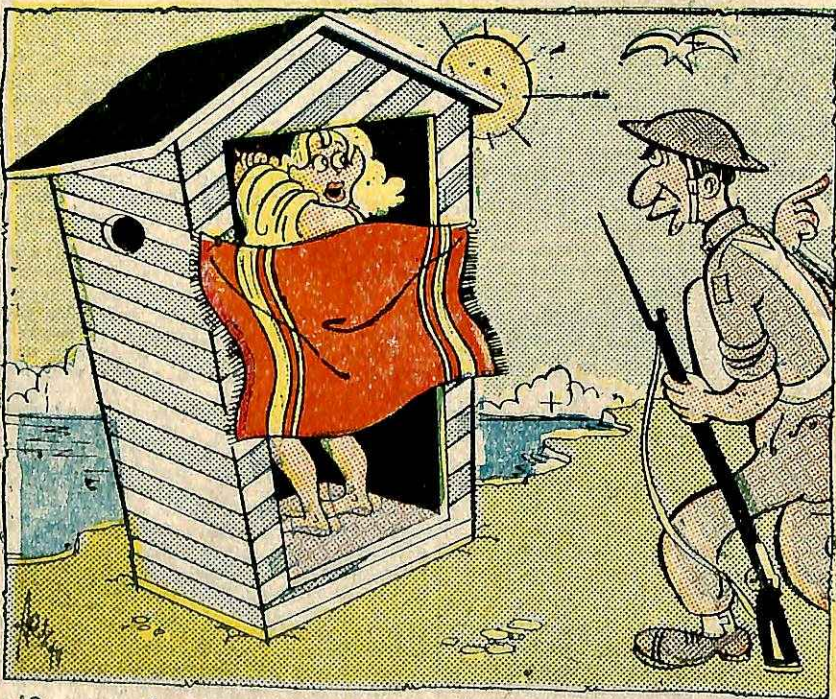
Κνήμη 2 1/2

'Αστράγαλος 1 1/4

'Αν π. χ. ή περιφέρεια τού καρπού σας είνε 15 πόντοι,

τ' ό στήθος πρέπει νάει 15 X 5 1/2 = 82 1/2 πόντοι.

'Όταν ο άπογαλακτισμός τού παιδιού γίνεται σιγά-σιγά, τ' ό στήθος ξαναβρίσκει τις συνηθισμένες διαστάσεις του κι' οι θηλές γίνονται πάλι μαλακές και άνοιχτόχρωμες.

Ο σκοπός: "Αντε βρε Καλλιόπαι, άκόμα να βάλης τ' ό μαγιά σου; Πρέ-πει να πάω τη σκοπιά στη θέση της μη γίνη καμιά έφοδος!..."

(Τού 'Αρχέλαου)

ΟΤΑΝ ΟΙ ΛΟΓΙΟΙ γίνονται... μποξέρ!

Ευθύμως έντυπώσεις από μια θλι-
βερή «λενοτεχνική» δίχνη

Χωρίς αμφιβολία, τα περισσότερα
πολύκροτα λογοτεχνικά έργα του κ.
Μ. Καραγάτση είνε ο «Γιούγκερ-
μαν», ο «Συνταγματάρχης Λιάτκιν»
και τα... χαστούκια με τα οποία
εξέφρασε τα έγκάρδια αισθήματά
του στον 'Ακαδημαϊκό κ. Σπύρο
Μελά.

Τα έν λόγω χαστούκια δέν άνα-
στατώνανε μόνο το θέατρο «Περ-
ροκέ» όπου έγινε το λυπηρό έπεισό-
διο, αλλά και την αίθουσα του Μονο-
μελούς όπου έκδικάσθηκε η υπόθεση.

Μηνυτής, φυσικά, ο κ. Μελάς, Κα-
τηγορούμενος ο κ. Καραγάτσης.
Πρόεδρος του Δικαστηρίου ο κ. Κα-
στανάς. 'Εξω φρενών ο πρώτος, έξ-
αλλος ο δεύτερος, έμβρόντητος ο
τοίτος.

— Επιτρέπεται να γίνονται τέ-
τοια πράγματα μεταξύ διανοουμέ-
νων; ρωτάει και ξαναρωτάει ο πρό-
εδρος.

Και προσπαθεί να πληροφορηθή
την αλήθειαν και μόνον την αλή-
θειαν από τους μάρτυρες που παρε-
λαύνουν. 'Αλλά η ιστορία είνε πολύ
παλιά. 'Εχει αρχίσει εδώ κι' ένα
χρόνο εξ αφορμής ενός δημοσιεύμα-
τος του μηνυτού.

— Το κακόθες και συκοφαντικόν
αυτό δημοσίευμα, κ. πρόεδρε, καθά-
πτεται της ανδρικής μου αξιοπρε-
πείας, υποστηρίζει απολογούμενος ο
κ. Καραγάτσης.

— Δέν είχα κανένα σκοπόν να
θίξω τον κατηγορούμενον, τον οποίον
πάντοτε έτίμησα και ως άνθρωπον
και ως λογοτέχνην, αντίτεινι ο ύπο-
στάς την «άδικον επίθεσιν» 'Ακαδη-
μαϊκός.

Και η διαδικασία συνεχίζεται έν
μέσω ζωηρών άντεγκλήσεων, ζωηρο-
τέρων κουδουνισμάτων και πυκνού
άκρατηρίου, μεταξύ του οποίου
ύπάρχει και μία συμπαθεστάτη γρη-
ούλα, μάρτυς στην έπομένη ύπόθεσι
— όπως μου εξήγησε.

— Γιατί, γυιόκα μου, τον βά-
ρεσε; με ρωτάει. Μήπως είνε νοικο-
κύρης του κι' ήθελε να τον βγάλη
από το σπίτι;

— Όπως καταλαβαίνετε, ήταν...
άπολύτως κατατοπισμένη στα λογο-
τεχνικά ζητήματα. Να προσπαθούσα
να της εξηγήσω; Θά ήταν ματαιο-
πονία. Προτίμησα λοιπόν ν' άφισω
άναπάντητη την έρώτησή της και να
παρακολουθήσω την ελαφρώς... μα-

Ερωταποκρίσεις

— Τι είνε η ύποκρισις;
— Ο φόρος ευλαδίας που πληρώ-
νει η κακία στην άρετή.

— Ποιοι είνε ευτυχισμένοι;
— Εκείνοι που τίποτε δέν έχασαν
και τίποτε δέν ζητούν.

— Τι είνε η δυσπιστία;
— Η κόρη της άμαθίας.

— Ποιό αίσθημα δέν τó βλάπτει η
υπερόχη;
— Το αίσθημα της εύννομουσύνης.

— Τι είνε η επιθυμία;
— Ο πλούτος των φτωχών.

— Τι είνε ο κόρος;
— Η φτώχεια των πλουσίων.

— Τι είνε μία φιλάρεσκη νυνάικα;
— Βάρος άσπικατο.

— Με τί υιοάζουν τα νεύτα δίχως
όν έρωτα;
— Με πρωινό χωρίς ήλιο.

καρνοειδή άπολογία του κατηγο-
ρουμένου. 'Αλλά η ώρα κοντεύει δύο
και ο κ. Καστανάς βιάζεται να φτά-
ση στο προκείμενον.

— Γιατί τον χτύπησε, κατηγο-
ρούμενε;

— Μα σάς είπα. 'Όταν πρό ενός
έτους έδημοσίευσε στην «Έλληνική
Δημιουργία»...

— Δέν μ' ενδιαφέρουν αυτά. 'Επί
της ουσίας!

— Η ουσία όμως είνε μία και μόνη:
'Ο κ. Καραγάτσης μένε πνέων έπε-
τέθη κατά του κ. Μελά, ή σύζυγος
του οποίου... περιποιήθηκε με τη
σειρά της τόν έπιτεθέντα, που έχει
το ένα του άφτί γεμάτο τσιρότα, σάν
σημα καταθέν της... συζυγικής
άλληλεγγύης.

— 'Εφ' ό και ο κ. πρόεδρος άναλαμ-
βάνει προσωρινώς και... μικρογρα-
φικώς τον δυσχερέστατο ρόλο του κ.

— 'Εδω κι' έπιχειρεί μία συμφιλιο-
τική προσπάθεια. Προτείνει δηλαδή
να ζητήσει ο κ. Καραγάτσης συγγνώ-
μην από τον κ. Μελά και να θεωρηθή
το ζήτημα λήξαν. Φαίνεται όμως ότι
αυτό τον καιρό οι συμφιλιοτικές
προσπάθειες είνε καταδικασμένες
ν' άποτυγχάνουν.

— Ο κατηγορούμενος δέχεται να ζη-
τήση συγγνώμην, άν κάνη το ίδιο
και ο μηνυτής και όμοιοση ότι
έκείνο το δημοσίευμα ήτανε συκοφαν-
τικό.

— Μα δέν είχα πρόθεσι να θίξω
κανένα! , έπαναλαμβάνει για πολλο-
στή φορά ο κ. Μελάς. 'Απλώς έκανα
χιούμορ.

— Τ' είν' αυτό; με ρωτάει η άφε-
λης γρηούλα.

— Ποιό;

— Το «χιούμορ». Είνε κακό πράμα;

— Κάκιστον!

— Τότε γιατί το έκανε;

— 'Ελα ντέ!

— Ένα νευράδες και ήχηρότατο
κουδούνισμα του όφθαλμοφανώς έκ-
νευρισμένου κ. Καστανά έπαναφέρει
την προς στιγμήν διασαλευθείσαν
τάξιν εις το 'Ιερόν της Θεμίδος.

— Θά ζητήσης συγγνώμην, κατη-
γορούμενε;

— Εκφράζω την λύπη μου, κ.
πρόεδρε.

— Η έκφρασις λύπης δέν είνε άρ-
κετή. Θά ζητήσης συγγνώμην;

— Άν μου ζητήση και ο κ. Με-
λάς.

— Μα ο κ. Μελάς εξέφρασε ήδη
την λύπην του, γιατί το χιούμορ του
εξελήφθη ως συκοφαντική πρόθεσις.

— Τότε έκφράζω και εγώ τη δι-
κή μου λύπη, κ. πρόεδρε.

— Άσε τις λύπες, είπα. Θά ζη-
τήσης συγγνώμην;

— Άν ζητήση κι' από μένα συγ-
γνώμη ο κ. Μελάς.

— Νέα άπορία της γρηούλας:

— Την κολοκυθιά παίζουσε, γυιό-
κα μου;

— Την άπάντησι της τη δίνει η αυ-
στηρή φωνή του κ. Καστανά.

— Η άκροαστική διαδικασία
συνεχίζεται.

— Τον λόγον έχει η πολιτική άγωγή
που την εκπροσωπεί ο διακεκριμένος
ποινικολόγος κ. Δ. Μπαμπάκος. 'Η
αγόρευσις του είνε ήρεματάτη, έν
αντιθέσει με την αγόρευσι του κ. Χρ.
'Αγγεληνού, συνηγόρου υπερασπί-
σεως του κ. Καραγάτση.

— Κατόπιν μιας τοιαύτης συκο-
φαντικής έκστρατείας, κ. πρόεδρε —
καταλήγει ο κ. συνηγόρος — είνε
θαύμα πως αυτό τó ραπίσματά δέν
ήσαν σφαίραι!

— Αίσθησις στο έκροαστήριο. 'Η γρη-
ούλα τρομοκρατείται.

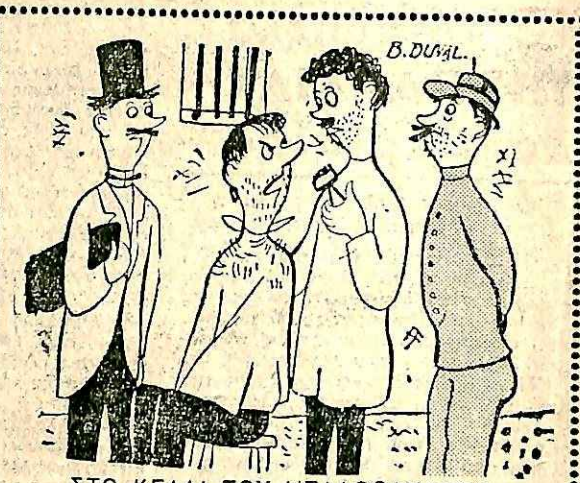
— Κι' άν τον σκότωνε, γυιόκα
μου;

— Θά πήγαινε ισόδια, κυρούλα
μου.

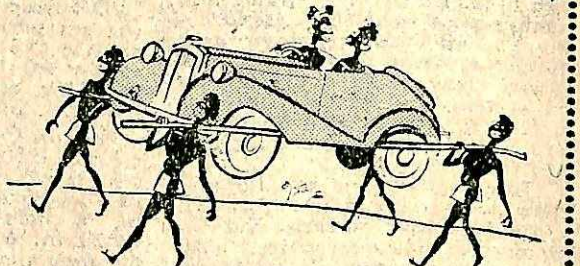
— 'Ενδ' με τó «ραπίσματά» έφαγε
μόνο 20 μέρες φυλακή.

— Και εις άλλα με ύγειαν!...

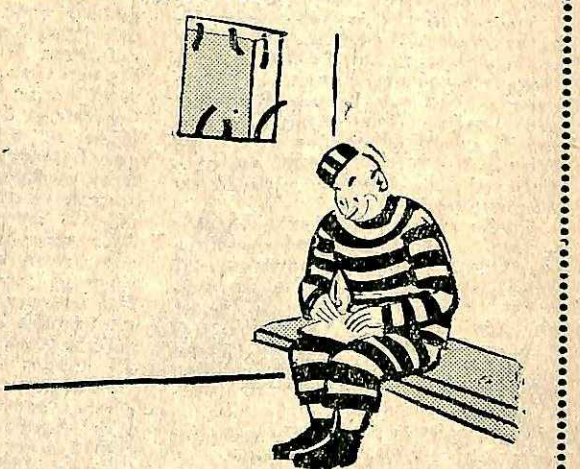
Γ. Γ.

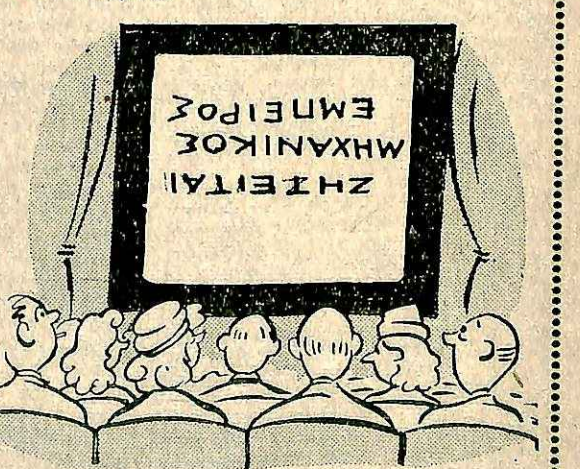
— Πρόσεξε λιγάκι το λαιμό μου, βρέ παιδί! Νο-
μίζεις πως τον έχω για γδάρασινο;
(Από το «ICI Paris»)

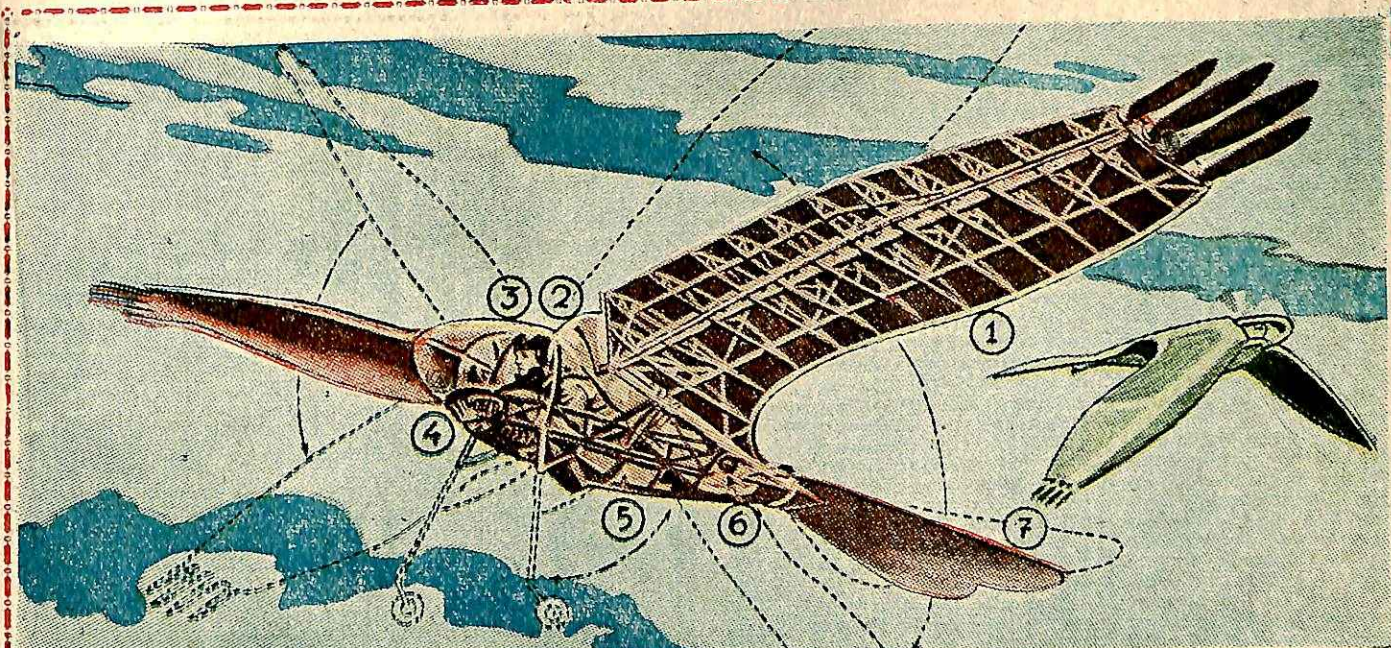
— Το εργοστάσιο λέει να πηγαίνει σιγά τα πρώ-
τα 1000 χιλιόμετρα!...

— Αγαπητέ μου μπαμπα, θά έκπλαγής να με
δής στο σπίτι δέκα χρόνια γρηγορώτερα απ' ό,τι
με περιμενες!...

— Φαίνεται πως πραγματικά τους χρειάζεται
έναν καλό μηχανικό!...

Αυτή τη μορφή θά έχη το «δρνιθόπτερο» του Στολτσενμπεργκερ. 1) Έλαφρά φτερά από μαγνήσιον. 2) Περιστρεφόμενον έκκεντρον, που δημι-
ουργεί παλμικές δονήσεις. 3) Ο πιλότος είνε ζαπλωμένος με την κοιλιά. 4) Εισόδος άέρος για το μοτέρ. 5) Ρεζερβουάρ βενζίνης. 6) Οι
τροχοί προσγειώσεως κρύβονται κατά την πτήση. 7) Η ούρα χρησιμεύει ως πηδάλιον ύψους.

ΑΡ' όλες τις τελειο-
ποιήσεις του αερο-
πλάνου και του έλικοπτε-
ρου, ο άνθρωπος δέν είχε
μπορέσει ως σήμερα να μι-
μηθή το πέταγμα των που-
λιών. Στα αεροπλάνα τó
φτερά είνε ακίνητα, στα έ-
λικόπτερα περιστρέφονται.
Δέν ύπάρχει όμως μία πτη-
τική μηχανή με φτερά που
ν' άνεβοκατεβαίνουν, σάν
των πουλιών. Τώρα λοιπόν
άσχολείται μ' αυτή την έ-
φεύρεσι ο νεαρός Άμερ-
κανός μηχανικός "Ανταμ

Ο άνθρωπος που θά πετάξη σάν πουλί

Στολτσενμπεργκερ, την έχει ονομάσει δέ «δρνιθόπτερον».
'Ο Στολτσενμπεργκερ υπηρέτησε στον πόλεμο ως πι-
λότος ής πολεμικής αεροπορίας. Κι' είχε άσχοληθή τότε
με έρευνες σχετικές με τις παλμικές δονήσεις των αερο-
πλάνων, που κάνουν συχνά να ξεκολλούν τó φτερά τους
ή να σπάξη ή ούρα τους, στίς μεγάλες ταχύτητες.
Μία μέρα λοιπόν σκέφθηκε ότι, αντί να προσπαθή να
περιορίση τις επικίνδυνες αυτές δονήσεις, θά μπορούσε έ-
κμεταλλευθή για τó άνεβοκατεβάσσιμα των φτε-
ρων ενός αεροπλάνου νέου τύπου.

Πράγματι, άρχισε πέρυσι τó πειράματά του, μόνος του,
ήσυχα και άθόρυβα. "Εφτιασε πρώτα μικρά «δρνιθόπτερα»,
ένα όμοιο στο στήνι με πουλιά, με φτερά άρθρωτά. Ένα
στριμμένο λάστιχο έκανε να περιστρέφεται ένα μικρό στέ-
λεχος, κι' αυτό προκαλούσε ισχυρούς παλμούς, που μετε-
δίδοντο στα φτερά και τάκαναν ν' άνεβοκατεβαίνουν, σάν
νάχαν ζωντανέψει ξαφνικά τó ψεύτικα πουλιά.

Μικρά ύποδείγματα, διάφορων σχημάτων, όμοια με σπου-
ρίτια, με «κολιμπρί», με αετούς... Τά μηχανικά αυτά
πουλιά ήσαν ίκανά ν' άνυψώνονται και να πετούν σε άρ-
κετή απόστασι, φτερουγίζοντας σάν ζωντανά.

Μιά μέρα, ένα άπ' αυτά, με σχήμα νυχτερίδας, βγήκε
άπ' την άνοιχτή πόρτα του δωματίου όπου το δοκίμαζε ο
έφευρέτης. Ξαφνικά άκούσθηκαν ύστερικές φωνές. 'Ο
Στολτσενμπεργκερ έτρεξε έξω... και είδε δύο δακτυλο-
γράφους να φεύγουν πανικόβλητες από ένα γειτονικό γρα-
φείο, όπου είχε εισβάλει η νυχτερίδα του!

Τελευταίως, ο Στολτσενμπεργκερ πήρε πρόνομιό εύρε-
σιτεχνίας για μία τέτοια πτητική μηχανή, ικανή να μετα-
φέρη έναν άνθρωπο. Αυτό θάηαι τó πρώτο «δρνιθόπτερο»
του κόσμου.

Θάχη μία ελαφρειά δικύλινδρη βενζινομηχανή, με την
όποια θά περιστρέφονται δύο «έκκεντρα», προσηρμοσμένα
στα φτερά. Οι παλμικές δονήσεις άπ' την περιστροφή θά
προκαλούν τó γρήγορο άνεβοκατεβάσσιμα των φτερών, κι'

έτσι η μηχανή θ' άπογειώ-
νεται και θά πετάξη σε με-
γάλες αποστάσεις. 'Ο πιλό-
τος θάηαι ζαπλωμένος με
την κοιλιά, μέσα σ' ένα κου-
δούκλιο από διαφανή πλα-
στική ούσια, και θά διευθύ-
νη με τó πόδια του τα πη-
δάλια ύψους της ούρας. 'Ο
σκελετός θ' άποτελήται ά-
πό ελαφρό μέταλλο (μα-
γνήσιον).

Τό μοτέρ θ' αρχίξη να
λειτούργη με τó τράδηγμα
ένος σχοινιού, όπως οι γνα-
στές «εξωλέμβιες» μηχανές
για βάρκες. Δυό τροχοί, που θά χρησιμεύουν για την προ-
σγείωσι, θά κρύβονται με ειδικό μηχανισμό μέσα στο σκά-
φος κατά την πτήση.

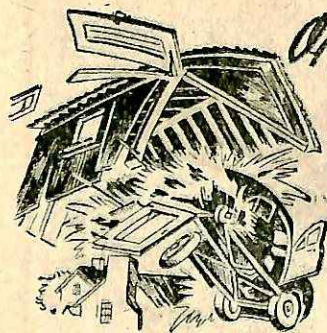
Μετά την άπογείωσι, ο πιλότος θά άναζητή ένα κατα-
κόρυφο ρεύμα άέρος, που θά του έπιτρέπη να σθύση τó
μοτέρ. Τά φτερά θά μένουν τότε ακίνητα και τó «δρνιθό-
πτερον» θά γλιστράη στον άέρα, ελαφρά κι' άθόρυβα,
σάν τά άνεμόπτερα, χρησιμοποιώντας τó ρεύματά του
άέρος που ύπάρχουν πάντα σε κάποιο ύψος από τó έδαφος.

'Ο Στολτσενμπεργκερ έρχεται να πραγματοποιήση, με
την έφεύρεσι του, ένα προαίτιο όνειρο της ανθρωπότη-
τος, που τó συναντούμε ακόμη και στην άρχαία Έλλάδα
με τó θρύλο του Δαιδάλου και του 'Ικάρου. Διάφοροι
έφευρέτες προσπάθησαν στο παρελθόν να φτιάσουν πτητι-
κές μηχανές με φτερά που θ' άνεβοκατεβαίνουν, αλλά απέ-
τυχαν όλοι και βρήκαν τó θάνατο στα πειράματά τους,
ή γελοιοποιήθηκαν με την άποτυχία τους.

Ίσως θά τó κατώρθωνε ο μεγάλος Λεονάρντο ντα Βίν-
τσι, τó 1490, άν διέθετε ένα ελαφρό και ισχυρό μοτέρ,
ικανό ν' αντικαταστήση τούς άδύνατους ανθρώπινους μύς
για την κίνησι των φτερών.

Πριν άπ' τó δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, οι πιλότοι των
γαερμανικών άνεμοπτέρων είχαν παρατηρήσει ότι, όταν
φυσούσε άνεμος, πετούσαν καλλίτερα εκείνα που είχαν
φτερά κάτω ευλύγιστα. 'Ο Γερμανός μηχανικός Λίπτις
άναζητήσε τó λόγο και διατύπωσε τη θεωρία ότι οι έλα-
φές δονήσεις των ευλύγιστων φτερών ήταν η αίτια της
υπερόχης αυτού του τύπου των άνεμοπτέρων άέναντι
των άλλων με τά τελείως ακίνητα φτερά.

Σ' αυτή τη θεωρία λοιπόν στηρίχθηκε κι' ο Στολτσενμ-
περγκερ, για να έπινοήση τó «δρνιθόπτερο» του. 'Ελπίζει
δέ ότι θάηαι ο πρώτος άνθρωπος που θά πετάξη σάν πουλί,
μόλις συμπληρώση μερικές μικρολεπτομέρειες της έφευ-
ρέσεώς του, κι' ότι τó «δρνιθόπτερον» θά διαδοθή εύρύ-
τατα σ' όλο τον κόσμο.

Οι μυστηριώδεις ΠΥΡΚΑΓΙΕΣ

Ποιές είναι οι κοινότερες αιτίες τους

“Ενας Αμερικανός γιατρός, στο Μαϊντλαντ, δοκίμασε μία πολύ ασχημή εκπαίδευση, τον περασμένο χειμώνα. Μία νύχτα, τον κάλεσε τηλεφωνικά κάποιος πελάτης. Πεταχτηκε απ’ το κρεβάτι, φόρεσε ένα γούνινο παλτό κι’ ένα ζευγάρι ελαστικές γαλτσές, πήρε τα εργαλεία του, βγήκε στη χιονισμένη αυλή και πήγε ως το γκαράζ.

Για να εξακριβώσει αν είχε αρκετή βενζίνη το αυτοκίνητό του, ξεβούλωσε το ρεζερβουάρ, έσκυψε, κόλλησε τ’ αυτί του στην τρύπα και κούνησε δυνατά το αυτοκίνητο, για να υπολογίσει απ’ τον παφλασμό της βενζίνης πόση περιείχε το ρεζερβουάρ. Την ίδια στιγμή, μία φοβερή έκρηξη κατέστρεψε το αυτοκίνητο, ανατίναξε τη σκεπή του γκαράζ και τινάξε το γιατρό 15 μέτρα μακριά! Εύτυχως, έπεσε στο μαλακό χιόνι και δεν πληγώθηκε σοβαρά.

Τι είχε προκαλέσει όμως την ανάφλεξη και την έκρηξη της βενζίνης; Ο γιατρός δεν είχε ανάψει σπέρτο, το μοτέρ του αυτοκινήτου δεν λειτουργούσε... Το μυστήριο θάμενε ανεξιχνίαστο, αν δεν ανέλαβαν να βρουν τη λύση ένας ειδικός ντετέκτιβ μίας αστυνομικής εταιρείας.

Φόρεσε πράγματι γούνινο παλτό και γαλτσές κι’

ακολούθησε την ίδια νυκτερινή διαδρομή του γιατρού, μέσα απ’ την αυλή, ως το γκαράζ. Όταν λοιπόν πλησίασε έπειτα το δακτύλο του στο ρεζερβουάρ ενός αυτοκινήτου που βρισκόταν εκεί, σχηματίστηκε μία μικρή ηλεκτρική σπίδα ανάμεσα στην άκρη του δακτύλου του και στο μέταλλο.

Έτσι, εξηγήθηκε το ατύχημα: Με τις κινήσεις γιατρού, είχε σχηματισθεί στο γούνινο παλτό του στατικός ηλεκτρισμός, κι’ όταν άγγιξε κατόπιν το άνοιχτο ρεζερβουάρ, δημιουργήθηκε μία σπίδα, που έβαλε φωτιά στους ατμούς της βενζίνης.

Στο στατικό ηλεκτρισμό — για τον οποίο γράψαμε λεπτομερώς σε προηγούμενο τεύχος μας — οφείλονται αρκετές πυρκαγιές, που φαίνονται εκ πρώτης όψεως ανεξήγητες και «μυστηριώδεις».

Ένας σωφέρ π. χ. ανατίνε μεσα σε τρεις ημέρες ισάριθμα αυτοκίνητα — βυτία βενζίνης, με τις σπίδες που παρήγε ο στατικός ηλεκτρισμός του σώματός του.

Κάποιοι Αμερικανός κτηματίας ράντιζε τις μηλιές του μ’ ένα εύλεκτο έντομοκτονο. Ο άνεμος παρέσυρε ένα μέρος του υγρού και τόρριχνε πάνω του. Κάθως έφευγε κατόπιν ο κτηματίας, συγκεντρώθηκε ηλεκτρισμός στα ρούχα του, απ’ τη ζωή προστριβή τους, με τις κινήσεις του βαδίσματος. Καί, ξαφνικά, ο άνθρωπος πήρε φωτιά! Εύτυχως, είχε την ετοιμότητα να πετάξει τα ρούχα του, κι’ έτσι σώθηκε από τραγικό θάνατο.

Τα ζώα προκαλούν συχνά παράξενες πυρκαγιές, με τον ηλεκτρισμό που σχηματίζεται στο τρίχωμά τους.

Κρητικές μαντινάδες

Ανάθεμα τα μάτια σου, πώς τάχεις μασημένα, και κάνεις, πως θωρείς άλλο κι’ εσύ θωρείς έμένα.
 *
 Όλα τα μάτια ‘ναι γλυκά, κι’ όλα γλυκά θωρούνε, υά τα δικά σου έχουνε μαγνήτη και τραβούνε.
 *
 Ποιός είδε τέθιον πόλεμο νά, πολεμούν τα μάτια, δίχως μαχαίρια και σπαθιά νά γίνεσαι κομμάτια;
 *
 Γά κάλλη του προσώπου σου, στόν ύπνο μου θωρῶ τα, τα μάτια σου με σφάζουνε, τα χείλια σου φιλώ τα.
 *
 Καρδιά μου κακορίζικη μόνη παρηγορήσου, βρίσκονται κι’ άλλοι άπου ποιοούν, δεν είσ’ άμοναχά σου.
 *
 Εκλείβωσ’ η καρδούλα μου, σαν τών χανιών την πόρτα, και δεν άνοιγει να γελά, καθώς έγέλα πρώτα.
 *
 Νάταν τά στήθη μου γιασί νά ήθε τά σωθικά μου, νά ήθε πληγές, που τού ‘χουνε τά φύλλα τση καρδιάς μου.
 *
 Αίμα στάζει τ’ άχειλί μου, μά γώ τὸ καταπίνω, γιατί ‘χω φλόγα στην καρδιά και θέλω νά τή σβύνω.
 *
 Κοριμί μου κακορίζικη πολύτυρανισμένο, στά βάσανα, που σ’ έβαλα δεν ήσουν μαθημένο.
 *
 Μές την καρδιά μου κάθεται τὸ αίμα μου τὸ πίνεις, κι’ όσες σταλαισθίδες μου πίνεις, τόσες πληγές μ’ άφίνεις.
 *
 Γὸ γιασεμί κλαδεύουνε τὸ χρόνο μιάν ήμέρα, υά μένα με κλαδεύουνε οί πόνοι νύχτα μέρα.

Κάποτε, κήκε Ένα μεγάλο γκαράζ, απ’ τις σπίδες που έβγαζε το τρίχωμα ενός σκύλου, καθώς τον χείδευε ένα παιδί. Ένα δοχείο βενζίνης, που έτυχε νά βρίσκεται κοντά τους, πήρε φωτιά, κι’ οι φλόγες μεταδόθηκαν σ’ ολόκληρο το κτίριο.

Άλλα και στους θαλάμους όπου σκοτώνουν με γκάς τα άδέσποτα σκυλιά, προκαλούνται κάποτε έκρηξεις απ’ τον ηλεκτρισμό του τριχώματος αυτών των ζώων.

Πολλές άλλες μυστηριώδεις πυρκαγιές οφείλονται σε αυτόματο ανάφλεξη. Ο ολόκληρος θημώνας μπορεί να πάρουν φωτιά και να καούν, ιδίως αν έχουν βραχή προηγουμένως. Η θερμότητα που αναπτύσσεται στο έσωτερικό τους, οφείλεται σε μία χημική οξείδωση, που επιταχύνεται με την ύγρασία, την παρουσία ωρισμένων μικροβίων, κλπ. Κάποτε, ένας αγρότης πρόλαβε να σκορπίσει μία τέτοια θημώνα, πριν ξεσταθεί τόσο που ν’ ανάψει. Πάντως, υπήρχε τόση θερμότητα στο έσωτερικό της, ώστε... μπόρεσε να βράσει 12 αυγά!

Οι παλές έφημερίδες, οι στοιδαγμένες σ’ ένα υπόγειο, μπορεί κάποτε ν’ ανάψουν μόνες τους, από αυτόματο ανάφλεξη της αιθάλης (καπνιάς) που περιέχεται στο τυπογραφικό μέλαν. Κάποιος, που είχε στο υπόγειό του μία στοιδα έφημερίδων, ύψους 30 πόντων περίπου, παρατήρησε μία μέρα ότι είχαν ξεσταθεί υπερβολικά, δίχως φανερό λόγο. Τις σκόρπισε άμέσως και βρήκε στο κέντρο της στοιδας μία στρουγγυλή τρύπα, με διάμετρο 15 πόντων. Οι έφημερίδες είχαν άρχισει να κρυφακάινονται, και πήραν φωτιά μόλις τις σκόρπισε.

Η αυτόματος ανάφλεξις συμβαίνει πολύ συχνά σε καπνόπανα ποτισμένα με λάδια. Άν τα πανιά αυτά είναι πεταγμένα σ’ ένα ζεστό μέρος του υπογείου, π. χ. κοντά στο καλοριφέρ, μπορεί να βάλουν φωτιά στο σπίτι.

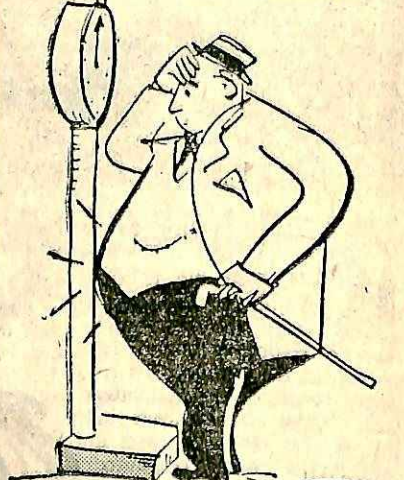
Άλλοτε πάλι έχουν συμβεί πυρκαγιές απ’ την αυτόματο ανάφλεξη ενός μεταξωτού φορέματος κλεισμένου σ’ ένα κασόνι στη σοφίτα, ή ενός στρώματος κρεβατιού όπου ένας άρρωστος είχε χύσει λίγο καμφορόλαδο, ή ενός κουρελιού λερωμένου από λαδομπογιές και κρεμασμένου σ’ ένα καρφί...

Σ’ ένα χωριό της Καλιφόρνιας, ένα άλογο θέλησε να χτυπήσει με την ουρά του μία ένοχλητική νύια. Και η νύια μόν ξεφυγε, ή ουρά όμως του άλογου χτύπησε κι’ έκοψε ένα ηλεκτρικό σύρμα, κι’ απ’ την ηλεκτρική ένωση ξέσπασε μία πυρκαγιά που άποτέφρωσε 55 στρέμματα δάσους.

Στην Ιντιάνα, ένας χωρικός πέταξε ένα ξύλο στο γουρούνι του. Το ξύλο όμως είχε στην άκρη ένα καρφί, που χτύπησε σε μία πέτρα κι’ έβγαλε μία σπίδα, με την οποία άναψε και κήκε μία θημώνα!

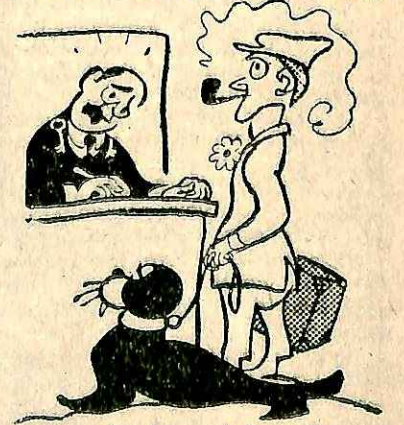
— Ένας έξυπνος ταχυδρόμος!

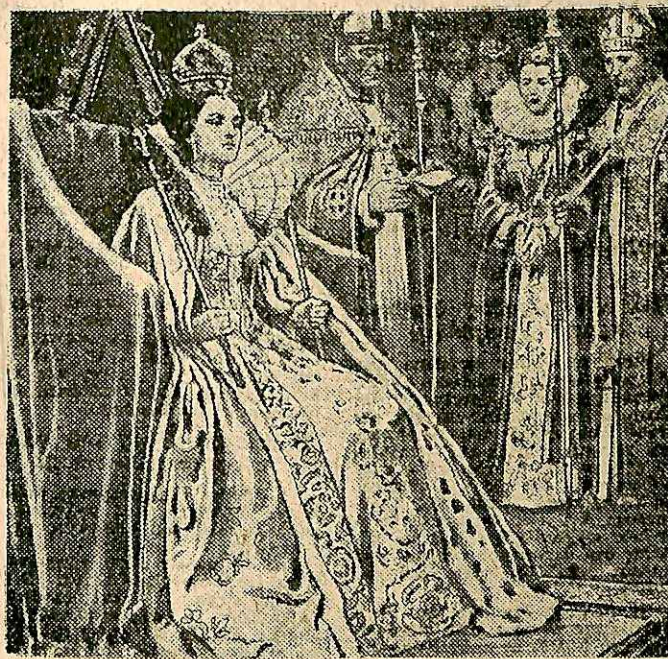
Τὸ εμπόδιο!

— Για ρίξε μία ματιά στο ρολόι μου... Πάει μισό λεπτό πίσω!...

— Ένα δωμάτιο με λουτρό, παρακαλώ!...

Ένας νέος αιώνας άρχισε για την Άγγλία από την ήμερα που στέφθηκε βασίλισσα η Έλισάβετ.

Η βασίλισσα Έλισάβετ υπήρξε ή πολυπλοκότερη προσωπικότητα που κήθηκε ποτέ στον άγγλικό θρόνο. Έγκαινιάσε με τη βασιλεία της μία χρυσή περίοδο για την Άγγλία. Κέρδισε την αγάπη του λαού της, απέτελεσε το σύμβολο της ενότητας και προπαρασκεύασε τη θαλασσοκρατία της χώρας της. Γι’ αυτό έμεινε στην άθανασία.

Ίσως όμως να μην πετύχαινε τόσο στο ρόλο της, αν δεν είχε υποφέρει στα πρώτα χρόνια της ζωής της και δεν είχε ωριμάσει ή χαρακτήρας της απ’ αυτή την άδυνηρή πείρα.

Ήρθε στον κόσμο στις 7 Σεπτεμβρίου 1533 κι’ ήταν κόρη του Έρρίκου Η’ και της Άννας Μπολέυν. Η γέννησή της άπογοήτευσε τον πατέρα της, που όνειρευόταν ν’ άποκτήσει γυιό. Για τὸ λαό όμως απέτελεσε ένα χαρμόσυνο γεγονός, που γιορτάστηκε με άλόθερες εκδηλώσεις.

Συγχρόνως προκάλεσε άτελείωτες και πολύπλοκες συζητήσεις στο Κοινοβούλιο για τη νομιμότητα της νεογέννητης πριγκίπισσας — γιατί ή Έρρίκος Η’ είχε παντρευτεί την Άννα Μπολέυν πρότῳ κηρυχθεί άκυρος ή προηγούμενος γάμος του με την Αικατερίνη της Άραγωνίας. Τέλος, ή Έλισάβετ άναμε κηρυχθηκε επίδοξος διάδοχος, έπειτα απ’ την μεγαλύτερη άδελφή της Μαρία, την κόρη της Αικατερίνης.

Η Μαρία ήταν τότε 17 έτών. Πληγωμένη απ’ τις σκληρές κι’ άδικες ταπεινώσεις που είχε υποστεί ή μητέρα της, ένοιωσε μία ίσχυρη αντίπαθεση κατά της Έλισάβετ, που μετεβλήθη άργότερα σε μίσος.

Απ’ ότου ή Έλισάβετ ήταν άκόμη βρέφος, ή πατέρας της σχεδίασε νά την παντρεύη με τον τρίτο γυιό του Φραγκίσκου Α’ της Άγγλίας. Άλλά τὸ σχέδιό του απέτυχε, γιατί ή Φραγκίσκος προτίμησε νά διατηρήσει καλές σχέσεις με τον Πάπα, ενώ ή Έρρίκος άπεναντίας είχε περιφρονήσει τις πατικές άντιρρήσεις για τὸ διαζυγίό του κι’ ένοούσε νά υπάγηση την Έκκλησία στην έξουσία του.

Όταν ή μητέρα της κατόδικάσθηκε, με την άδικη κατηγορία της μοιχείας, κι’ άποκεφαλίσθηκε, ή Έλισάβετ ήταν μόλις 3 έτών. Ο πατέρας της μόλις 3 έτών. Ο πατέρας της μόλις 3 έτών. Ο πατέρας της μόλις 3 έτών.

Στο μεταξύ, ή Έλισάβετ είχε γίνει μία νέα κοπέλλα, δροσερή και με ζωηρότητα αντίληψη. Μιλούσε κι’ έγραφε άπταιστα Ιταλικά, γαλλικά, φλαμανδικά, ισπανικά και έγραφε και τὰ λατινικά.

Μετά τὸ θάνατο του Έρρίκου, τὸν διαδέχθηκε ή Έδουάρδος. Η μητέρα του Αικατερίνη Παρ έσπευσε τότε νά ξαναπαντρευτεί με τὸ λόρδο Σέυμουρ, ένα άσυνείητο τυχοδιώκτη, που είχε έπονομασθή «Άδωνις της Αύλης». Ο έλεεινός αυτός τύπος πολióρησε στενά την Έλισάβετ με τις άνήθικες προτάσεις του. Όταν συνελήφθη λοιπόν για την άσχημή άρασί του, ή πριγκίπισσα καθγορήθηκε ότι είχε ένσυχες σχέσεις μαζί του. Μπόρεσε όμως νά υπερασπισθή άριστα τὸν εαυτό της και ν’ άποδείξει ότι δεν τη συνέδεε μ’ αυτόν τίποτε περισσότερο από ένα παιδιαστικό θαυμασμό για την όμορφιά του.

Όσο περνούσαν τὰ χρόνια, ή Έλισάβετ άποκότῳσε μεγαλύτερο κύρος. Όταν ανέβηκε στο θρόνο ή Μαρία, μετά τὸν πρόωγο θάνατο του Έδουάρδου, ή Έλισάβετ έότασε στο Λονδίνο για νά της υποβάλη τὰ σέβη της. Η συνάντησή τους ήταν φαινομενικά έγκάρδια, τόσο που πίστεψαν πολλοί ότι είχε διαλυθή ή έχθρότης που τις χώριζε ως τότε.

Δέν άργησε όμως ν’ άποδείχῃ τὸ αντίθετο. Η Μαρία προσπάθησε ν’ άποκαταστήσει την έπικροή του καθολικισμού στην Άγγλία κι’ έτέμενε νά παρακολουθή ή Έλισάβετ την καθολική λειτουργία. Εκείνη άρνήθηκε, με μία πρόσφασι — γιατί ήταν διαμαρτυρούμενη — αλλά ή βασίλισσα θύμωσε και την ύποχρεώσε νά υποταχῃ στη θέλησή της.

Συγχρόνως, οι έχθροι της Έλισάβετ, και ιδίως ή πιο άσπονδος απ’ όλους, ή πρεσβευτής της Ισπανίας, έσπευσαν νά έπωρελήθουν απ’ την εύκαιρία, με τὴ στανική διπλωματία τους.

Η Έλισάβετ, μαντεύοντας τις μηχανορραφίες εναντίον της, θέωρησε φρονιμότερό ν’ άποτραβηχῃ στο έξοχικό σπίτι της, με την άδεια της βασίλισσας. Άμέσως ή πρεσβευτής της

Τὰ πρώτα χρόνια ΜΙΑΣ ΜΕΤΑΛΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ

Άπ’ τη φυλακή στο θρόνο

Ισπανίας έσπευσε νά βεβαιώσει τη Μαρία ότι ή αδελφή της συνωμοτούσε εναντίον της κι’ ότι είχε άπομακρυνῃ απ’ την Αύλη για νάχη μεγαλύτερη έλευθερία ένεργειας. Η βασίλισσα πίστεψε την άβάσιμη αυτή κατηγορία και διέταξε νά περιορισῃ ή Έλισάβετ στα διαμερίσματά της.

Η Μαρία ήθελε τότε νά παντρευτεί με τὸ Φίλιππο της Ισπανίας. Αυτό όμως της έμνησε ότι δεν ένοούσε νά διακινύσει στην Άγγλία, έφόσον ή Έλισάβετ έμενε έλευθερή δουλειά στην Άγγλία, άποφάσισε νά φυλακίσῃ την και ζωντανή.

Έτσι, ή Μαρία άποφάσισε νά φυλακίσῃ την αδελφή της στον Πύργο του Λονδίνου, όπου τόσοι πριγκίπες είχαν βρή άικρό τέλος.

Άδικα ή Έλισάβετ ζήτησε νά ίδῃ την αδελφή της, για νά της άποδείξει την αθωότητά της. Άδικα της έγραψε κι’ έπικαλέσθηκε την τιμή της και την ευθυκρισία της. Η διαταγή της Μαρίας έκτελέσθηκε: Η Έλισάβετ κλεισθηκε στο σκυθρωπό και παγωμένο Πύργο. Οι κτηνώοι της προσάπθσαν νά της άποσπάρουν όμολογίες, άλλα δεν τὰ κατώρθωσαν.

Έπειτα από 2 μήνες περίπου, ή διακίτης του Πύργου έλαβε μία διαταγή νά θανατωθῃ άμέσως ή Έλισάβετ. Εύτυχως, άντελήφθη ότι δεν είχε την ύπογραφή της βασίλισσας κι’ άρνήθηκε νά την έκτελέσει. Στην πραγματικότητα, την είχε στείλει ένας σύμβουλος της βασίλισσας κι’ έχθρος της Έλισάβετ, ή Γκάρντινερ, υπ’ εύθυνη του και προσέβαλλοντας τη συγκατάθεσι της Μαρίας. Όταν τόμαθε όμως ή βασίλισσα θύμωσε υπερβολικά και, άπο αντίδρασι στο σύζαίρετο έγγχείρημά του συμβούλου της Γκάρντινερ, διέταξε ν’ άποφυλακισῃ άμέσως ή αδελφή της Έλισάβετ.

Έτσι, ή Έλισάβετ άνέκτησε την έλευθερία της και μπόρεσε μάλιστα νά παρουσιάσῃ στη βασίλισσα και νά της έκφραση την πίστι της και την άφοσίωσή της. Από τότε, οι σχέσεις τών δυο αδελφών έμειναν φιλικές, ως την ήμερα που ή θάνατος της Μαρίας (Νοέμβριος 1558) ανέβασε στο θρόνο την Έλισάβετ.

Ένας νέος αιώνας άρχισε πια για την Άγγλία με την άναρρήσι της Έλισάβετ.

Φ. ΜΑΤΑΝΙΑ

Η Έλισάβετ, μετά την άπελευθέρωσή της παρουσιάσθηκε στην βασίλισσα Μαρία και της έκφρασε την άφοσίωσή της...

Τὸ «κάψιμο» τοῦ στομάχου

Κατόπιν, οι έρευνες στράφηκαν προς την κατεύθυνση της αλλεργίας. Οι άρρωστοι είχαν συνήθως την ιδέα ότι ώρισμα φαγητά τους προκαλούσαν τις

★ ★

Υπάρχουν, όμως, περιπτώσεις που η μεταφορά του ασθενούς είναι αδύνατη. Για τις περιπτώσεις αυτές, οι Αμερικανοί έπιστήμονες σκέφθηκαν να καταφύγουν στις υπηρεσίες του τηλεφώνου. Έπειδή-σαν, λοιπόν, ένα ειδικό μικρόφωνο που είναι σε θέση να αχχμαλωτίσει

Ἡ χρησιμοποίησις ρεύματος πολ-
λὴ μεγάλης ἐντάσεως ἔχει τὰ ἴδια
ἀποτελέσματα μετὰ τὸ βράσιμο τοῦ
γυάλινου σὲ θερμοκρασίαν 75° ἐπὶ
30 λεπτά.

Οι υπεριώδεις ακτίνες εξολοθρεύουν έναν πολύ μικρό αριθμό από τα βακτηρίδια που περιέχονται μέσα στο γάλα. Οι ακτίνες Χ, αντίθετα, επιτρέπουν μία πολύ γρήγορη αποστείρωση.

Κατὰ τὴν εἰσοδο τῶν τροφῶν
μέσα στὰ ἔντερα, αὐτὸς ὁ ἴ-
σως ἐκτελοῦν ὠρισμένες συστα-
τικές κινήσεις, πού εἶναι δυὸ εἰ-
δών: Ὁ πρῶτος ἀποβλέπουν
στὴν ἀνάμιξι τῶν τροφῶν μὲ τὰ
ἐντερικά ὑγρὰ καὶ ὁ δευτέρος
στὴν προώθησί τους κατὰ μὴ

Ὁ ἐντερικός χυμός εἶναι ἀλκαλικός. Περιέχει 5 μέρη στὰ ἑκατὸ χλωριόξυνο νάτριο καὶ 3 μέρη στὰ ἑκατὸ ἀνθρακικό νάτριο. Περιέχει ἔτισης μίαν εἰδική οὐσία, τὴν ἐντεροκινάση, ποὺ καθιστᾷ δραστικὴ τὴν παγκρεατικὴ θρυψίνη, καὶ τρία ἐνζύμα: τὴν ἀμύλαση, ποὺ μετασχηματίζει τὸ ἀμύλο σὲ μαλτόζη, τὴν μαλτάση, ποὺ ἀποχωρίζει τὴν μαλτόζη σὲ δύο μορίων γλυκόζης καὶ τὴν λίπαση, ποὺ σπαινωποιεῖ τὰ λίπη.

A black and white cartoon illustration. On the left, a man with a long nose and a patterned suit sits at a small round table. The table is covered with several tall stacks of coins or banknotes. Above the table is a three-tiered stand, also holding stacks of money. The entire scene is sheltered by a striped awning. To the right of the seated man, two other men stand. The first standing man has a mustache and is wearing a dark suit, holding a cane and looking towards the seated man. The second standing man is older, with a long white beard and a top hat, also looking towards the seated man. The background is simple, with some stylized clouds or foliage.

(Ἀπὸ τὴν «Presse»)

A cartoon illustration of a man sitting in a large, box-like chair reading a newspaper. Two women are sitting on a sofa in the background. The man is wearing a suit and tie, and the women are wearing dresses. The scene is set in a room with a lamp and a window.

—Ξέχασα νὰ σοῦ πῶ, Εὐτέρπη μου, πὼς ὁ ἄντρας μου
δὲν συμπαθεῖ καθόλου τὶς ἐπισκέψεις!...

Οταν οι ΜΑΧΑΡΑΓΙΑΛΕΣ έρχονται

Πριγκηπικά ειδύλλια που μοιάζουν
μέ παραμύθια...

Η Ρίτα Χαίγγουορθ, για την ώρα τουλάχιστον, είναι μια ανάμνησις, αν και τόνισε η ίδια ότι θα ξαναπαίξει στον κινηματογράφο. Ανάμνησις είναι και η Μαργαρίτα Κάμεν Κανσίν, η μικρή Ισπανίδα χορεύτρια, και που πρωτοπαρουσιάστηκε πριν από αρκετά χρόνια, πάνω στη σκηνή ενός θεάτρου δεύτερης σειράς του Μπροντγουέι. Η υπ' αριθμ. 1 δυνάστη του αμερικανικού κινηματογράφου είναι από τις 27 Μαΐου σύζυγος του 'Αλχ Χάν, πρωτοτακτού γιου του περίφημου 'Αγιά Χάν, πνευματικού αρχηγού έβδομηντα και πλέον εκατομμυρίων Μουσουλμάνων των 'Ινδών, που είναι έτοιμοι να την λατρεύουν σαν βασίλισσα και θεά τους.

Αν η ζωή είναι συνήθως μια σειρά από απραγματοποιήτα όνειρα, η Ρίτα Χαίγγουορθ θα μπορούσε να καυχώται πως αυτή έζησε ως σήμερα τα πιο απίστευτα και τα πιο ωραία. Καθένα απ' αυτά ήταν μια υπέροχη σελίδα έρωτος, που την έκανε να νοιώσει την ευτυχία, όχι σαν ασύλληπτη χίμαιρα, αλλά σαν κάτι το ζωντανό και το χεροπιαστό. Αλλά και το εφήμερο...

Οι έρωτευμένοι έχουν τη συνήθεια να παίζουν το έρωτικό τραγούδι τους πάνω στη χορδή της αιωνιότητας. Στη Ρίτα Χαίγγουορθ όμως δεν αρέσουν οι αυταπάτες. Η πείρα από τη ζωή τη διδάξε πως πρέπει να είναι πιο μετρίοφρων στις ελπίδες και τις προσδοκίες της. Και, μια μέρα, στην πρώτη περίοδο της γνωριμίας τους, είπε σε κείνον που έμελλε να γίνει ο άντρας της: «Νοιώσα την αληθινή αγάπη μόνο τρεις φορές ως τώρα. Τις δυο πρώτες το έρωτικό μου όνειρο κράτησε τρία χρόνια. Δε γυρεύω τίποτα περισσότερο, τίποτα λιγότερο από τρία χρόνια ευτυχίας μαζί σου!»

Ένας άλλος άντρας θα την χαρακτήριζε ίσως επιπόλαιη. Ο 'Αλχ Χάν σκέφτηκε πως τα λόγια της έκρυβαν περισσότερη αλήθεια και ειλικρίνεια απ' οποιαδήποτε χιμαιρική διαβεβαίωση αιώνιας αγάπης. Και την άλλη μέρα έδωσε εντολή στο δικηγόρο του να υποβάλει αίτηση διαζυγίου από την πρώτη του γυναίκα.

Έτσι άρχισε το όμορφο ειδύλλιο των δυο έρωτευμένων που δόνησε τη γήινη σφαίρα στο γάμο και την ευτυχία...

Κι' οι φίλες λένε πως η ευτυχία των δυο συζύγων θα στεφθή πολύ γρήγορα από ένα άλλο ευχάριστο γεγονός. Η Ρίτα θα γίνει έπειτα από πέντε μήνες μητέρα...

Αυτός ήταν ο λόγος που την έκανε να ζη πολύ πενιχωμένα κατά τις τελευταίες εβδομάδες που προηγήθηκαν από το γάμο της. Οι γιατροί της είχαν απαγορεύσει τα ξενύχτια, τα ποτά και κάθε τι που μπορούσε να την κουράσει.

Ο 'Αλχ Χάν, αντίθετα, δεν έλειψε ούτε μια μέρα από το Καζίνο των Κανών. Και φρόντιζε να περνάει όσο μπορούσε πιο ευχάριστα τις τελευταίες εβδομάδες της ελευθερίας του.

Η πιο αγαπημένη του συντροφιά ήταν, σ' αυτό το διάστημα, η Φάνια, μια όμορφη Πολωνέζα, πρώην χορεύτρια του «Ταμπάρεν». Αλλά επειδή το κουτσομπολιό έδινε κι' έπαιρνε γύρω τους, ο πριγκηπας την παρακάλεσε να ξαναγυρίσει στο Παρίσι. Μια άλλη την αντικατέστησε κοντά του. Μια νεαρή Παριζιάνα, που μένει μαζί με τη μητέρα της σε μια μοναχική βίλλα προς το μέρος των λοφών, που υψώνονται στα βόρεια πτερύα του λιμανιού των Κανών. Την έλεγαν Χριστιανή κι' ο 'Αλχ την είχε για «μασκότ» του. Κέρδιζε πάντα στο μπακαρά ή τη ρουλέττα, όταν καθόταν στο πλευρό του.

Αλλά πάλι συντροφιά του ήταν ένα γοητευτικό μανέν των Κανών, η Άνναμπέλλα, που είναι αραβαιομένη με το δούκα Φρανσουά ντε λα Ροσφουκώ.

Η κατανυγνή και οι νάουσι του 'Ανχ Χάν

Η Ρίτα Χαίγγουορθ είναι η πέμπτη ξένη «μπεγκουμ», που μπαίνει στην οικογένεια του πνευματικού αρχηγού των 'Ινδών Μουσουλμάνων.

Το γενεαλογικό δέντρο του 'Αγιά Χάν έχει χωμένες βαθειά τις ρίζες του μέσα στην ιστορία των λαών του πλανήτη μας.

Μόνο η πρώτη από τις γυναίκες του, η πριγκηπισσα Σαχζάντα, ήταν 'Ινδη. Όλες οι άλλες ήταν ξένες και, μάλιστα, Χριστιανές.

Ο 'Αγιά Χάν, που δεν είχε αποκτήσει από τη Σαχζάντα απογόνους, τη χώρισε έπειτα από μερικά χρόνια κι' άρχισε να περιοδεύει στην Ευρώπη, όπου έγινε πολύ γρήγορα διάσημος για τη μεγάλη γενναίωδριά του και την αγάπη του για τα άλογα. (Διατηρεί πάντοτε το μεγαλύτερο σταύλο αλόγων ιπποδρομιών της Ευρώπης).

Το 1908, ο 'Ινδός θρησκευτικός ηγέτης βρισκόταν στην 'Ιταλία. Την εποχή εκείνη, θριάμβευε στο θέατρο «Καρινιάνι» του Τουρίνου μια νεαρή 'Ιταλίδα χορεύτρια, η Τζινέλλα Τερέζα Μαλιάνο. Ο 'Αγιά Χάν την αγάπησε παράφορα.

Απ' αυτή γεννήθηκε το 1910 στο Μόντε Κάρλο ο πριγκηπας 'Αλχ. Η Τζινέλλα ήταν ίσως η πιο αγαπημένη από τις γυναίκες του 'Αγιά Χάν. Την ελάτρευε ως την ημέρα που πέθανε, το 1926, έπειτα από μια σύντομη ασθένεια.

Τρία χρόνια αργότερα, το 1929, ο 'Αγιά Χάν παντρεύτηκε την κόρη ενός χαχαροπλάστου από το Σαμπερύ, την Αντρέ-Ζοζεφίνα Κάρον.

Η «Μικρή Σοκολατιέρα», όπως την επωνόμασαν οι εφημερίδες, ήταν τότε 31 χρόνων. Μετά το γάμο τους, οι δυο σύζυγοι έφυγαν για ένα μεγάλο ταξίδι, που άρχισε από τη λίμνη του

Μπουρζέ, συνεχίστηκε στην Αίγυπτο και στις 'Ινδίες και τελείωσε έπειτα από τρία χρόνια στο Σαντιγύ.

Ο 'Αγιά Χάν εξακολούθησε να είναι πάντα έρωτευμένος με τη γυναίκα του, κι' όταν γύρισαν στη Γαλλία, της χάρισε έναν υπέροχο σταύλο αλόγων ιπποδρομιών.

Αλλά, αλλοίμονο! Και τα πιο όμορφα όνειρα κάποτε τελειώνουν... Η κακή μοίρα της «Μικρής Σοκολατιέρας» έφερε στο δρόμο του άντρας της μια χαριτωμένη μελαχροινή, την 'Υβέτ Λαμπρούς, ηλικίας τότε 23 χρόνων, που είχε εκλεγεί το 1930 «Μις Γαλλία», ανάμεσα σε πεντακόσιες και πλέον υποψήφιες.

Ο 'Αγιά Χάν νοιώσε και πάλι την καρδιά του να χτυπά. Αλλά αυτή τη φορά φερθηκε με μεγάλη διακριτικότητα απέναντι της 'Αντρέ, που του είχε δώσει, στο μεταξύ, ένα γιο, τον πριγκηπα Σαντρι. Και δεν διάστηκε καθόλου να τη διώξει.

Το διαζύγιό τους εξεδόθηκε έπειτα από αρκετά χρόνια, το 1943. Και χρειάστηκαν άλλα δυο χρόνια για να γίνει η 'Υβέτ Λαμπρούς τετάρτη σύζυγος του 'Αγιά Χάν.

Ένα κοινωνικό σκάνδαλο

Σ' αυτήν οφείλεται το ειδύλλιο του 'Αλχ Χάν με τη Ρίτα Χαίγγουορθ.

Παλιά βασίλισσα της Καλλονής, η 'Υβέτ Λαμπρούς, επωφελήθηκε από το πέρασμα της Ρίτας Χαίγγουορθ από τις Κανές, για να προσκαλέσει τη διάσημη βασίλισσα της όθνης στην έπαυλή του «Οριζόντος», όπου έχει εγκατασταθεί από αρκετά χρόνια το ζεύγος 'Αγιά Χάν.

Την πρώτη επίσκεψη επακολούθησαν και πολλές άλλες, ως

(Συνέχεια στην επόμενη σελίδα)

Ο σημερινός πνευματικός αρχηγός των 'Ινδών Μουσουλμάνων οφείλει τον τίτλο του στο γεγονός ότι είναι αρχηγός της φυλής Χατζά, που τα μέλη της — όπως ισχυρίζονται — καταγονται από τον 'Ισμαήλ, γιο της 'Αγάρ, που ήταν υπηρέτρια και ύστερα παλλακίς του πατριάρχου των 'Εβραίων 'Αβραάμ. Από έναν κλάδο της ίδιας οικογένειας, σύμφωνα πάντοτε με την ινδική μουσουλμανική παράδοση, κατάγεται και ο Μωάμεθ...

Χωρίς ν' ακολουθήσει το παράδειγμα ενός άλλου 'Ινδού κυριάρχου, του μαχαραγιά της Πατιάλα, που παντρεύτηκε 357 γυναίκες, από διαφορετική εθνότητα την καθεμιά, ο 'Αγιά Χάν έχει κάνει ως σήμερα πέντε γάμους.